
KISMANÓ MESÉI

10 éven aluliaknak és 30 éven felülieknek

Lejegyezte Mészáros M. Zsuzsa

zsuzsamarietta@gmail.com

Fotók: Virágkuckó

Cím: Vác, Deákvári Főtér

Telefon: (20) 384 7277

Tartalomjegyzék

Ajánlás-féle.....	3
Kismanó.....	3
Találkozásom Kismanóval.....	4
Álomutak.....	6
A három akadály	8
Kismanó világgá megy	10
Levél Kismanótól.....	12
Mosoly Manó.....	12
Kismanó hazatér.....	13
Feladatot kaptam.....	16
A mérges kiskacsa és a nyuszi	17
Tojásfestészet	18
Színmentés.....	20
A maradék színek	22
Kismanó karácsonya	23
Újra karácsony	24
Csillárcserebécen	27
Mesemanó az erdőben.....	29
Csorba váza, Bálint Bögre	31
Manóvilág.....	32
Úgy elmennék valahova	36
Nyaryl a Főnök	37
Harc Mező.....	39
Feketével, fehérrel	42
Illemtündér megállít.....	43
Lapáton a kenyérem.....	44
Mesemanó bánata.....	47
Álomtolvajüldözés	50
Magocska.....	53
A megkerült lovacska.....	55
Ünnep után.....	60
Levél a fiúknak	62
Ünnepek után.....	62
Fél búcsú.....	62
Egy cica kérdései a fényképezőgéphez.....	62
Kényszerszabin	64
Szabi után, gondok nélkül.....	67
Kismanó megházasodik	68
A megismerkedés.....	68
Ismeretkosarak	69
A Munka	70
Ezüstcsákány, Rézangyal	72
A jelentések	73
A Kézfogó.....	74
Hol is kezdjük?	77
Tervek.....	79
Csámpásan, vagy egyenesen?	80
Alapok és alapismeretek	82
Falazunk, falaznak	83
A gerendák.....	86
Pincelépcső, padláslépcső.....	87
A megkoronázott ház	88
Szépítkezés	90
Tengerparti esküvő	93
A nászút	97
De rövid is ez a szabadság!.....	99

Ajánlás-féle

Hogy miért is ajánlom felnőtteknek is? Mert én is szeretem a meséket. Vannak felnőtteknek szóló mesék is, csak érteni kell meséül.

Magocska, emlékszel? Egyszer azt kérdezted tőlem, amikor éppen úgy elmentem volna valahova, ahol még én se találtnám meg magam, hogy oda tudnék-e állni a fiúk, Benedek és Bercel elé, és a szemükbe nézve azt tudnám-e mondani, hogy nincs Kismanó?

Azt válaszoltam, hogy nem tudnék, hiszen Kismanó van. Azt minden gyerek tudja, hogy velünk vannak.

Nekem szerencsém volt, hogy megismertelek Benneteket. Benedek és Bercel nélkül talán soha nem vettem volna észre Kismanót, és ő soha nem kaphatta volna meg az igazi felnőtt manónevet. A fiúk nélkül soha nem lehetett volna igazi Mesemanó.

Kismanó

Kismanó az én manóm. Mindenkinek van saját, igazi, élő manója, csak valahogy nem lehet észrevenni. Felnőttként már igen, de előbb meg kell ígérni, hogy soha nem áruljuk el a létezését. Illetve egyetlen esetben szabad: ha ő maga is megengedi. Ő pedig csak akkor engedi, ha a Főmanó is hozzájárulását adja.

A Főmanó Télapó főmanója, ő Télapótól kér erre engedélyt, aki minden évben egyszer, egyetlenegyszer ad igazolást: Karácsonykor. Előtte még a lista szerint megnézi, ki lett felnőtt.

Én későn kaptam látható Kismanót, de bizony jó, hogy jött. Egészen érkezéséig csak a felnőtteknek írtam, szomorú dolgokat fekete tollal, fekete betűkkel, meg vigyorgókat piros betűkkel és sárga tollal, meg zöld tollal lila betűket, amikor nagyon okos dolgokat akartam mondani, de nem volt kristály tollam az arany betűkhöz, hogy mesék születhessenek

a gyerekeknek.

Kismanót akkor láttam meg, amikor egy szép, csillogó kristályt találtam a tollakat tartó, csorba vázában. A váza szélén ült egy apró valaki, akit csak azért láttam valakinek, mert a lábát lógatta, és kalimpált vele.

Megfogadtatta velem, hogy csak akkor hívom, ha nagyon-nagyon muszáj, vagy akkor, amikor valaminek örülök. A jót mindig meg kell vele osztanom. És persze elmondta a szabályokat, hogyan és miképpen leszünk ezek után.

Járt nálam néhányszor, mondott felnőtt történeteket, meg gyerekálmokat, amiket utána leírhattam. Én is elmeséltem neki minden szépet, ami történt velem. Ezeket hoztam most el. Azt mondta Kismanó, hogy néhány formában le is rajzolhatom őt, hát ide tettem a képeket. Ilyen alakban már úgysem jön elő soha, sem ő, sem a többi manó.

Találkozásom Kismanóval

Arra emlékszem, hogy egyszer a tollakat tartó csorba vázán ült. Akkor láttam meg őt először. Kalimpált a lábával, másképp talán észre sem veszem. Kicsit talán szemtelen is volt, amikor csak úgy, köszönés nélkül megszólalt:

– Itt vagyok! Most mit csodálkozol? Én vagyok az, na, itt a csorba váza szélén.

Néztem én, meresztettem a szemem, de csak egy kalimpáló fűszálat láttam, valamilyen csillogó kristály mellett.

– Na, szép! Azt se tudod, ki vagyok? Én vagyok a te manód.

Nagyon csodálkozva nézhettem, mert a kalimpálás abbamaradt, az a csillogó valami egyértelműen zöld kristály lett, a hang is onnan jött.

– Ne csodálkozz már! Elmondom az egészet. Úgyse fogsz emlékezni rá, mert a manók arról is híresek, hogy kiradírozzák az elmondható emlékek közül az igazi titkokat. Annyira azért még emlékezhetsz, hogy mindenkinek van egy manója. Engem szólíts Kismanónak. Én a te manód leszek, aki segít, ha bajban vagy, de csak akkor hívhatsz, ha nagyon muszáj.

Erre emlékszem. De hogy mikor, meg hogyan, meg miért is találkoztunk, arra már nem igazán. Nem is volt olyan nagyon érdekes, egészen addig, amíg Benedek barátom meg nem kérdezte.

– Na, Kismanó, most akkor mi legyen? Nagyon el kéne ám jönnöd, hogy segíts válaszolni. Elvégre a fiúkat nem hagyhatjuk válasz nélkül.

Nem számítottam rá, hogy mindjárt választ kapok, hiszen Mikulás ajándékaival volt elfoglalva, meg hordta a sok mesét Karácsonyra, mégis jött a hang valahonnan, az asztal lába felől.

– Muszáj pont most? Sok a dolgom – tette hozzá panaszosan.

– Nem, annyira nem sürgős. Mit mondjak Benedeknek? Mikor kap választ? Egyáltalán, kap választ?

– Gyerek mindig kap választ. Karácsony után talán lesz egy kis időm. Mondd meg neki, hogy addig legyen türelemmel, utána mindent el fogok mondani. De meg kell ígérnie: nem mondja el senkinek. Csak ő fogja tudni, meg a testvére, még te is elfelejtetted, mindjárt, amikor leírod.

Furcsa volt számomra ez a titoktartás, de manóéknál sok furcsaság lehet, hát nem faggatóztam. Csak leültem, és elküldtem ezt a levelet. Mesemanó ígéretére lehet adni. Csak türelem, türelem, türelem.

Néhány héttel később, már Karácsony táján, nagy szuszogásra lettem figyelmes. Az asztal sarka felől jött. Onnan, ahol a csorba váza áll.

– Na, itt vagyok. Rengeteg a dolgom, csak iderohantam. Fogadni mernék, hogy egyfolytában a találkozásunkon gondolkodtál.

– Igen, azon, de csak arra emlékszem, amit már leírtam.

– De rosszul emlékszel! Már megint összekeverted a dolgokat, és megint a közepén kezdted a történetet.

– Nem vagy egy kicsit elszemtelenedve? – kérdeztem Kismanómat. – Én ember vagyok, annak sem a legfiatalabb, nekem jogom van rosszul emlékezni! Te vagy a manó, neked kell kijavítani a hibáimat.

– Igen, igen, de ennyit? Na, mindegy – folytatta szinte szünet nélkül, még mielőtt rászólhattam volna. – Elmondom úgy, ahogy igazán kezdődött.

Én már akkor melléd kerültem, amikor megszületél. Akkor még én se voltam kialakulva, csak figyeltelek, tanultalak. Akkor ébredezett manóságom, amikor átírtad a Hófehérkét. Akkor látszott először, hogy nagyon szereted a meséket.

Voltál aztán gyerekként is minden, hegedűművésznek is készültél, vagy egy évig. Aztán ráuntál. Mire valami kezdett volna kialakulni, te mindig váltottál. Soha, semmiben nem voltál képes kitartani. De sok bajom volt veled!

– De akkor én még kisgyerek voltam, nem tudtam még arról sem, hogy létezel.
– Mert nem akartál tudni arról, hogy ez kétirányú dolog. Azt persze tudad, hogy vagyunk, mi, manók, de azt akartad, hogy mindent mi oldjunk meg. De mindegy. Mondom tovább.

Szóval, itt is, ott is ugráltál, de a tolltartódra vigyáztál a legjobban. Már kezdett benőni a fejem lágya – akkor csak az enyém – láttam, hogy szeretsz firkálni, hát kezdtem segíteni. Akkor kerültem legelőször a váza szélére. Akkor még nem volt csorba, nem is tollakat, hanem virágot tartottál benne, én meg nagyon szerettem a virágszirmok között megbújni. Persze, akkor még én is sokkal kisebb voltam, könnyebben ment.

Emlékszel, hogy lett ez a váza tolltartó? Nem emlékszel, persze, hogy semmi fontosra nem emlékszel. Pedig te okoztad a váza vesztét. Addig hadonásztál a tollal az írógép körül, amíg szegény leesett az asztalról, és ilyen csorba lett. Mentségedre legyen mondván: a gyöngyvirágot azért megmentetted, de a váza kicsorbult.

Nem volt szíved kidobni. Igen, mert akkor már kellett sejtened, hogy ott van valami, csak nem tudad, mi, ki, miért, hogyan?

– Tényleg sajnáltam volna a vázát. Pedig nem egy drága darab, csak egyszerű üveg. Akár bambis üveg is lehetett volna.

– Hát nem bambis volt, hanem manós. És az volt a szerencséd, hogy nem dobtad ki! Mert akkor bizony én is repülök, valahova máshova a világban, valaki máshoz, és egyáltalán nem biztos, hogy Mesemanó lennék. Meg az se biztos, hogy te mesélnél.

– Azt már tudom, hogy miképpen is kerültél az életembe, de azt még mindig nem, hogy hogyan is találkoztunk?

– Pedig egyszerű. Mi nem akkor találkoztunk, amikor te észrevettél, hanem jóval korábban. Hát hogy tudtál volna írni, ha én nem vagyok? Ne szólj rám, igazat mondok. Láthatod, nem mindenki mesél. Van, aki szépen rajzol, más szépen énekel. Aztán vannak a Cukormanók a cukrászoknak, a Kanálmanók a szakácsoknak, a Faragómanók az asztalosoknak, meg vannak a Szívmanók a doktoroknak meg a tanító néniknek. A dokik kapnak hozzá egy kis hallgatót, a tanítók pedig egy kicsi kis könyvet. Nekem a mesemanóság lett kiosztva. Meg a csorba váza, manólaknak.

Azt is elárulom, hogy amiket te nem írtál meg, mert lusta voltál felkelni a jó meleg ágyból, elvittem ám másik mesemanónak, aki tovább vitte az ő mesélős emberének. Látod, a manók semmit nem hagynak szétgurulni, elveszni. Csak más lesz gazdagabb.

Na, de vissza a kérdésedhez. Ott laktam a csorba vázában, figyeltelek, a gondolataidat olvastam. Amikor leültél, hogy írsz valamit, de sehogy nem ment, én felmáshoztam a váza szélére, onnan súgtam. Csakhogy egyszer én is elakadtam. Tudtam volna folytatni, csak elgondolkodtam a történeten. Te meg közben felnéztél a papírodról, és mivel nem ugrottam el idejében, meg láthatatlanná se váltam, észrevettél. Mint egy kis cérnaszálat, megfogtál, hogy eldobj, de megráztalak.

Kicsi voltam, meg még gyenge is, de elég volt ahhoz, hogy meggondold magad. A szemetes helyett a váza alján landoltam.

– Hát te voltál az a zöld cérnaszál, amit először fűszálnak néztem?

– Hát én voltam. Azóta aztán, hogy megláttál, még ha nem is ismertél fel, már együtt maradtunk. Itt hintáztam a csorba vázáid szélén, néha csak a piros sipkát láttad, de súgtam, ha elakadtál.

– Kismanó! Szeretnék kérni valamit.

– Na, mondd, ne kímélj. Ha tudok, segítek. Mert segítséget kérsz most is, mint mindig.

– Nem segítséget. Illetve talán mégis. Szívességet kérnék.

– Mi lenne az?

– Olyat nem tudnál, hogy a meséket el is röptesd oda, ahova én küldeném?

– Hát olyat nem. Azért a manókat nem azért teremtték, hogy helyettesítsék mindent megcsináljunk. Mi csak segítünk. De azért tudod, hogy vannak ám rossz manók is.

- Téged ismerve ezt nehéz elképzelni.
- Pedig vannak. Gonoszok ám, mert mindig ránk hivatkoznak. Azt mondják, hogy mi üzenünk, vagy küldjük őket.
- De nem szoktál üzenni, hanem jössz!
- Látod, te tudod, de nem mindenki figyel ránk. Most mondjam, hogy meg is érdemi? Nem mondom. De nem ezért jöttem. Elmondtam, hogy is találkoztunk, de ha leírtad, el fogod felejtani. Nem szabad tudnod.
- És a fiúk tudhatják?
- Ők azt tudják majd, hogy mi hogyan ismertük meg egymást. De azt, hogy ők mikor és hogyan találkoznak a maguk manójával, sem előre, sem utólag nem tudják. Nem szabad tudni. Csak hinni kell abban, hogy vagyunk. Hogy mindenki csak a saját manóját láthatja, de a saját manójával előbb-utóbb beszélget is.
- Majd, egyszer ők is elmondják, hogy milyen manó jutott nekik.

Álomutak

Úgy kezdődött, hogy hiába akartam, nem tudtam mesélni. Pedig nagyon törtem a fejem, hogy valami szépet láthassak, de nem ment. Most is úgy, mint máskor, ott termett az asztalomon egy kis manó.

– Hahó! Figyelj csak, mutatok neked valamit. Csak fogd meg a tollat, a kedvencedet, csukd be a szemed, mint minden meséléskor kell, és hallgass meg.

Megfogtam a tollat, azt, amelyik érdekes dolgokat szokott írni, becsuktam a szemem – és láss csodát, megjelent előttem két kisfiú. Rövidnadrágban, maszatos kézzel, csillogó szemmel, és egy kicsit fáradt arcocskával, ahogy nyáron kell.

Most ők nagy tudósok voltak, kincskeresők. Anyával ástak cserepeket, amikről csak ők tudják, hogy azok kincsek, mert bennük van minden, ami eddig volt a világban. Apával meg a játszótéren homokvárat építettek, köréje vizesárkot húztak, meg hegycsúcsot hódítottak a mászókan.

Ennyi munka után elég volt otthon megvacsorázni, megfürdeni, és már bújtak is az ágyba. Álommanó álomport szórt, csillagocskát is tett hozzá. Álomútra indultak, egy csodabusszal. Mindketten másik álmovilágba, mosolyogva. Vitték magukkal a tesót is. Benedek indult előbb.

Amint kiálmodott a szobája ajtaján, egy csodabusz varázs-zölden ragyogott előttük. Kacsintott egyet a bal lámpájával. Akkorát, hogy az egész eleje mosolyogni kezdett.

– Jé, ez apa! – kiáltott örömeiben a két testvér.

– Na, ugorjatok fel a hátamra – szólt a busz apahangon. – Indulunk a csillagúton Álomvilágba.

A fiúk felszálltak a kacsingatós, apaarcú buszra. El se akarták hinni, de a buszon az ő szobájukat, az ő ágyukat, az ő macijukat találták. A busznak pedig szárnya nőtt, és ők repülni kezdtek a csillagút fölött. Elhagyták a házakat, a folyókat, az általuk épített homokvárat. Haladtak zöld mezőkön, hatalmas pálmafák között, szikrázóan fehér sziklák között.

Amikor megálltak, megszólalt a busz.

– Megérkeztünk, tessék kiszállni. Én most egy kicsit eltűnök, majd hazafelé találkozunk – kacsintott egy nagyot, most a bal szemével.

– Tényleg itt hagysz minket?

– Hipp-hopp, én most átalakulok, amikor legközelebb találkozunk, másképp fogok kinézni, de megismertek. Jó lelkekre bízlak addig benneteket.

Lelépve az utolsó lépcsőfokról, eléjük került a Tündérfogadó. Már nem is féltek, hogy az apaarcú busz egy kicsit elmegy. Eléjük jött a Tündérfogadós, aki bemutatta a hatalmas Óperenciást, a tengert, meg Bendegúzt, a nagy, vidámfülű kutyát, a kis kék Madárkát, a Hangjegyet, meg a Távolságot. Ők vigyáznak majd rájuk, mint minden erre álmódó gyerekre.

Benedekék egyik ámulatból a másikba estek. Ennyi új ismerősre nem számítottak. Az pedig tényleg igazi csoda, hogy a Tündérfogadósnak teljesen anyaarca van. És a szemével is pont úgy tud simogatni. És mindjárt a fürdőszobába küldte őket, ahogy anya szokta, ha sarazás, meg játszás után hazamennek.

Ilyen fürdőszoba nincs az igazi világban. Csempék helyett kagylóhéjak borították az egész falat, a víz meg érdekes, hosszúkás csigaházból folyt. Ahogy beléptek, mindjárt egy hatalmas kagylóhéjban álltak, ami pont olyan volt, mint egy fürdőkád. Tengeri csillag volt a zuhany, a mosdó mellett meg egy pohárból kimosolygott a két fogkefe. Még egy kicsit meg is hajoltak, mintha azt mondták volna: állunk rendelkezésetekre.

Kicsit pancsoltak, a tengeri szivacs lemosta egész testüket, aztán eltűnt a víz. Jött a tündérendő, ami csodálatosan megtörölte, megdörzsölte minden porcikájukat, a csikóhalak betáncoltak a papucsukkal. Amint belebújtak, már mentek is, egyenesen az ebédlőbe.

A Tündérfogadós kinyújtotta a kezét, mintha kínálna valamit, mire megindultak a tányérok az asztal felé. Két picike, mintha csak törpék tányérja lenne, rajtuk ici-pici, eddig ismeretlen ételek illatoztak.

– Kóstoljátok csak meg az Óperenciás ételt. Csak pici falat, a nagyobb korotok ételeiből – mosolygott anyaaarcával a Tündérfogadós.

Ízlett bizony az a kóstoló, és már most alig várták, hogy nagyok legyenek. Kisfiúként most tágra nyílt szemmel figyelték, mikor is varázsolódik valami igazi étel az asztalra.

Tündérfogadós pedig újra kinyújtotta a kezét, és már ott is volt az asztalon kedvenc ételük. Benedek előtt egy nagy-nagy adag töltött paprika, paprika nélkül, öccse előtt pedig egy hatalmas tál tejbegríz. Nagyon hamar el is takarították a finomságokat. Pont olyan jó volt, mint anyáé szokott lenni.

Kezdett gyanússá válni ez a sok meglepetés, de nem tudtak igazán gondolkodni. Úgy elfáradtak, hogy a smaragdlépcsőn nehezen mentek el a szobájukig. Rubinkilincset kinyitva ott találták magukat a saját ágyukban, és már aludtak is.

Nem tudni, meddig tartott ez az ebéd utáni alvás. Amikor felébredtek, ismerős hangot hallottak. Mintha apa szívverését hallanák. Mint a busz motorjánál. Hiába keresték, nem találták a zöld buszt, csak egy nagyon fényes hajó ringott a vízen.

– Gyere, nézzük meg! – mondta a kicsi.

– Nem szabad csak úgy elmenni, mindig meg kell kérdezni anyától vagy apától – figyelmeztette őt Benedek.

– Induljatok nyugodtan – szólt anyahangon a Tündérfogadós. – Meg fogjátok ismerni, ki is vár titeket. Csak a Csillagútról le ne térjetek.

Egymás kezét fogva ráálltak a kijelölt útra, ami vitte őket, egyenesen a hajóhoz.

– Megérkeztetek – szólt a hajó, aminek megint apaarca volt, mint a busznak. – Mondtam, hogy meg fogtok ismerni, és együtt kirándulunk. Gyertek ide az ölembe.

Elhelyezkedtek kényelmesen. Nagy-nagy izgalommal várták az indulást.

Ha eddig érdekes dolgokat láttak, most egyenesen csodák felé úszott a hajójuk.

– Nézzetek csak a lábatok elé – szólt a hajó azon a kedves, ismerős hangon. – Látjátok, hol vagyunk?

A gyerekek szólni se tudtak. Olyan volt, mintha a víz tetején sétálnának, és mennének egyre lejjebb és lejjebb. Láttak egyszerű halakat úszni, aztán különleges, színes halakat, meg óriásiakat. Messziről még cápát is! Kicsit följebb – mert a hajó hol leereszkedett, hol felemelkedett – ugráltak a delfinek, és kiderült a rákokról, hogy nagyon a vízben élnek.

– Ilyet is csak apa tud mutatni – gondolkodott el Benedek. – Meg anya mesélni. De ez a hajó fiú. Nem kisfiú, hanem felnőtt. Akkor meg már bácsi. Van köze apához. A motornak egészen biztos.

A hajó szelíden megbillentette önmagát, mintha csak rábólintana a gondolatra.

– Csukjátok be az összes ajtót és ablakot. Megvan? Lefelé megyünk.

– Mélyre?

– Majd meglátjátok. De ha igazán kíváncsiak vagytok, akkor jól figyeljetelek, mert pillanatonként láthatok új csodát, meg még annál is csodásabbat. Itt, ennél az ablaknál.

Ekkor lassan szétnyílt egy függöny. Látták, ahogy úsztak a kövek, meg a virágok, hullámozott a szivacs, ők pedig kezecskéiket az ablakhoz támasztva nézték ezt a mesevilágot.

Előbb-utóbb minden útnak vége lesz. A csodaablak elsötétedett, a függöny lehullott, ők pedig érezték: hazafelé tartanak.

Ennyi gyönyörködéstől, a Tündérfogadóstól, a Csodabusztól, meg a hajótól elálmosodtak. Amint körülnéztek, a hajó megint átalakult. Pont olyan lett, mint otthon a szobájuk. Lefeküdtek az ágyukra, magukhoz szorították macijukat, és már aludtak is.

A reggeli napsütés beragyogta a szobát, mikor anyukájuk hangja ébresztette őket.

– Hé! Alvók! Ideje felkelni. Vagy nem megyünk sehova?

A fiúk ragyogó szemmel néztek előbb egymásra. Olyan élénken és lelkesen még soha nem válaszoltak, mint most.

– De megyünk!

– Nocsak, mi történt?

Egyszerre vágta rá:

– Az Óperenciásnál jártam!

– Én a világ legnagyobb hegycsúcsán jártam!

A három akadály

Rendezgettem a csorba üvegvázában a tollaimat. Volt közöttük számoló, meg levélíró, de még meseíró is. Ahogy a meseíró tollat a helyére tettem, megjelent a tolltartó-vázán a kismanó. Ott lógatta a lábát és az arcomba vigyorgott.

– Na?

– Nem mutattál semmit – sértődtem meg.

– Akkor most csukd be a szemed, fogd meg a meseíró tolladat, látni fogsz mindent.

Becsuktam a szemem, megfogtam a meseíró tollat, a kismanó pedig vetíteni kezdett egy új mesét. Először egy nagy hegyet mutatott, aztán meg két kisfiút, Bercelt és testvérét, Benedeket, amint éppen az igazak álmát alusszák. Bercel úgy szorította nyunyut, egy textilpelenka csücskét, mintha egy répát akarna a helyére illeszteni.

Nem volt ez véletlen. Álmában is egy répát talált, amelyik rekedt hangon szólt hozzá.

– Kérlek, vigyél engem vissza a helyemre! Ott, a világ legmagasabb hegyén áll a hóember, én az ő orra vagyok. Szegény nagyon sír, a szénszeméből csak úgy potyognak a könnyek, ő pedig egyre kisebbre olvad. Csak úgy lehet megmenteni, ha egy bátor lovag az orrát visszailleszti a helyére. Eddig senkinek nem sikerült a járom akadályt legyőzni, te vagy az utolsó reményünk.

Bercel bátor is volt, erős is volt, hát nekivágott a mentőakciónak. Elindult a játszótér felé, de annak helyén már nem játszótér volt, hanem várfalak, meg körbe járó kapuk, síkság, meg kicsi patak, a mászóka helyén pedig ott állt a világ legmagasabb hegye.

– Hű! Ez aztán hatalmas, de én bizony megmászom, megmentem a hóembert. Még három feladat is vár. Ajaj! Biztos nehéz lesz.

Megvakarta feje búbját, ahogy szokta, amikor nagyon gondolkodik. Aztán bátran nekivágott a hegynek. Megdolgozott érte, de szépen haladt fölfelé, amíg meg nem állította valami forráság. Nem látott ő mást, csak egy doboz gyufát, de az bizony sárkánnyá alakult át. A szájából csak úgy dőlt a láng.

– Nem mész tovább, előbb engem le kell győznöd. A hóember az orra nélkül bánatában el fog olvadni, ha-ha-ha-ha!

Még hogy kineveti szegény hóembert! Azt már nem hagyhatja egy lovag, meg kell küzdeni a sárkánnyal. Csakhogy nincs fegyvere, még a fakardot is a játékaik között hagyta a címeres pajzsával együtt, a sárkánynak meg a láng szinte legyőzhetetlen fegyvere.

– Többet ésszel, mint erővel – hallotta távolról.

– Apa, te itt vagy? Segítesz nekem?

– A feladat rád vár, de mi segítünk. Itt van anya is. Tudod, mindig számíthatsz ránk. Csak azt az egyet nem mondhatjuk meg, hogy mivel is tudod a sárkányt legyőzni, de a megoldást együtt keressük. Most mi az akadály?

– A sárkány.

– A sárkány csak egy bábu. Miért nem tudsz tovább menni? Mit kell legyőznöd?

– Hát, a tüzet.

– És azt kik szokták legyőzni?

– A tűzoltók! – találta meg boldogan a megoldást, de el is keseredett mindjárt. – Itt nincsenek piros tűzoltóautók, csak én vagyok egyedül.

Bercel lázasan gondolkodott tovább. Itt bizony neki kell tűzoltónak lenni.

– Hű, ha anya itt lenne, biztos adna egy pohár vizet – gondolta, és anya már adott is egy piros poharat, tele vízzel. Ahogy Bercel kézbe fogta, a pohár füle hirtelen tűzoltófecskendővé változott, és addig dőlt belőle a víz egyenesen a sárkány szájába, amíg ki nem aludt a láng. Akkor aztán a sárkány csak egy gumifigura lett, Bercel fejére pedig egy csillogó-villogó tűzoltó sisak került.

A kis lovag tapsolt örömeiben. Az első akadályt legyőzte, és ha hazaér, megmutatja ezt a gyönyörű sisakot. Jókedvűen mászott tovább a hegyre, sziklákon, homokos partokon keresztül, amíg bele nem akadt az összegubancolódott kötélbe. A gubanc közepe hangosan sírt.

– Legyőzted a sárkányt, ami nem sikerült eddig sok lovagnak, de most nehezebb feladatot kapsz. Amíg én itt vagyok, nem jutsz tovább, bárhogya is sajnálom.

– Akkor menj arrébb, és mindketten jól járunk.

– Mennék én, de nem tudok. Egy gonosz varázslat miatt sok kötél és spárga úgy összegubancolódott, hogy mozdulni se tudunk. Ki kellene bogozni, de csak óvatosan! Minden rossz mozdulat újabb gubancot csinál, a végén még talán téged is beköt.

Ez komoly fejtörést okozott, de megint jött a hang.

– Jó voltál tűzoltónak, itt se érhet kudarc – szólta anya, de látni nem lehetett senkit. – Mit kéne csinálni a spárgák és kötelek között?

– Rendet.

Amint ezt kimondta, a kezében termelt egy irányító tárcsa. Olyan, amilyennel az autósokat szokták megállítani a rendőr bácsik. Bercel máris tudta, mit kell tenni. Rámutatott az egyik kötéltre, tett a tárcsával egy rendőrös mozdulatot, és a kötél addig táncolt, addig tekeredett, amíg kibogozódott. Lóghatott szabadon, ahogy azt egy ilyen kötélnek kell. Aztán rámutatott egy spárgára, mire az is kibogozódott, de még föl is gombolyította magát, úgy gurult be egy sarokba. Így ment ez végig, egyik szál a másik után, míg az összes szabadon lógott, vagy összegombolyodva a helyére nem gurult.

Egy hatalmas, megkönnyebbült sóhajtással köszönték meg okos és türelmes tettét. Ő kereste még a gubancot, de már csak a hangját hallotta.

– Hálás vagyok neked. Ne keress, én már nem vagyok, ez az utolsó mondatom. Én csak kín voltam a köteleken, most pedig elmúltam, mint neked a fájdalom, mikor megütöd magad. De most siess nagyon, mert a hóember nagyon olvad. Vigyázz az úton, meg ne állítson senki!

Bizony, Bercelnek szedni kellett a lábát. Ment erdőn át, mezőn át, míg el nem érte a havat. Nem fázott, már az első pillanatban meglátta az egyik fenyőfára felakasztott kabátját, alatta pedig a csizmácskáját. Gyorsan magára kapta, indult tovább.

Ahogy ment fölfelé, meglátott egy különös lejtőt, tetején egy ragyogó szánkóval. Hirtelen kedve lett lecsúszni. El is indult, de apa hangja megállította.

– Vigyázz, meg ne állítson senki, a hóember nagyon olvad, csak az mentheti meg, ha a sárgarépaorrot visszateszi egy lovag a helyére.

Mit volt mit tenni, haladni kellett, fájó szívvel hagyta ott azt a ragyogó szánkót. De már tudta, hogy a kötelesség az kötelesség, a becsületnél meg nincs fontosabb a világon. Megszórította a sárgarépat, és újult erővel felmászott a hegy tetejére.

Az utolsó pillanatban érkezett, a hóemberből már alig látszott valami. Csak a szénszemében csillogott a remény a könnyek mögött. – Hát megjöttél? Hát legyőzted a sárkányt, kibogoztad a szálakat, és még a szánkót is ott tudtad hagyni, hogy megmentes engem? – Igen, az akadályokat legyőztem, elhoztam az orrodát – és egy határozott mozdulattal a helyére illesztette. A hóember elmosolyodott, erre ránevetett a napsugár, a hó a lábuk alatt ragyogni kezdett – a hóember pedig nőtt, nőtt, egyre hatalmasabbra. Amikor pedig úgy érezte, már éppen akkora, amekkora ehhez az orrhoz kell, Bercel vállára terített egy hófehér palástot. Búcsúzóul még ennyit mondott.

– Otthon vár egy szánkó, apával majd szaladtok a havon. Jusson eszedbe a gyufáról a sárkány legyőzése, amikor rendet kell rakni a szobában, gondolj a gubancra. Ha pedig a sárgarépat eszed, gondolj egy kicsit rám.

Ezzel meghajolt és eltűnt. A napsugár is kacsintott egyet, de már a függönyön keresztül, csak halványan. Anya pedig akkor szólalt meg.

– Héaltvók! Hát nem megyünk ma sehova?

– Dehogynem! – kiáltották a testvérek úgy, ahogy csak egy hőstettekről szóló, szép álom után lehet.

Kismanó világgá megy

Amikor leültem az asztalomhoz, alig egy pillanattal csodálkoztam a felborult tolltartónak használt csorba vázán. A szét-szóródott tollak egyikén ült a kismanó, krokodilkönnyeket potyogtatva, lógó orral.

– Hát téged meg mi lelt? És mi ez a fura fejfedő? Manó vagy te, nem bolond, hogy csörgősipkát viselj. Ráadásul narancssárgát.

– Éppen csak téged vártalak, hogy elköszönhessek. Megyek világgá.

– Ne butáskodj már! Most meg miért? Mert régen volt a kezemben a meseíró tollam? Add ide, becsukom a szemem, te elmondod, ki mit álmodott, és a tollam szép kis mesét ír belőle.

– Nem adom. Az az egy, ami még a szép életemre, az igazi manóságomra emlékeztet. Már egészen picire összehajtogattam, hogy beférjen a zsákomba.

Csak most vettem észre a lábához támasztott pici, piros hátizsákot. Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer valóban elhagy. Most is nehezen tudnám elképzelni az életet nélküle. Pedig nagyon útra öltözött, látnom kellett volna már az első pillanatban. Egy sötétszürke köpeny volt rajta, ugyanolyan színű bocskor. Pont úgy nézett ki, mint egy szemeteskuka.

Észrevette, mire gondoltam. Hiába, egy jó manó nem csak csibéskedik, nem csak segít ebben-abbban, nem csak varázsol valami szépet, de gondolatot is olvas. Nagyot sóhajtott, elmaszatolt két gyémántkönnycseppet a szomorúan is aranyos arcán, és bánatos hangon mondani kezdte, miért is indult világgá.

– Megaláztak, kisémmiztek, meggyilkolták a lelkemet. Tudom én, hogy gonosz is voltam, meg sokat is akartam, meg szerettem böködni a tüskéimmel. Tudom, hogy nem én vagyok az a csodamanó, aki mindig nagyon jó, mindig előteremt mindent. Én csak egy egyszerű, hétköznapi manó vagyok. De ennyire nem kellett volna megaláznia!

– Mi történt? Semmit nem értek. És miért viszed el a meseíró tollamat, amikor itt még olyan sok szép mesét írhatunk együtt?

– Látod, nem nézel híradókat, nem tudsz semmit. Fogalmad nincs, miért van rajtam ez a szürke vacak, főleg pedig arról nincs fogalmad, hogy miért kell ezt a narancssárga csörgő-sipkát viselnem. Hát vedd tudomásul, hogy ez nem volt önkéntes! Se a szürke hurkagúnya, se a sipka. Rám erőszakolták, rám is ragadt levakarhatatlanul. Tegnap óta Kukamanó vagyok! Én! A csupa élet kismanóból tegnap kukamanót csináltak! Uzsitartónak álcázva, kukamanónak neveztek! De legalább lett volna bennem valami, de nem, teljesen üres lettem. Egy üres kukamanó vagyok, semmi több! És tudod, mi a legnagyobb szégyen? Hogy még egy pici fantáziájuk se volt. Akkor talán könnyebben viseltem volna még ezt a lealacsonyítást is. Vagy tettek volna belém valamit. Ha már uzsitok, akkor egy üres zsömlét, ha meg már kukamanó, akkor egy kis szemetet. Bánom is én már! Akár az egész mindenséget, aki-ami miatt ezt a sorsot mérték rám. Szemetesbe szemetet. Hát, most ezért megyek világgá. Lefokoztak, át-színezték, elvették minden értelmemet, hát megyek világgá. Mert van ám világ ezen kívül is. És én egy olyan világot fogok keresni magamnak, ahol a meseíró tollad, meg a viccmondó tollad, meg a szomorútollad, meg minden tollad sokat dolgozik. Ahol még a szemedet se kellene becsuknod, hogy valami szépet láthass.

Szomorúan néztünk egymásra, hiszen az elválás fájdalmas dolog. Nem tudtam mit mondani – a gondolataimban úgyis olvasott. Egyszer csak felragyogott a képe.

– És mi lenne, ha velem jönnél?

Nem válaszoltam azonnal. Nem tudtam, melyiket mondjam: Vakarcsot, Bendegúzt? Igazi manóhoz méltón ő oldotta meg a helyzetet.

– Igen, az éneklő kutyák. Emlékszem, hiszen azt is együtt írtuk. Igazad van, maradj itt. Én csak a meseíró tolladat viszem magammal, de a többieket itt hagyom. Majd a tollak elmondják egymásnak, amit mi üzenünk, és fogsz írni. Aztán, ha már lekopik ez a narancsbőr a fejemről, és nem leszek üres kukamanó, visszajövök. Mert visszajöhetek, ugye? Mert visszavársz, ugye?

– Hát persze! Nélküled nem is én vagyok én. Gyere vissza mielőbb, hozd a hátizsákot, rakd meg mindenféle csillogó dologgal. Tudod, olyan drágakövekkel. Koptasd le a rád ragasztott idegenségeket, és gyere vissza mielőbb, gombaként, gesztenyeként, paprikaként, akármiként. És csak gonoszkodj velem, én azt is szeretem benned.

Kismanó fogta a hátizsákját, belebújt. Egy pillanatra visszaváltozott olyanná, amilyennek valamikor megismertem, az arca is csibészes lett, még mosolygott is. Aztán elszállt a pillanat, a Kukamanóvá alázott kismanó pedig eltűnt.

Fura, de a viccíró tollam is összezsugorodott.

– Hé, Kismanó! Erről nem volt szó! A vicctollamat miért zsugorítottad össze?

– Ja, az csak vicc volt! – kiabált valahonnan, a láthatatlanból vissza. – De kotorj csak a tollaid közé! És ne szólj egy szót se, mert akkor elszáll a varázs!

Lakat a számon, kotorászás némán a tollak között. Valami megszúrta az ujjamat, de nem püssentem. Jól is tettem, mert a meseíró tollam hegye volt az a pici szúrás.

Csak magamban ujjongtam egy kicsit. Ezek szerint nem múlt el minden szép és jó az életemből! Jön még manó az álmokhoz, jön még mese a tollamra, jön még kutyára dér!

Levél Kismanótól

Kismanó, miután világgá ment, kicsit rosszul érezte magát. Bánatában meg se mondta, hova indul, merre is megy szégyenében, csak ment világgá. Pedig nem is ő volt a hibás, nem neki kellett volna a föld alá süllyedni szégyenében.

Mire idáig jutott gondolatban, megint csak szégyenkezni kezdett. Képes volt elhagyni a barátja barátait, akik pedig olyan nagyon szeretik? Hát szabad ilyen bánatot okozni nekik? Úgy döntött, inkább ír egy levelet.

Hohó! Hát azt nem lehet! Minden manónak van egy földi embere, egy ember barátja, aki néha láthatja, néha még hallhatja is, akivel egyáltalán igazi kapcsolatban áll, de az ő barátai előtt titokban marad. (Csak néha enged meg egy képet magáról, de olyan alakban már soha nem fog látszani.)

Máskor úgy csináltuk, hogy becsuktam a szemem, és a kismanó vetített nekem álmokat. Most, hogy világgá ment, mást fundált ki. Küldött egy fényképet magáról, amire manóírással azt írta: „Fogd meg a képet, a másik kezedd a meseíró tollat, csukd be a szemed, és olvasd, amit látsz. A meseíró tollad meg majd leírja. Az egészet csomagold be egy borítékba, úgy küldd el Benedeknek és Bercelnek.”

Én megfogtam a fényképet, másik kezembe a tollat, becsuktam a szememet. Most pedig becsomagolom az egészet egy borítékba, és holnap feladom. Még szép! Mindenkinek kell tudni, akik ismerik az én Kismanómat, hogy vissza fog jönni, és sokat mesél még. Csak most egy kicsit elbújt az emberek elől.

Ezt küldte:

Mosoly Manó

Látod te is Mosoly Manót? Nem látod? Te csak egy aranyos kislányt látsz? Pedig én látom, akkor neked is kell.

Hogyhogy miért Mosoly Manó? Nézd meg! Ja, te semmi lényegeset nem veszel észre. Persze, mert nem látod a száját. Akkor honnan tudom, hogy mosolyog? Hát a szeméről. Az mosolyog olyan vidámságú. Azért Mosoly Manó.

Ne izélj már! Persze, hogy manó. Nézd a szemét, ilyen szeme csak egy manónak lehet. Hogy egy kislánynak is? Jó, legyen neked igazad. De az a félrebillent sipka már csak meggyőz téged is. Na, ugye. Ilyen szemmel, ilyen sipkája, így kilesni egy barlangból csak egy manó tud.

Persze, kicsit rosszcsont, ha nem volna, akkor ő lenne a Jó tündér. De a Jó tündér csak varázsol, meg tanít, meg nevel. A manó pedig játszik. Hát játssza végig az egész életét! És mutassa meg nekünk is, hogy lehet. Hogy az élet nem más, mint játék. A barlangban, a barlangon kívül.

Hogy az élet csupa gond, meg sok a baj, a bánat? Igen, de egy Mosoly Manó még abban is tud segíteni. Ha meg akarod érteni őt. Ha nem látsz tovább a feketén, soha nem tudsz meg semmit a világból. Tudod, ami csak a Mosoly Manónak nem titok, és csak a Mosoly Manó tudja neked is elmondani.

Tudod, a Mosoly Manónak van egy nagy feladata, most is azzal van elfoglalva. Az a dolga, hogy mosolyt csaljon az arcunkra. Mostanában ezt kell nagyon jól megtanulnia. Nem könnyű feladat, ehhez neki is őszintén kell mosolyognia.

Hát persze, hogy most is rajtunk kuncog. Itt állunk, itt vitatkozunk. Én azt mondom: játszani kell. Te meg azt, hogy fáradni. Ugyanazt csináljuk mindketten. Lehet úgy is mosogatni, hogy kedvedet leled a munkában. Hogy örülsz még a felmosásnak is. Na, végre! Csakhogy megláttad!

Egyáltalán, eddig mit láttál? Azt, ahogy egy kislány kinéz valami alól? Én meg ilyet nem láttam. Micsoda? Hogy egy fekete-fehér fénykép az egész? Jó, már értelek. Tehát ezt csak eddig láttad.

Igen, azért. Mert felületes voltál. Most már látod a pirosat, a sárgát, a zöldet is. Meg a kéket. És látod, hogy ez a fotó nem is csak egy fotó. Mert egy fotó csak egy kislányt tud megmutatni, éppen fekete-fehérben, de ennek itt értéke és értelme van. Megmutatta, még neked is, a színeket, az érzéseket. Értelme van.

Hogy mondod? Hogy ez nem egyedüli érdem? Mondom én, hogy kezdted meglátni a lényegét! Kellett hozzá egy vidám Mosoly Manó, egy barna barlang, egy zöld manósipka, két csillogó szem, vidám tekintet.

Meg én.

Kismanó hazatér

Egy borús, késő őszi délután sétáltam haza. Valahogy semmihez nem volt kedvem. Egyedül éreztem magam, és előre láttam: hiába ülök le az asztalomhoz, még egy árva morgós történetet se tudok kivarázsolni magamból. Még egy felnőtt történetet sem.

Ahogy a parkon át mentem, elém gurult egy gesztenye. Tüskés kabátja már rég leesett, csak a sapkájából maradt egy picike darab, annak is a közepén egy tüske. Barna feje, barna sapkája szinte eltűnt a lehullott levelek között. Majdnem ráléptem, de idejében megláttam, hát békében elmentem mellette.

Alig léptem arrébb, egy szellő újra csak elém gurította a gesztenyét. Akkor már jobban megnéztem. Észre se vettem, hogy elmosolyodtam. Lehajoltam, hogy felvegyem.

– Nagyon velem akarsz jönni – szóltam, és óvatosan felemeltem a földről. – Gyere, elviszlek a tollak mellé. Jó meleg szobában, az asztalomra lesz a helyed. Talán még engem is meg tudsz vigasztalni.

A gesztenye megrázta magát kétszer, fordult a tenyeremben egyszer. Akkor igazi arca lett, és megszólalt. – Na, végre! Már azt hittem, nem is akarsz észrevenni. Hogy én mennyit dolgoztam azért, hogy felvegyél! Még az is jobb lett volna, ha belém rúgsz, mint...

– Veszekszel? Akkor te igazán az én kismanóm vagy? Visszajöttél!

Örömben szinte táncoltam hazáig. Nem bántam én már se a hideget, se a sötét felhőket, nekem ragyogott a nap. Kismanó hazajött! Vittem őt a zsebemben, vigyázva, nehogy megfázzon. Még be is csomagoltam a kesztyűmbe.

Otthon aztán letettem a helyére, a csorba váza szélére, a tollak mellé. Mintha azok is táncoltak volna örömben, úgy ficáinkoltak. Mindegyik meg akarta simogatni a gesztenyemanót, mind a közelébe akart kerülni – és mind a legkényelmesebb helyet akarta átadni.

Kismanó a kényeztetés után végre megszólalt.

– Ne örüljete már ennyire, nem is biztos, hogy itt maradok – hűtötte le a kedélyeket. – Még mindig a föld alá tudnék süllyedni, hogy kukamanónak neveztek, amikor én Kismanó vagyok. Csak kaptam egy feladatot. Meg hát... hiányoztatok is... egy kicsit... Egy kicsit nagyon. Meg ti soha nem bántottatok engem, nem érdemeltétek meg, hogy csak úgy elmenjek.

– Jó, jó, de mesélj már! Mi történt veled, merre jártál, hogy éltél? És mi az a feladat? Segíthetünk? És ugye nem mész vissza, ugye itt jobb neked?

Zúdultak Kismanóra a kérések és a kérdések, ő pedig mosolyogva hallgatta, aztán intett, és belekezdett kalandos útjának elmesélésébe. – De te vedd a kezébe a meseíró tolladat, csukd be a szemed, mert csak akkor látod meg az igazságot – figyelmeztetett. Én pedig megfogtam a

meseíró tollamat, ami boldogan ugrott a kezembe, becsuktam a szemem, és hallgattam Kismanó meséjét. Szépen, sorjában le is írtuk. Így hangzott.

Amikor elindultam, magam se tudtam, hova tartok, csak abban voltam biztos, hogy innen el. Nem akartam többé az emberek között élni, nem akartam már, csak elsülyedni, de az nem megy olyan könnyen. Nehéz ám a manók élete, minden attól függ, a legnagyobb főnök mit enged és mit nem.

Szóval, ahogy mentem, egy gomba alatt kicsit megpihentem. Ott kezdtem azon gondolkodni, hogy mégis, hogyan tovább? Legalább a Főmanóval találkoznék, hogy megkérdezzem, ilyenkor mi a teendő, de őt se láttam sehol. Pedig jöhetett volna már, mert annyit sírtam, hogy egy egész folyó lett a gomba körül. A sírástól aztán jól elfáradtam, el is aludtam.

Arra ébredtem, hogy valaki csiklandozza az orromat. Emlékeztek, azt soha nem szerettem, nagy tüsszögések közepette felébredtem. Morogni kezdtem, mint egy bolhás kutya, de nagyon hamar abba is hagytam: a Főmanó állt előttem, ő csiklandozta az orromat egy fűszállal.

– Most tulajdonképpen mi a bajod? – kérdezte, én meg elmeséltem, miért is indultam világgá. Amikor a történet végére értem, már ő is manófüle hegyét vakarta.

– Ezen bizony én nem tudok segíteni. Még helyettes manót se tudok küldeni, mindenki a Manógyárban dolgozik. Éppen most kellett neked is megsértődnöd! Hajaj, ha ezzel Télapó elé kerülünk, bizony gyávának, meg butának fog tartani, márpedig csak ő jogosult ilyenkor minden változtatásra. Na, majd megoldjuk – aztán eltűnt, mintha soha ott se lett volna.

Búslakodtam tovább a gomba alatt, aztán elkezdtem járkálni, hátha így eszembe jut valami okos. De semmi jó gondolatom nem lett. Érkezett viszont egy csillogó szemű, mosolygós üstökös. Messziről kiabált.

– Elviszlek Télapóhoz, csak jó erősen kapaszkodj meg az üstökömben! Gyors legyél, mert én nem tudok megállni!

Végig se tudtam gondolni, mit is csinálok, ugrotta, megkapaszkodtam, és már repültem is Télapó palotája felé. A kapuban letett az üstökös, azt mondta, ő tovább nem mehet. Ha egyszer is átrepül a kapunk, már senkit nem tud elhozni, hogy tanácsot kérhessen. Én megköszöntem a fuvart, nagyot sóhajtottam, és bekopogtam.

Az első koppanásra magától kinyílt a hatalmas kapu. Óriási fényesség előtt álltam, valami halk morajlást hallottam, mikor megjelent Főmanó.

– Helyes, ezt vártam. Megérkezte az ajándékgyára. Látod, itt vannak azok a manók, akik még nem kaptak embertársat, vagy már elment az emberük, de még nem született meg az új. Itt készülnek a karácsonyi ajándékok, meg azok is, amik Télapó puttonyába kerülnek. Látod, milyen hosszú a lista? Nem is győzzük a munkát, néha földi segítséget is kell kérnünk.

Behívott, hogy nézzem meg, mi is a munkájuk. Hatalmas asztalokon mindenféle műtyürke volt, apró szerszámokkal dolgoztak a manók. Pillanatok alatt összeszereltek egy kisautót, egy babát, egy játék mackót, volt, aki könyvet kötött, más kabátot varrt. Nem volt megállás, ahogy elfogytak az alkatrészek, már ott is volt a következő nagy zsáknyi.

– Én azért jöttem, hogy Télapó mondja meg, hogyan tovább, mi legyen az életemmel. Ő merre van? Sehol nem látom, sem őt, sem a rénszarvasokat, sem a szánkót, de még a feneketlen puttont sem – sírtam el magam.

– Én meg csak megmutattam, hogy ez is munka, még hozzá nehéz munka. Télapó irányítja itt a munkát, ott van – és egy hatalmas, nekünk háttal álló fotelra mutatott. A fotel ekkor megfordult, felállt belőle egy idős bácsi. Szemüvege az orra hegyére csúszott le, lábát egy csámpás bundapapucs melegítette, ruhája meg egy hétköznapi melegítő volt. Ha nem látom a fehér szakállát, a mosolygós arcát, és nem piros a melegítője, bizony nehezen hittem volna el, hogy ő a Télapó.

– Csodálkozol rajtam? – kérdezte barátságosan. – Te mindig ünneplőben, meg varázsbocskorban, manósipkával szaladgálsz, mész a dolgod után? Nem, ahogy én sem. De gyere, mondd el, mi is a baj.

Belekezdtem. Mire a kukamanóig eljutottam, már megint pityeregtem, Télapó mosolygós arca meg borússá vált.

– Látszik, hogy kezdő vagy. Még csak Kismanó. Az eszedbe se jutott, hogy nem véletlenül nincs még manóneved?

– Tényleg nincs – mondtam kicsit szomorúan. – Azt hogy lehet kapni?

– Először is: nem vágysz közbe, ha az idősebb beszél. Egyébként meg úgy kapnak nevet a manók, ahogy dolgoznak. És attól is függ, hogy hol, milyen feladatot kapnak. Te, esetleg, lehettél volna Mesemanó, de eljöttél a kijelölt helyedről. Most megszűnt a mese, a gyerekek nem tudnak jól aludni, szép dolgokról álmodni. Ha sokáig így marad, a kristálytoll is elfeketedik, nem lesznek arany betűk, csak egyszerű, fekete tinta, de még az is beszárad.

– Az nem jó, mese kell a gyerekeknek. Még a felnőtteknek is – hajtottam le a fejem. Már éreztem, hogy bajt csináltam, csak azt nem tudtam, mekkorát.

– Akkor mi a kérdés?

– Engem lekukamanóztak, és szégyenemben világgá indultam, de most nem tudom, merre tovább. Kérlek, segíts!

– Neked kell rátalálni a helyes útra, én csak segíthetek, de segítek, nyugodj meg. Szerinted itt a játékkészítő manók élete olyan könnyű?

– Nagyon nehéz. Egyáltalán nem ők döntenek el, mit csináljanak, akár tetszik, akár nem, a megkapott alkatrészekből kell összeállítani a lista ajándékait.

– Pontosan. És nincs reklamálás, nincs sértődés, nincs világgá menés. Feladat van, emberek vannak, gyerekek vannak.

Ezen már nagyon el kellett gondolkodni. Nekem itt vagytok ti, az volt a feladatom, hogy megfelelő kézbe megfelelő pillanatban megfelelő tollat adjak. Ha a tollak nem tudták, mit kell leírni, nekem kellett elmondani egy történetet, amit láttam. Ahhoz pedig, hogy lássak, sokat kellett járkálnom, mindenféle külsőbe bújva.

– Lehet, hogy később kukának kell látszanom? – kérdeztem félve Télapót, mert bizony sejtettem a választ.

– Az is lehet. Akkor mi legyen? Mész zabot hegyezni, vagy biciklit olajozni, vagy vissza az emberedhez? Ne feledd: ha itt maradsz, nem lesz több mese a gyerekeknek, és te se kapsz manónevet.

– Így már értem az egészet. Persze, visszamegyek. És nem a manónevem miatt, hanem a gyerekekért. Illetve egy kicsit a manónevem miatt is. Mi leszek, ha nagy leszek?

– Máris nagy vagy, felnőttél. Mesemanó lesz a neved. Ott lesz a helyed azon a csorba vázán, és mindig megtöltöd tintával, meg mesékkel, történetekkel a tollakat. Ez lesz a feladatod.

Télapó visszaült a foteljába, megigazította a szemüvegét. Megnyomott egy gombot, a csengőhangra megjelent a Főmanó. Télapó intett, a Főmanó elkísért a kapuig.

– Jó utat! – mondta, amikor megjelent az üstökös. Én csak belekapaszkodtam az üstökébe, és elszálltunk ide, a gesztenyefára. Ott kellett megvárnom, amíg egészen beérett minden szem gesztenye, a kellő pillanatban lepottyantam, éppen a megfelelő helyre. Mert már akkor tudtam, hogy mikor mi a helyes. Most pedig itt vagyok. Nézzétek csak meg magatokat! Minden toll tele van szép, színes tintával, tele van érdekes történetekkel.

Ekkor kinyitottam a szemem. Valóban, minden toll ragyogott, táncoltak örömben, hogy megint erősek lettek.

– Akkor igazán velünk maradsz, Kismanó? – kérdeztem. Ő elmosolyodott.

– Igazán itt maradok. De ne felejtse el, hogy már van manónevem. Mesemanó vagyok... De tudod, mit? Neked maradhatok Kismanó is, ha úgy tetszik.

– Köszönöm, az nagyon jó lesz, Tudod, úgy megszoktam ezt a nevet. De azért igazi, felnőtt, nagy manónak tartalak ám! Pihend ki magad, aztán holnap mesélj még!

Feladatot kaptam

Tegnap egy felnőttmese írásához készülődtem, de ahogy a csorba vázából elő akartam venni a lila tollamat, egy kis sipka akadt az ujjaim közé.

– Csakhogy idejöttél! Húzz már ki innen, beszorultam!

Ez Kismanó hangja, de mi történhetett vele? Segítettem kimászni – vagy inkább kiemelttem őt? – és a csorba váza szélére ültettem.

– Köszönöm – sóhajtott megkönnyebbülten. – Kicsit rossz volt az érkezésem.

– Az a fontos, hogy nem történt bajod. Most is mesét hoztál?

– Nem, most semmit nem hoztam. Most segítséget kérek. Meg el is köszönök.

– Már megint? De mit kell segíteni? Ha tudok, számíthatsz rám.

Kismanó kedvesen mosolygott rám. Így még soha nem láttam. Megnyugtatózott már az első szavaival is.

– Nem megyek világgá, soha többé ilyet nem csinálok. Segíteni fogok.

Tudod, itt a Karácsony, Télapó nem győzi a mikuláscsomagokat összerakni, a sok manó meg már olyan fáradt, hogy a Húsvéti Nyúl látogatásáig nem is tudom, hogy fognak elég tojást festeni. Egy kicsit én is megyek Mikulásgyári manónak.

– Te is összeraksz játékokat? Megtanultad?

– Dehogy! – legyintett. – Én mesemanó vagyok, nekem mesélni kell. Addig mesélek én, amíg a többi mesélő elugrik új mesékért a gyerekekhez. Meg történetekért a felnőttekhez. Egy kicsit pihenhetnek is. Tudod, az úgy van, hogy az egyik manó mesél, a másik leírja, a harmadik tölti, meg cseréli a tollakat, mindig megfelelő színűre. Egy csapat arra van, hogy ezeket a történeteket összecsomagolja, könyvecskévé alakítsa, és a megfelelő zsákocskába rakja, hogy Télapó vihesse a megfelelő címre.

– Ebben nekem mit kellene segíteni?

– Ebben semmit. Csak, tudod, én is akartam volna valamit küldeni valakiknek. Mondtam Télapónak, de ő azt mondta, hogy ha akarom, csináljam meg az ajándékot, de ne a munka rovására.

– Értem. Nekem kellene megcsinálnom. De mit? És kinek? És hogyan? Tudod, milyen kétbalkezes vagyok.

– Nem kérek lehetetlent. Csak egyetlen könyvet csinálj meg, úgy, ahogy azt a nagyon sokat mi, a manók. Adtam már meséket, hoztam hozzájuk képeket. Neked csak össze kellene fűzni az eddig megírtakat, a képeket a helyükre tenni, meg eljuttatni a gyerekekhez. Na, tedd meg, csak az én kedvemért!

Erre nem tudtam nemet mondani. Kicsit félve, de vállaltam a feladatot. Mi lesz, ha nem sikerül? Erre gondolni se szabad! Fogjunk hozzá gyorsan. Kismanó a kezembe varázsolta a papírokat, leszórta a képeket.

– Tessék, itt van minden, hoztam még tűt, meg kapszokat is.

Ahogy mindent leszórt az asztalra, ő fordult egyet, pörgött kettőt.

– Várj! Mibe csomagoljam? Kinek kell elküldenem?

– Mindent megtalálsz az asztalodon! – válaszolt, és hopp, már el is tűnt a szemem elől. Épp csak annyi maradt, amennyi egy szappanbuborék szétpukkanása után látszik: egy apró, fényes pont. Aztán az is eltűnt.

Összerendeztem a papírokat, megtaláltam a képek helyét, azokat is beragasztottam. Összetűztem az egészet, összevarrtam a könyvet. Az utolsó öltéskor megláttam a borítékot.

Különleges boríték volt, a sarkával integetett, és piros mikulássapkát rajzolt rá valaki. A borítékot is az a valaki címezte meg. Nekem csak a könyvet kellett szépen beletenni, elvinni a postára, odaadni a postás néninek. Ő már tudta, mi a teendője, csak annyit kérdezett:

– Nem baj, ha nem Télapóval együtt érkeznek?
– Jó lenne, de talán így sem lesz nagy baj. Manópostával nem tudom elküldeni, a Mesemanó rám bízta a küldést.

Már a postán jutott eszembe, hogy Mesemanó történeteire talán ezt is le kellene írnom. Azt, hogy miért a postaládában, és nem a Télapó puttonyában érkezett a könyv, és mi lehet az oka annak, hogy nem ugyanazon a napon.

Éppen el akartam tenni a különleges tollamat, amikor Kismanó megjelent előttem.

– Látod, hogy sikerült!
– Remélem, örülni is fognak. És te? Már nem kell többet mesélned, hogy ide jöttél?
– Dehogynem! – pördült egyet. – Most éppen anyagot gyűjtöttem.
– Itt?
– Itt, bizony! Téged foglak elmesélni másoknak! Írd még ezt is oda. Meg azt, hogy szeretem őket!

Ide is írom:

MESEMANÓ SZERET TITEKET, ÉS MÉG SOKAT FOG MESÉLNI!

A mérges kiskacsa és a nyuszi

Ülök az asztalomnál, éppen tojáspingáló mintákat rajzolgotok, amikor valaki eltüsszenti magát.

– Hapccccc!

– Egészségedre – mondtam szinte automatikusan. Csak egy pillanattal később kapcsoltam: ez a hang a csorba váza felől érkezett.

– Hát te? Megérkeztél? Úgy örülök neked – lelkesedtem a régen látott Kismanónak.

– Beg. Bár jártab erre, csak deb vettél észre. De deb haragszob, látod, hoztab bost is ety besét. Csak de devess ki, hogy dáthás vagyok, bert rögtöd abbahagyob a beszélést.

Dehogy nevetem ki! És nem csak azért, mert különben nem mesél, hanem azért sem, mert én sem szeretem, ha betegségem miatt kinevetnek. Sokkal inkább összerosolyogni lett kedvünk, amint belevágott a történetbe.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy, zöld mező. Tudod, olyan, ahol szépen nő a fű, nyílnak a virágok, és olyan jó tavaszillat van. Olyan igazi, mesebeli mező. Ennek a mezőnek a legközepén ült egy kiskacsa. Furcsa szerzet volt, hiszen még a mamája úszóhártájára mellett van az ilyen tojáshéjfenekű, csipogva hápogó helye, de bárki járt arra, bárki kérdezte tőle, mit keres ott, csak egy rekedt „háp” volt a válasz. És ilyenkor durcásabban nézett, mint előtte, pedig az is nagyon komolynak látszott!

A mező minden lénye mellételepedett egy kis időre, mindenki vigasztalni próbálta, de ő mindenkit elzavart maga mellől. Még a méheket is, pedig ők egy mézédessé is zümmögtek neki. Senki és semmi nem tudta megvigasztalni, jobb kedvre deríteni. Feladta a küzdelmet mindenki. A hörcsög hiába kínálta a teljes élelmiszerraktárát, a hangyák hiába mutatták be legvakmerőbb artistaszámukat, a róka hiába ugrált, mint egy udvari bolond, semmi nem hatott. Egyedül egy szürke nyuszi maradt mellette. Éppen ő, aki szinte ki se látszott a munkából: húsvét előtt rengeteg tojást kellett még szépre, színesre, érdekesre, cifrára festenie.

– Ide figyelj, te kiskacsa – kezdte mondókáját. – Azt látom, hogy durcás vagy, de tulajdonképpen mi a baj? Durcának mindig van oka. Ki bántott?

A kiskacsa egy hangot nem szólt. A nyuszira éppen csak ránézett, aztán újra karba tette szárnyait, és ült tovább mérgesen.

– Na, akkor figyelj ide – mérgesedett a nyuszi. – Azt hiszed, csak neked van valami bajod? Láttad a hóvirágot? Ő éppen meghalt. És az ibolyát? Ő is sírhatna, hiszen most ontja az illatát, de mi lesz később? A kertekben már nyílnak a jácintok, sokkal erősebb illatukkal elnyomják a szerénység mintaképét. És? Látod mérgeledni őket? Szegény méhek ebben a hidegben kezdenek dolgozni, gyűjtik a virágport, még neked is zümmögtek egy szépet, pedig fáznak.

– De nekik van hangjuk – suttogta a kiskacsa.

– Van. Mindenkinek van valamilyen hangja, onnan ismerjük meg egymást. Vagy valami ilyen bajod van?

A nyuszi elgondolkodott. Annyira törte a fejét, hogy le kellett ülnie a kiskacsa mellé. Hogy mielőbb rájöjjön a megoldásra, elővette a palettáját, az ecsetét, és csak úgy, vaktában kezdett vonalakat húzni. Ahol éppen érte a világot.

– Na! Azonnal hagyd abba – hallotta a kiskacsa tiltakozását. – Már nem tojás vagyok, hanem kacsa, még akkor is, ha csak ilyen fehér, színtelen és néma!

A nyuszi először megszeppent, aztán fogta a legpirosabb festékét, jól belemártotta az ecsetet, és kezdte a kiskacsát kifesteni.

– Iiigen, ide az arcocskádra egy kis pirosítót teszünk. Aztán jól befeketítjük a szemhéjadat. Így jó lesz. Aztán a hajadat is sorra vesszük, mind a három szálát. Lehet az is fekete? Nem? Akkor csak sötétbarna. Jó. Eddig nagyon szép. Akkor most a csőröd kerül sorra. Fényes eperszínt keverek. Na! Ne mozogj, így csak az egyik oldalad lesz jó! Na, tessék!

Ezzel megfordította a festőpalettát, ami így egy tükörré változott. A kiskacsa belenézett, és amit látott, attól tátva maradt a csőre.

– Há-há-hát ez meg mi?

– Ez nem mi, hanem te.

– Ééééén?

– Igen, te. Azt mondtad, hogy színtelen vagy, hát én adtam neked egy kis színt. Kifestettelek, mint egy tojást. Úgy, ahogy azt húsvétkor kell.

A kiskacsa már nem volt durcás, éppen elmosolyodott, de egy pillanat alatt el is kámpicso-rodott.

– És a hangom? Azt is kifested, hogy élénk legyen?

– Már miért kellene kifesteni? Egyáltalán, miért kellene neked más hang, mint ami van? Talán énekelni akarsz, hogy kiskacsa kint, kiskacsa bent, kiskacsa lent, kiskacsa fent?

– Ezt éppen nem énekelném.

– Akkor jó. Nem is állna jól, nem vagy te baritonkacsa. Te egy igazi némakacsa vagy. Egy majdnem néma némakacsa.

A kiskacsa elkérte újra a tükörnek használható palettát. Megnézte magát szemből, aztán jobbról, meg balról. Bólintott egyet, és szaladni kezdett a kis tó – igazán csak egy pocso-lya – felé. Két úszóhátyára érkezve ugrott a vízbe, és boldogan énekelte:

– Némakacsa fürdik egy jó sálos tóban...

Tojásfestészet

Egy levelet írtam, amikor Mesemanó átrepült az asztalon. A vázánál éppen csak egy pillanatra állt meg, onnan integetett. Csak annyit kiáltott:

– Majd jövök, nem felejtettem el, csak baj van nálunk! Nincs a tojásokhoz nózipirosunk!

– Milyen piros?

– Majd elmondom! Talán már holnap lesz pár percem.

Nagyon vártam másnap, hogy jöjjön és meséljen. Elképzelni nem tudtam, milyen az a nózipiros. Azt meg végképp nem sejtettem, miért kell az a tojásokhoz.

Lestem egész nap az asztal sarkát, a csorba vázát, de nem láttam Mesemanót. Már éppen befejeztem az olvasást, nyúltam az olvasólámpa kapcsolójához, amikor meghallottam a nagy fűjtatást.

– Itt vagyok már. Fúúú! – hallottam a lámpabúra felől. – Még jó, hogy ideértem. Most haragszol rám?

– Szia, Kismanó! Dehogy haragszom, hiszen mindig örülök, ha jössz. Igaz, kicsit csalódott voltam, de a lényeg, hogy most mesélsz nekem. Mert mesélsz, ugye?

– Csak egy kicsit. Elmesélem a nózipirosat, meg azt, hogy mi köze a tojáshoz, de többre nem lesz időm. Sem erőm.

– Nem akarok én erőszakoskodni – szomorodtam el. – Neked is kell pihenni, tudom, sok a manódolog. Csak egy kicsikét – kérleltem. Ő pedig belekezdett.

– Tudod, készülünk a Húsvétra. A nyuszik ilyenkor mennek a Bundafehérítő céghez, meg a Szempirosító vállalatához. Ott is sok ám a dolog! Nem is jut minden nyuszi sorra, marad közöttük szürke is, barna is. Jövőre majd ők lesznek a sor elején. De nem ez a lényeg.

Szóval, a fehér nyuszik készülnek, hogy vigyék a hímes tojásokat a megfelelő helyre. Mennyi munka van vele! A tyúkok szorgalmasan tojnak, ki is pottyán mindegyikből minden napra egy tojás. Jaj, hogy nekik mennyi bajuk van vele! Képzeld, újabban, vagy két húsvéttól még dátumbélyegzőnek is kell lenni a tojáskiadójukon. Meg kódnak, hogy ezek a tojások Nyuszifalvi tyúkoktól származik. Na, mindegy. Csak sajnálom őket. Már a húsvéti tojásokat is összepecsételik!

Tyúkanyótól a kisbárányok viszik a kerítésig a tojásokat. Nagyon óvatosan, puha gyapjúba takarva, nehogy valami baj érje őket. A kerítésnél kezdődik a Tó világa, oda a bárányok már nem mehetnek. A tojásokat szépen átrakják a vadkacsák hátára, ők pedig elúsznak velük Festőpartig.

Szóval, itt kezdődik a lényeg. Vannak egyszínű tojások, meg mintás tojások, ezt tudod. Az egyszínű tojások között is a legtöbb a piros. De nem lehet ám két egyforma! Nem is győzzük gyűjteni a festéket. Nekem például a kedvencem a nózipirosra festett hófehér minta. És ez nem lesz! Mi lesz akkor most?

Kismanó sírni kezdett. Én ilyen manókönyveket még nem láttam: ahogy végigfolyt az arcocskáján, csudaszínekben pompázó gyöngy lett belőle, aztán, amint földet ért, el is tűnt. Csak a látvány, a szín kavalkád maradt meg előttem.

Megsimogattam Kismanóm arcocskáját, ettől kicsit megnyugodott. Hüppögve folytatta a történetét.

– Azok a tojások nem egyszerűen be lesznek festve, valamilyen bolti maszatolóval. Azokba a festékekbe is bele kell csalni a mi varázsszíneinket. Vagy az alapba, vagy a mintába mindenképpen kerülni kell, erre a mintamanók is nagyon figyelnek. A szürke, meg barna, meg tarka nyuszik keverik a festékeket, minden tojás után tesznek a festékbe újabb valamit. Vagy egy virágszirmot, vagy egy almát, vagy egy napsugarat. A manók minden Húsvét után ezzel foglalkoznak. Tudod, vannak a mikulás manói, meg vannak Tapsifüles manói, Nyuszifalván. Elárulom, hogy mi egymásnak is szoktunk segíteni, nem lustálkodunk egész évben. Szóval, elindulnak, varázsfestékeket gyűjteni. Tavasszal ibolyaszínt meg nárcisz-sárgát, nyáron fűzöldet és rózsapirosat, ősszel búzaaranyat meg gesztenyebarnát, meg gyönyörű égszínkéket, tengerzöldet. Én csak most, télen kaptam feladatot, nekem kellett volna begyűjteni a hótól a csillogó fehéret, a koromtól a zsíros feketét, a gyerekektől pedig szánkózás közben a nózipirosat. Erre fel most tél sincs, hó sincs, hát szánkózás sincs. Így meg nem lesz nózipiros festékem.

Pedig már olyan szépen összeszedtem minden mást. A mókusok adtak a farkukból egészséges szőrszálakat, mert a picike mintákat azzal lehet nagyon szépen festeni. Már azt is megbeszéltük a napsugárral, hogy lesz tavasszal igazi harmatvizünk, hogy a színek is igaziak marad-

janak. A szellő is megígérte, hogy egyenletesre szárítja a hímes tojásokat. Erre nincs kedvenc festékem! Tudod te, hogy milyen szomorú ilyenkor a manó?

Manószomorúsággal nem vagyok tisztában, de ahogy elnézem Kismanómat, nagyon keserű lehet az élete.

– De hol van még Húsvét? Addig lehet ragyogó hó is, lehet szánkózás is, és akkor lesz nózipirosod a tojásokra – próbáltam vigasztalni.

– Azt mondd, lesz még tél? – derült fel az arca. Ahogy megláttam a reményt megcsillanni a szemében, tudtam azt is, hogy új festéket talált valamelyik különleges tujásra. Kristálykönnyei mögött végre ott derengett a remény kékje. De szép látványt is nyújtott!

Mondtam is Kismanónak, hogy nem kell félnie. Akinek ilyen kék a szeme, az nem adhatja fel, mert igen, lesz még tél. Akkor aztán minden gyerek megy szánkózni, de még gyerekhólapátot is ragadnak, hogy segítsenek a járda takarításában.

– Hű, akkor szaladok! Mire lesz kedvenc színem, meg kell írnom a meséket, hogy legyen mit a szuperkülönleges tojásokba eldugni – lelkesedett Kismanó.

– Még meséket is írsz? Én azt hittem, a sok dolog miatt ezzel nem is érsz rá foglalkozni.

– Na, még csak az hiányozna! Hát nem vagyok én igazi mesemanó? Azt hiszed, mi csak úgy, a vakvilágba kapjuk a nevünket? Mert nem vagyunk hasznosak? Dehogynem vagyunk hasznosak! A rossz manók meg a rosszaságuk alapján kapnak nevet. Igen, mert van árulkodó, meg gonoszkodó, meg hazudós, meg minden ilyen.

– Meg van szemtelen is – próbáltam egy kicsit rápirítani, de vagy nem akarta megérteni, vagy nem akarta megérteni, mert egy cseppet se pirult el. Éppen csak a hangja lett kisebb.

– Hát, azt még nem hallottam. Szerintem nincs is ilyen manónév.

– Nincs? Biztos?

– Nem biztos. Szerintem. Én még nem hallottam, hogy valakinek ez lett volna a neve – mondta nagyon halkan. Mintha kicsit szégyellte volna magát, lehajtotta manófejét. Aztán, pár pillanat múlva újra éledt a lelkesedése.

– Akkor én megyek is. Összeszedem a most összeszedhető színeket. Láttam éppen kinyílt szilvafa virágot, meg azt a vörös gesztenyerügyet. És megírom a mesémet. Jaj, nagyon sok dolgom van! Szia! – és mint aki soha nem volt szomorú, fordult egyet jobbra, kettőt balra, de még egy hatalmas szaltót is beszúrt közben, úgy tűnt el, egy pillanat alatt.

Éppen csak egy picike manóillat maradt utána. Meg az íróasztalom sarán egy csillogó apró valami. Üvegszilánknak nézné mindenki, de én tudom: Kismanó könnycseppje maradt nálam, azzal a szép reménykék csillogással, amit csak az ő szemében láttam.

Már akkor tudtam, hogy minden kisgyerekhez különleges hímes tojások érkeznek. A tojásba rejtve, vagy csak mellé letéve találhatnak majd mesét is. Hiszen a Postás nyuszik tudja jól a feladatukat, pontosan, mindenki címére megérkezik az a picike csomag. Nózipiros tojással, hófehér mintával.

Minden gyerek akkor fogja megtalálni az Igazi Tavaszt.

Színmentés

Ültem az asztalom mellett, és éppen írni kezdtem a barátnőimről, Annuskáról, Bözsikéről és Mariskáról, amikor egy aprócska zöld valami átgurult a csorba váza előtt. Ez a valami nem volt más, mint Kismanó, aki futtában, nagyon boldogan csak odakiabált:

– Majd jövök! Megmenekültek a színek, de sietnem kell. Majd mindent elmesélek!

Csodálkoztam, hiszen olyan nagyon el volt keseredve, de nagyon örültem a vidámságának. Éppen azért nagyon vártam, hogy jöjjön, és mesélje el, hogy is menekültek meg a színek.

Ő pedig jött, lehuppant a csorba váza elé, és kapkodva mesélni kezdett.

– Tudod, micsoda baj volt éppen most, Húsvét előtt a színek miatt. Hiányoztak elég sokan, de nekem a legjobban a nózipiros, meg a hófehér. Már majdnem belebetegedtem, amikor végre hullott a hó. Nem sok, de igaz a régi mondás: ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli. Így aztán boldogan fogadtam a hófehér megtalálását, és azért izgultam, hogy legyen gyerek, akinek az orrocskáján megjelenik az a kis csibész nózipiros. Csak onnan lehet begyűjteni az igazit.

– És volt gyerek?

– De még milyen! Na, várj, ezt gyorsan elmesélem, aztán megyek is tovább. Most csak rövid mese lesz. Nem bej?

– Nem, dehogy, csak mondd már!

– Szóval, akkor kezdtem örülni, amikor az első hópelyheket megláttam. Nagyon izgultunk ott, Manóvárban, hogy legyen egy kis havazás. Nem csak a színek miatt, de a gyerekek vidámságáért is. Nincs is annál jobb dolog, mint amikor a kis barátaink önfeledten szaladgálnak. Az meg különösen tetszik, amikor úgy igazán, felnőttesen dolgozni is kezdenek.

– Jaj, ne, gyerek ne dolgozzon!

– De, dolgozzon! Csak nem mindegy, mit és mennyit! Amíg a felnőttek a munkahelyükön végzik a munkájukat, a gyerekek iskolában tanulnak, vagy éppen az óvodában. Mert ott is tanulnak! Verset, éneket. És kirakóst, meg mindent. Télen meg otthon is van sok munka. Nekik való is. Láttál már hólapátot?

– Ajaj, láttam, bizony! Még lapátoltam is vele. Nehéz munka, nem gyerekeknek való.

– Az igazi, felnőtt lapáttal nem is, de kitaláltak a játékmanók gyerekeknek valót. Hű, azzal nagyon dolgoznak ám! Képzeld, láttam már különlegeset is. Gépesített hólapátot. Az volt az igazi kaland, még nekem is.

– Gépesített? Még jó, hogy nem gépesített gyereket.

– Na, most mit vagy úgy oda? Ha nem mondhatom el, soha nem is fogod megérteni.

El is hallgattam azonnal. Bizony, igaza volt: ha mindig közbevágnak, nem tudom meg, miről is van szó. Ráadásul udvariatlanság is. Szégyelltem magam, csak csöndben figyeltem tovább a történetet. És milyen jó, hogy csöndben maradtam! Mesemanóm érdekeset mesélt.

– Tudod, a gépesített hólapátot úgy képzeld el, mint egy gyerekkocsit. Apa tolja a gyereket a kocsiban, a gyerek tartja a hólapátot, és ahogy haladnak előre, letakarítják a járdát. Nyugi! Nem az utcán, és egyáltalán nem valami magas akadályokat. Kisgyerek, kiskocsi, kislapát kis hóhoz való.

Most se volt több a hó. Azért sikerült annyit összehordani Hótündérnek, hogy jusson egy kis hógolyózáshoz. Meg egy hóember építéséhez is kellett. Tudod, hogy a hős tűzoltó mindig emlékezzen hőstettére. Meg arra is, hogy egy kis önzetlenség, egy kicsike jóakarat milyen sokat jelenthet másoknak. Kis hóember lett, kis répaorral, de lett. Ott állt az udvarban, egészen addig, amíg az Időmanó úgy nem gondolta, hogy korábban jöjjön a tavasz...

Kismanó abbahagyta a mesélést. Nagyon elgondolkozott valamin, nem is akartam őt zavarni. Kisvártatva megszólalt.

– Tudod, azon töprengtem, hogy valami nincs rendben. Eddig a forró, szikrázóan napsós nyár után jött az esős, levélhullató őszi, utána a hideg, havas tél, aztán meg a zöldülő tavasz. Az kezdett a nyárba színesedni. Nagyjából ugyanannyi ideig tartott mind a négy évszak. Most mintha megbolondult volna az egész időjárás. Mintha nem is manó intézné az időjárást, hanem valami kis kobold, aki a bolondját járattja a világgal, csak azért, hogy ő gonoszkodhasson egy kicsit. És tessék, itt a gonoszkodás eredménye: hó alig volt, nekünk meg majdnem nem lett nózipiros tojásfestékünk a húsvéti tojásokhoz. Ráadásul az alig tél után jött a hosszú tavasz. És meg fogod látni, erre jön újra a kemény tél, sok jéggel, csúszós utakkal, persze

belvízzel, arra meg majd jön a nagyon száraz, égető nyár. Ilyet manó nem csinál. Ilyet csak egy rossz, gonoszkodó kobold kever. Nem szeretném, hogy igazam legyen!

Szóval, voltak gyerekek, volt hógolyó, volt hóember, volt hólapát. Meg tűz a kandallókban. És volt jégvirág az ablakokon. Mi meg olyan szorgalmasan gyűjtöttük a színeket és a mintákat, hogy lesz bőven választék, kinek milyen tojást rejtse a fészek.

Tudod, arra gondoltam, hogy én még egy nyúlfarknyi kis mesét is dugok valamelyik tojásba. Csak én nem tudom belevarázsolni. Nincs egy jó ötleted? Tudod, a fiúknak, Benedeknek és Bercelnek. Segíts egy kicsit!

Törhettem a fejem, de sok időt nem adott Kismanó. Mennie kellett. Most éppen fűzőld színért, meg nárcisz-sárgáért, meg tulipán pirosért, meg ibolyakékért. Végül abban állapodtunk meg, hogy egyszer idepottyanja azt a nyúlfarknyi mesét, én meg rajzolok koré egy nagy tojást, amit beleállítunk egy nagy, fűből készült fészekbe. Persze, csak rajzolva.

Valamin azért nagyon elgondolkodtam. Szorgalmas gyűjtögetés után biztos lesz majd mindenféle maradék. Mit lehet csinálni ezekkel a maradék színekkel?

A maradék színek

A nagy töprengés közben egyszer elaludtam. Álmomban azt láttam, hogy Mesemanó nevetve röppen fölöttem, és szórja a port, valami különleges port. Színeset. Ahová lepottyant egy porszem, színes lett a világ. Hát persze! Szét kell szórni a maradék színeket, hogy legyen újra sok szép virág. Nem csak úgy, bele a világba, hanem rendesen. A hófehérből lesz a szilvafa virága, az aranyeső szirmai pedig a Nap sugarait festik meg.

– Mennem kell Krampusziért. Örülök, hogy rájöttél a titokra! Én nem mondhattam volna el – kiabált még Kismanó, aztán eltűnt, valahol az íróasztal sarkánál.

Nem értettem. Húsvét jön, akkor mit keres itt egy krampusz? Krampuszok Télapóval járnak, viszik a pótputtonyt, meg a címjegyzéket, és ők osztják azt a bizonyos nevelőeszközt, ha nagyon virgácsos volt egy kisgyerek. De húsvétkor?

– Jaj, hát ennyit se tudsz?

Szemtelen megjegyzésnek még egy ember sem örült annyira, mint én akkor. Kismanó visszajött, elmagyarázni, amit nem értek. Szép volt tőle, annyi munka mellett.

–Na, figyelj! Először is, nem krampusz, hanem Krampuszi. Ő is segéderő, csak ő a Nyuszival jár. És nem fekete, hanem olyan furcsa fehér. Olyan, mint a krumplipüré. És Krampuszinak hatalmas nyuszifüle van, ő szokott tapsolni, ha figyelmeztetni kellett a nyuszt. A legfurcsább furcsasága, hogy alig lehet őt előkönyörögni a kredencen álló krampampuli mellől.

–Aha – néztem nagyon értelmesen Kismanóra.

– Látom, nem érted. Elmagyarázom, de nagyon figyelj, mert nincs időm elismételni. Tehát...

Krampuszi leginkább azért Krampuszi, mert ha valakit meglát, azonnal a nyakába ugrik, és az arcára nyom egy nagy puszt. Meg azért is Krampuszi, mert nagyon szereti a krampampulit. Neki nem virgácsa van, hanem kristálpálcája, annak végén pedig egy madártoll libeg. Ezzel szokta megcsiklandozni néha a gyerekeket, amikor nem egészen úgy viselkednek, ahogy megígérték.

Krampuszi, mint ilyen csupapuszi krumplinyuszi segéderő szokta összeszedni az előkészített fészekből a felajánlott holmikat.

– Miket? Húsvétkor a gyerekek kapnak, nem?

– Látszik, hogy régen voltál gyerek! Hát nem emlékszel? Amikor egy kicsit nagyobb lettél, mindig elküldted a kicsiknek való dolgokat. Hol a Nyuszi, hol a Télapó vitte tovább. Azokat is Krampuszi gyűjtötte össze, amíg te aludtál.

Elküldik a gyerekek a pelenkát, az összes tisztán maradtat, mert hogy néz ki oviban a pelenkás? Meg elküldik a cumit, hiszen az is csak kisbabáknak való. Később meg a mesekönyvet, vagy focilabdát is, attól függ, hány éves a gyerek. Ezt kinőtte, elküldi a kicsiknek, Amit ők hagynak el, továbbkerül a még kisebbekhez. Titkos utakon, helyeken, módokon megy ez. A manóműhelyben pedig minden postázott dolog újjá varázsolódik.

Krampuszi feladata az is, hogy megköszönje, ha valaki küld valamit. Ilyenkor szokta megsimogatni madártollas kristálypálcájával a jószívű gyerekeket.

Szóval, ez a nyuszifüles krumplifaló Krampuszi néha teljesen elvarázsolódik. Olyankor fogja magát, elábrándozik a kredenc oldalánál, szájában a sült krumplival klimpírozni kezd a zongorán. Szegény zongora! De nem szólunk rá olyankor mi sem. Valami nagyon szép lehet olyankor a lelkében. Talán egy nagy adag krampampuli. Vagy egy nyuszi. Vagy egy krampusz. Vagy akárhogy is... Az biztos, hogy eldönthetné végre, mi is akar lenni, de mi így szeretjük.

Igazság szerint mindenkinek vannak olyan bogarai, vagy mik. Olyan mániái, valamilyen rossz szokásai, amivel másokat kiüldöz a világból. Énekelni akar az akác, fahangon, festeni akar az ecset nyele. Rajzolna a radír, táncolna a kacsa, vagy éppen poétának hiszi magát a fűzfa. Krampuszinak ez a krumpli, a puszi, meg a klimpír. Ami persze nem pír. És olyan jól is áll neki, amikor elmélázgat. Lehet, hogy ilyenkor egy szép verset ír?

– Neked is van rossz tulajdonságod? El se hiszem – gonoszkodtam egy kicsit.

– Hát képzeld el, én is elismerem, nekem is vannak ilyenek. Például szeretek egy csorba váza mellett ülni, és nagyon szeretek mesélni. Pedig lehet, hogy igazán nem is tudok. Csak rossz meséket találok ki.

Kismanó már tudja: a saját hibáit nem foghatja másra. Azért egyszer még próbálkozott.

– Vagy lehet, hogy csak rosszul írod le!

– Én? Rossz mesét nem is lehet, csak rosszul leírni.

Ahogy kimondtam, egymásra néztünk, és hatalmasat nevettünk. Egyszerre mondtuk ki:

A SAJÁT HIBÁNKAT SOHA NEM KENJÜK MÁSRA!

Tudja ezt mindenki, aki már nem egészen pici gyerek.

Kismanó karácsonya

Kismanó, úgy, ahogy szokott, ott kukucskált a gépem sarkánál, és nagy lelkendezve kiabált:

– Én is! Én is!

Mivel éppen karácsonyi üdvözléseket küldtem a barátaimnak, kicsiknek és nagyoknak egyaránt, tudtam jól, hogy ez a lelkendezés B&B művész uraknak szól, hát odaírtam az ő üzenetét is.

Egyszer csak nagy szuszogást, meg nyögést hallok az asztal felől. Onnan jött a hang, ahol a csorba váza áll, de hiába néztem, nem láttam sehol Kismanót. Egy apró kis fenyőhajtást viszont észrevettem.

– Hm. Lehet, hogy a koszorúból letört egy kiálló ágvége? – morfondíroztam magamban, de sokáig nem kellett töprengenem. Kismanó

hangját hallottam.

– Nem veszel észre? Én vagyok itt, megint. Én szuszogok, alig bírom ezt a fenyőt cipelni.

Bizony, nem gondoltam arra, hogy ma még viszontlátom barátomat, hiszen az utolsó nagy ajándécsomagolási roham kellős közepén jártak. Már pedig ő volt, személyesen, ő cipelte, húzta, ráncigálta a kicsike fenyőhajtást.

Kicsike? Én innen annak láttam, de nagyobb volt Kismanónál. Neki igazán nagyon nehéz lehetett. Segíteni akartam, de tiltakozott.

– Ezt most nekem kell megcsinálni – mondta két fűjtatás között. A csorba váza alá érve aztán egy nagyot fűjtatva fáradtan letelepedett.

– Tudod, arra gondoltam, hogy valamit nekem is kellene adnom – kezdte megmagyarázni, miért is cipekedett. – Karácsonykor mindenhol van karácsonyfa, szép nagy, vagy éppen kicsi, kedves, aranyos. Minden fenyőfa szépen feldíszítve várja az ünnepet. És azt is tudom, elvégre manó vagyok, hogy mindenki örül az ajándéknak, főképpen, ha azt valaki saját maga készíti. Ne szólj közbe. Jézuska az Jézuska, az egészen más. Én ajándékról beszélek. Na. Éppen ezért gondoltam, hogy a fiúknak adok olyan valamit, amit másoktól nem kaphatnak. Hoztam egy hatalmas fenyőfát. Ne szólj közbe. Tudom, hogy nektek ez csak egy pici ágvég, de hidd el, manóméretben ez hatalmas. Ezt szeretném adni nekik azért, mert ők is jószívű gyerekek.

– Most szólhatok? Kérdezhetek?

– Most kérdezz, addig levegőt veszek.

– Hogy gondold, hogy juttassam el nekik? Ilyenkor már nem jár a posta. Amit feladnak, az is késve érkezik, meg sok levél, képeslap, csomag utazik. De tényleg nem tudom még azt sem, hogy lehetne eljuttatni hozzájuk.

– Úgy képzeltem – borult el kicsit a tekintete Kismanónak –, hogy ha másképp nem, hát leírod. Vagy lerajzolod, vagy nem is tudom, de jó volna, ha megkapnák. Még ennél is jobb volna, ha időben kapnák meg. Legkésőbb holnapután után. Naaaa. Legyen valami ötleted!

Törtem a fejem, de csak egy fénykép jutott eszembe. Fényképezőgépem meg nincs. És az a kép csak egy ágvéget mutatna, ami bizony közel sem jelent annyit, mint azt is tudni, honnan van, meg mi is az, meg ki küldte.

– Ahhoz mit szólsz, hogy csinálsz egy fényképet a telefonoddal? Én majd tartom a fát, azzal se lesz gond. Meg fel is díszítjük. Jó?

– Jó, persze, hogy jó. De mivel díszítjük? És hogy fényképezem le, ha te tartod? Téged állítólag nem szabad meglátni senkinek.

– Tudod, manó vagyok, láthatatlan maradok. A fára majd lehelünk egy kis fehér havat, meg teszünk rá szeretetaranyat. Legyen rajta valami piros is? Mondjuk, a sapkám? Vagy az nem, mégsem jó. Akkor valami mást.

Alig tudtam leállítani Kismanó meglódult képzeletét. Ő még csak rá tud fújni egy kis ezüstöt, meg lehelhet aranyat, de én? Végül aztán eldöntöttük: egy fénykép, egy ici-pici kis szeretetarannyal, meg fehér hóval, meg minden érdekesel. Aztán, ha tudom, el is küldöm.

Újra karácsony

Dolgozni kezdtem volna, de valahogy nem ment a munka. Hiába, Kismanót régen láttam, még annál is régebben beszéltem vele. Nem mesélt, én meg nem tudtam mit írni.

Igaz, eljött ő néha, bele is kezdett valamilyen történetbe, mesébe, de néhány mondat után elaludt. Egyetlen mesének sem ért a végére.

Mióta felnőtt Kismanó, és Mesemanóként dolgozik, csak fáradtan ül a csorba váza szélén. Mesélés közben elbóbiskol, csak álmában mondaná tovább a történetet.

Közben pedig lecsusszan a csorba váza széléről, egészen a radírig, amin kényelmesen összekucorodik, és már szuszog is. Kinek van szíve ilyenkor egy dolgozó manót felébreszteni?

Egy kékcinke járt nálunk az első ilyen esetben, ős szólt rám:

– Hiába van nyár és meleg, egy álmodó gyereket be kell takarni. Még akkor is, ha manógyerek.

Mondtam én, hogy már nem gyerek, dolgozó, nagyon is sokat dolgozó Mesemanót látja itt összegömbölyödve, de Kékcinke nem hagyta magát. Mert igenis, be kell takarózni, még a felnőtteknek is, nehogy megfázzanak.

Kerestem a kis selyemszalagot, ami a hűvösebb napokon volt takarója Kismanónak, de új barátom megállította.

– Nem kell az a nehéz selyemszalag. Várj, adok nektek könnyebbet, puhábbat, és főleg méretében jobbat.

Megrázta magát, a tollait meglazította, felemelte az egyik szárnyát, és kicsipentett alóla egy pihetollat. Óvatosan Kismanóra tette, megigazította, hogy jól takarjon. Aztán rám nézett, kicsit félrebillentette a fejét, és egy cincentés nélkül kivett a másik szárnya alól is egy cinkepihetollat.

– Ezt meg itt hagyom későbbre – magyarázta, értetlenkedésemet látva. – Ha legközelebb eljön hozzád, legyen mindig új takarója.

Így telt el a nyár, így telt el az ősz. A legutolsó őszi hónapban, novemberben, már hosszú idő után megint ott láttam Kismanót a csorba váza szélén ülve. De nem álmosan, nem fáradtan, hanem ahogy csak télen láttam. Karácsony környékén. Vagy talán még Húsvétkor. A szeme csillogott, az arca kipirult, és ott volt, ott vibrált a csak rá jellemző csibészes mosoly. Nem is ült rendesen, a lábával harangozott. Mintha valóságosan is szólt volna egy vidám kis csengettyű.

– De jó, hogy újra így látlak – kiáltottam örömben. – Csak nem kaptál segéderőt a nagy munkádhoz?

– Kinek kell ilyenkor segéderő? Mindjárt itt a Karácsony! Te is tudhatnál ennyit.

Ezt hallva egészen megnyugodtam. Pont olyan szemtelen, mint volt Kismanó korában. Még mielőtt Mesemanó lett.

– Képzeld el, tudom. De ilyenkor nem több a munkád?

– Ahogy vesszük – és lecsusszant a csorba váza széléről a radírra.

– Ne izgulj már – mondta nem éppen udvarias hangon – nem akarok aludni. És valóban, csak mesélni kezdett a munkájáról, meg arról, hogy a sok ilyenkor miért nem olyan fárasztó, mint év közben a kevesebb.

Év közben minden feladatot külön megkap, hol Télapótól, hogy valamelyik tündértől. Néha, mikor sok a beteg gyerek, csak egy futár viszi az üzenetet, máskor maga a Télapó adja meg a címet. Azt bizony én is tudom, hogy ami kötelező, az néha nagyon nehéz. Akarja csinálni az ember, meg az ember manója is, csak nem megy. Néha máshol jár az esze. Egy mesemanónak meg lehet, hogy éppen tündérföldi története van, miközben egy beteg kislányt kell meggyógyítani egy elefánt kalandjaival.

Bezzeg most, Karácsony előtt! Akkor, amikor az unokatesótól, Krampusztól kapott egy nagyon nagy pusztit. Kismanó akkor elképzelni se tudta, mi ez a nagy öröm, de Krampuszi nevetve megmagyarázta a Csillagtár állását. Mert Kismanó bármennyire is szorgalmasan tanult, egy év alatt nem ismert meg mindent. Most megtudta, hogy a Csillagtár olyasmi, mint a földi naptár, de ebben az ünnepeket, főleg a gyerekek ünnepeit jelzik. A legnagyobb és legfényesebb csillag pedig a karácsonyi. Ezért kapta Kismanó az örömködő Krampusztól a pusztit. Ezzel is azt jelezte: mehet manósága, amerre csak akar, az egyetlen feladata: sok érdekes mesét kell gyűjteni.

Egy Mesemanó itt is, ott is felcsipent egy történetet, aztán színezheti, amilyenre akarja. Még butaságokat is festhet, ha ahhoz van kedve. Lehet kalózvezér egy rózsaszín ruhába öltözött kislány, vagy éppen békazöld az aranyhajú herceg. A gondolatok is lehetnek ezüstök, a tudósok meg az unalmas sötét köpenyek, meg barna ruhák helyett viselhetnek akár égszín-kék selyemnadrágot is. Ahogy éppen az eszébe jut. Aztán, ahogy a levelek beérkeznek, szétosztja a megfelelő meséket.

– Azért előfordul ám, hogy tévedek – vallotta be őszintén. – Volt olyan, hogy kislánynak küldtem el a római radiátorok harcát, kislány pedig a babavár építésének kalandjait. De olyan nagyon sokszor azért nem csinálom ilyet.

Kis irulás-pirulás után mesélt tovább. Elmondja, hogy szerinte az a legkönnyebb, ha valaki megveszi a gyerekének a játékboltban a kért játékot, és csak úgy odaadja.

– Abban nincs semmi karácsonyi – vált haragosra. – Azt akármikor megvehetik, megtehetik. De kitalálni, mit is szeretne az a lurkó, meg hogy kell elküldeni a Téliapónak a levelet, amit a szülők el se tudnak olvasni, meg egyáltalán rájönni, mi van a levélben, már valami! Abban már van igazi Karácsony. Tudod, mi se mindig tudjuk pontosan, melyik gyerek mire gondol, olyankor összeül a Manótanács, segítséget kérni.

A Manótanács nekem nagyon új volt. Megint tanultam valamit. Ez ugyanis arról szól, hogy a gyerekek manója tanácskozik a szülők két manójával. Éjszakákon át ülnek a maguk embere mellett, lesve az álmukat. Aztán, mikor már mindenki látta a lényeket, a manók összeülnek, megbeszélik, ki mit tapasztalt. Ez már komoly munka, nehéz munka, tudományos munka. Álomlátás nem mindenkinek adatik ám meg! Ráadásul, aki álmot tud fejteni, nem is tudja mindig, csak ha nagyon muszáj.

Tehát, ha másképp nem megy, a Manótanács megértekezi, mit is kell becsomagolni. Hogy ilyenkor milyen csudadolgok derülnek ki! Olyanokat álmodnak a gyerekek, amilyenek nincsenek a játékboltban. Hasonló ugyan van, meg sokat egyforma dobozba csomagolnak, de pont olyan nincs. Ezeket a manógyárban megtervezik, elkészítik, és festik, éppen olyan színűre, amilyen az álomban volt. (De azért itt is lehetnek apró tévedések, meg elfogyhat a nózipiros, vagy a csibesárga, a csillagezüst.) Ez az igazi munka, ezt szeretik a manók igazán. Amikor ki kell találni valamit, és azt meg is kell valósítani.

– És mindig sikerül? – kérdeztem csodálkozva.

– Mindig! – vágta rá lelkesen, aztán megint bocskorig pirult. – Majdnem. Néha nem értjük az egyszerűt sem. Vagy félreértjük. De olyan is van, hogy mi sem tudunk csodát tenni – sóhajtott végül egy hatalmas bánatosat.

Akárhogy is mondta, akármennyit is sóhajtozott, mikor bevallott valamit, azért egyértelműen látszott: nagyon szereti ezt a munkát. Hiába sokkal több, sokkal nehezebb, mégis ez az igazi. És minden, ami sikerül, újra és újra erősíti, kedvet ad, lelkesít.

– Hogy is kérdezhetsz olyat, hogy nem fáradok-e el? – olvasott a gondolataimban. – Úgy csinálsz, mintha még senkinek nem adtál volna semmit őszintén, szeretettel. Valamit, amit te magad csináltál. Te magad találtad ki a másik gondolatát. Vagy legalább akartad kitalálni. Ismered nagyon jól azt az érzést, amikor látod: örülnek annak, amit adtál. Én is éppen így vagyok vele: ha el is fáradtam a munkától, új erőt ad, és csinálok a következőt, meg a következőt. Ha látom, hogy tetszik. Jó, hát nem mindig olyan nagyon, de legalább egy kicsit tetszik. Most is egy olyan mesén dolgozom, amiről úgy érzem, tetszeni fog a címzetteknek. Egy kalóz, meg egy tudós kalandjairól, amikor kincset... Jaj! Most majdnem bajt csináltam! – Bajt? Te? Mivel? – A nagy mesélésben elfelejtettem, hogy a titkot meg kell tartani. Ez a manóknál egy eskü, a legfontosabb. – Mesemanó titoktartási fogadalma? Hogyan? Egy mesének éppen az a lényege, hogy elmondják.

– Látod, milyen öreg vagy?

– Na, hékás!

Mérgesen néztem Kismanóra. Még hogy én öreg? Mikor a meséket szeretem a legjobban? Mégis, mit gondol ez kis gézengúz?

– Hiába sértődsz meg, akkor is nekem van igazam – szemtelenkedett tovább. – Öreg vagy, mert elfelejtetted, hogy a mese a legnagyobb titok a világon. Mert azt csak egyetlen gyerek láthatja úgy, ahogy éppen le van írva. Jó, esetleg a testvérek egyszerre, de ők sem egyformán. Az más, amikor már a címzett, az illetékes meséli másoknak.

Be kellett látnom, ebben igaza van Kismanónak. De valamit azért én is meg akartam menteni az igazságomból, így rákérgeztem:

– És akkor miről fogsz mesélni? Még nekem se mondhatod el? Elvégre az én manóm vagy.

– Hiába, neked se fogom elmesélni. Majd csak akkor, amikor leírod. Tudod jól, ahogy elkészülsz az írással, el is felejtetted a mesét. De azért...

– Mit de? Mit azért?

– Megígérem, kérek külön engedélyt Télapótól, hogy a sok írásért ezt az egyet megsúghassam. Majd akkor, amikor az összes játékot és mesét becsomagoltuk, felcímkéztünk, bezsákoltunk, a szánra raktunk. Talán megengedi Télapó, kivételesen, és csak neked. De akkor ez lesz az egyetlen karácsonyi ajándékom, azt tudnod kell előre. Na, áll az alku?

Ezen gondolkodni kellett. Én is törtem már a fejem, hogy mi mindent szeretnék kapni. Most a sok helyett ezt az egyet kapnám. Még nem is dicsekedhetnék vele, mert csak én tudnám. Mégsem volt nehéz a választás. A különleges ajándékot kértem.

– Áll az alku!

Kismanó szedelőzködött, indult mesekereső útjára.

– Mikor jössz vissza? Egyáltalán visszajössz még? Biztosan? Máskor is, nem csak a mesével? Elkészítem a csorba váza mellett a radírt? Kérjek a kékcinkétől új cinkepihetoll takarót?

– Lassabban! Legalább engeddd, hogy válaszoljak. Igen, visszajövök, még hozzá hamarosan. És ne a radírt készítsd, hanem a tollat, ne a takarót, hanem a füzetet. Nem aludni jövök, hanem mesét diktálni. De most mennem kell.

Fordult egyet jobbra, pördült kettőt balra, és elillant egy pillanat alatt. Már csak a hangját hallottam, nagyon, nagyon messziről.

– Azért az a pihe nagyon jó puha!

Elmosolyodtam, mire kopogtak az ablakon. A kis kékcinke állt a párkányon, csőrében egy cinkepihetoll. Kinyitottam az ablakot, behívtam a kismadarat.

– Nem maradhatok tovább, csak gondoltam, itt hagyom ezt. Tudod, a Kismanónak. Amolyan baráti ajándékként, előkarácsonyra. Mégis jobb, ha a hosszú út után be tud takarózni.

Csillárcserebércen

Ültem az asztalomnál, bambán néztem a csillárunkat. Csuda tudja, miért, valahogy untam már. Szép volt, csak éppen az a takarítás, az ne lett volna olyan bonyolult!

– Ha Mesemanó itt lenne, biztosan tudna valami szépet és jót mesélni, amiből valami okosságot én is tanulhatnék – gondoltam kicsit szomorkásan. – De ha úgy gondolja, hogy jöjjenek rá magamtól, mi is a bajom, meg mit is kellene csinálni, hát biztos igaza van.

– Igazam bizony! – hallottam Kismanó hangját. Némi kajánságot is felfedeztem benne, de ugyan ki törődik vele, ha valami segítség van a láthatáron?

– Tudod, mit? Most úgy segítek, ahogy még soha. Szépen csukd be a szemed, fogd meg a kék tolladat.

– Kéket? Hát nem mesélsz?

– Igen, a kéket. Most te fogsz mesélni, csak mégsem. Na? Csukva a szemed? És a kezeden a kék tollad?

– Igen.

– Akkor most gondold arra, mi is a bajod. Szépen, lassan gondold végig az egész történetet. Én pedig a gondolataidat majd sorba szedem, a kék tolladdal pedig leírod. A megoldás ott lesz a kezeden. Jó lesz?

– Jó – sóhajtottam kicsit lelombozódva. De nem várhatok mindent Kismanótól, hát gondolkodni kezdtem. Mindjárt az elejéről indultam.

Az ugyanis úgy kezdődött, hogy már évek óta csillárt akarunk cserélni. Nagyon szép, nagyon mutatós volt a régi, meg örökség is, nehéz volt a válókereset beadása. Csak hát az ember öregszik, és azt a rengeteg csüngő kis gyöngyöcskét, meg alig nagyobbacska cseppecskét leszededegetni, átmogyorózni szódás, majd ecetes vízben, hagyni megszáradni, a szétesett

fűzérkéek darabocskáit újra összepárosztatni, a kampók által szétszurkált merev, használhatatlan ujjacskákkal visszaakasztgatni a plafonról lelógó váz és üvegtölcsér szélén sűrűn sorakozó hurkocskába, már nem igazán nekem való.

– Akkor nincs más választás, meg kell győznöd anyukádat, és venni kell egy másikat – szolt közbe jó szándékkal Kismanó. Én pedig, hallgatva rá, beszéltem, beszéltem, és beszéltem. Szóba került, hogy nyáron el akarunk menni valahova, szabadságot veszünk ki magunktól, de más lett a vége. Anyám ugyanis végre rászánta magát, hogy új csillárt veszünk. Ki is nézett egyet, aztán szívta a fogát, és megvettük – a másikat. Zalakáros helyett falikarost. Haza is cipeltem hősiesen, a dobozt leraktuk a lakás közepén, és rájöttünk: baj van. Ki fogja ezt felszerelni?

Persze, a szomszéd. A volt szomszéd. Elvégre kapott már egy – egyetlen! – manómesét, azért adott nekünk egy egész polcot, meg kijavította, meg összerakta, meg minden, egy csillárszerelés még igazán belefér.

Jött is a sor szépen. Én telefona volt szomszédnak, másodjára tudtunk egyeztetni. Konkrétan: Majd-ha-ráérsz... Vegyek-fel-ótépét?

Egyik este megszólalt a telefon. Régi barátnő (nem az enyém, anyámé) bejelentkezik, másnapra. Ismerve őt, ebédben is gondolkodni kellett.

Reggel vásárlás, kitalálás, összedolgozás. Közben én kapni levelek, amik közül néhányat meg is kellett válaszolni.

– Meg hozzád is bekukkantani. Meg a mesédet is folytatni, hiszen éppen ihelődésem volt, hála neked – mondtam ki hangosan a gondolatomat.

Éppen ihelődve kukkantottam, amikor telefon jött a volt szomszédtól, hogy most, vagyis délelőtt jön szerelni. Mese már vagy másodszor, a régi kezdést is számítva harmadszor abbahagyódott. Doboz be, ragasztók szét, 1-2-3 réteg csomagolóanyag le. Már éppen folytatni akartam életre keltésed sorát, amikor csöngetett a szomszéd – valami fontosat akart kérdezni. Meg ne kérdezd, mi volt az, már akkor se tudtam. Csak azt tudom, hogy csillárláncon lógott Mesemanóm kérdőjelre csorbult vázája. Válaszolni se volt érkezésem: Laci, a volt szomszéd érkezett. Szerszámosládával, nagylétrával, ahogy kell egy asztalosnak a villanszereléshez.

Csillár némi bútormozgatás és hegymászás, súlyemelés után leszerelve. Sőhaj mindenki részéről. Aztán jött a neheze. Most ugyan melyik drótvég hova való, mit mivel kell összekerni, hogy ne legyen világító rezgőfény a volt szomszédból. De meglett!

Drótok ide-oda csokizva, kapcsoló fel, és láss csodát: nem világít.

Kezdjük újra. Még jó, hogy az előbb a gép kikapcsolt. Szegény manóm, már megint kettészakítva várta.

De megérte. Remélem. Volt világításunk. Már csak a burák feltekervényezése volt hátra. Meg a karom hátracsavarodása a portörklőért. Hallatlan disznóság, hogy a boltokban nem glancolják csillogóra ezeket a csillárokat. Nekem kellett letakarítani, pedig Kismanó már éppen a csorba vázán ült, és mesélni akart. Hol is tartottunk? Ott, hogy eltört a váza? Nem, már a falikart csomagolom.

Falikaron lógós kapcsoló, derót nélkül. Mert nem gondolnak már megint az öregek öreg vezetékeivel öregesen ellátott öreg lakására, ahol még drótos éjjeli lámpa volt, a konnektorba bedugva, szögbe akasztva. Ezek meg a falba akarnak épülni, mint egy téglá. Megvan! Manóház! Az fog világítani.

– Na, ne égess már – hallottam a félremenetelt csavar nyikorgását.

– Kérem azt a kést – térített vissza a sötét valóságba a volt szomszéd. Már éppen elkészült, csak egy kis szigetelés, egy kis fúrás, egy kis faragás. Kész! Világít, de nem a szomszéd, a helyén is van minden lámpa, mehetünk a dolgunkra. Legelőször is ebédelni.

Töklevestől újra ihletbe robogtam, a mosogatás felemelő tisztségét átadtam a főszakácsnak, én pedig újra leültem. Az üres váza elé. Naná! Majd kapok segítséget, persze. Csak győzzem kívánni.

– Nem bízol bennem? Vigyázz, a végén még megharagszom – szólt közbe megint Kismanó. Én meg szégyellhettem magam.

Mindegy, valahogy csak lehet folytatni. Hol is tartottam? Ja, igen, hogy már megint csalók járják a környéket. Hogy villanszámlavisszatérítenek. Ki az a lökött, aki elhiszi, hogy a nyugdíjas pénzt kaphat bárkitől is?

– Hol vannak már a Zsuzsiék? – nyitott be anyám. Még jó, hogy az előbb az ujjaim már maguktól leírták a gondolataimat. Inkább talán Mesemanó segítségével. Közben persze azt is meg kellett beszélni, hogy holnap, vagyis ma, mi legyen az ebéd. Maradék ugyanis csak kétféle volt. Meg azt is meg kellett beszélni, hogy a zöld pulcsit kellene felvenni, vagy a zöld pulcsit kellene felvenni. De azon ott lóg egy cérnaszál. Hú, de vissza kellene már menni, befejezni azt a mesét.

Meg fel kéne porszívózni a szobát. A postára is el kell vinnem a történeteimet. Nem, Kismanó, te még csak félkész vagy. Most magamat adom fel.

Nem, magamat mégsem, akkor nem lesz kész soha ez a kis megmagyarázom-a-bizonyítványt. Először alszom, aztán lefekszem, utána megvacsorázom, közben pedig a lapomon eltopog valahogy automatikusan egy villanyrázós váza, aminek csorbáján ülök, manósipkával a lábamon, a kezemen pedig jótékony szíjjak tartják a derekamat.

– Na, látod! Semmi szíjjak, semmi gondok. Itt van a meséd is, meg a csillár is. Csak egy kicsit meg kellett erőltetni magadat, meg a saját gondolataidat összeszedni. Megy ez neked!

Valóban. Ez az igazi öröm! Amikor kiderül, hogy én is tudok mesélni.

Csak ez valahogy nem olyan izgalmas.

– Kismanó, várj egy picit – szólaltam meg végre, mikor láttam, hogy éppen perdülni készült bocskora sarkán. – Azért jobbakat szoktál mesélni, mint amit most ide leírtam. Ugye, segítesz majd később is?

Kismanó egy pillanatra megállt, visszanézett rám, kacsintott a bal szemével, és mosolyogva ennyit válaszolt:

– Persze, hogy segítek, mesélek én még sok érdekeset, csak kíváncsi voltam, hajlandó vagy-e magad is megoldani a problémáidat, vagy mindig másra számítasz. Kitűnő az eredményed. A mesélést meg hagyd csak rám. Egyelőre.

Ezt az utolsó mondatocskáját nem értettem, de még mielőtt kérdeztem volna bármit is, ő perdült egyet jobbra, fordult kettőt balra, és már el is tűnt előlem. Én meg örültem, hogy van szép, új csillárunk. Falikaros.

Fontosabb volt ez, mint Zalakaros!

Mesemanó az erdőben

Tavasszal az ember örül a napsütésnek, a melegedő világnak. Egyre többször, egyre hosszabb ideig állnak nyitva az ablakok, hogy friss levegő jöhessen a szobába.

Egyszer, amikor így szellőztettem, egy pillanatra meglebbent a függöny, az ablakpárkányra pedig egy apró levélke érkezett. Nézttem, mert ilyen furcsa forma levelet még nem láttam. Pont olyan volt, mint egy manósipka.

Addig nézegettem, amíg megmozdult az a valami, pördült balra, fordult jobbra, megrázkódott, és egyszer csak előjött alóla kis barátom, Mesemanó.

– Látom, nem számítottál rám – szólt köszönés helyett. Érdekesen csillogott a szeme, sejtettem, hogy most sem ok nélkül érkezett. – Nem fogod elhinni, mit láttam. Ezt el kell mesélnem, még akkor is, ha mostanában egyedül is kitalálsz jó történeteket.

– Mesélj csak, mesélj – biztattam. – A te meséidet nagyon szeretem, és azt hiszem, a gyerekek is szeretik.

– Tudod, nekem mindig gyűjtenem kell a meséket, a történeteket. Hol gyerekeknek, hol felnőtteknek. Éppen ezért sok helyen megfordulok, viszem az alapanyagot a többi mesemanónak, ahogy néha én is kapok tőlük történeteket. Amit most láttam, az nem is igazi történet, csak valami olyan, amelyet nem látsz, nem hallasz, nem ismersz addig, amíg magad meg nem tapasztalod.

Ahogy ugráltam az erdőben, egyszer csak valami csilingelni kezdett. Nem is csilingelt, csak alig hallható csendülés volt az egész. Nem értettem, honnan jön a hang, nem láttam mást, mint a kristálytisza, havas tájat.

Pislogtam gyorsan kettőt. Tudod, ilyenkor másképp látok, mint előtte. Olyan ez, mint a kameránál, ha átállítod. Tehát pislogtam kettőt, és megláttam egy picike kis dudort a hóban. Növegetett is szépen lassan, egyszer csak azt hallottam, hogy pak.

Jobban figyeltem azt a valamit. Nem volt az más, mint egy hóvirág. Az első, ami még a fagyos hótakarón is áttör az aranyló napsugár felé. Ha ő jön, hamarosan érkeznek a többiek is.

Örömben már éppen manótáncot kezdtem járni, amikor megcsendült valami. A hang a hóvirág felől jött, de nem láttam semmit. Úgy gondoltam, ha egy ilyen hang volt, lesz majd második is, hát leültem egy faágra és vártam.

Jó is volt, hogy nem ugráltam össze-vissza. Akkor nem láthattam volna, amint egy apró hópehely a napsugártól megolvad, apró vízcseppként végiggurul a virág fején, le, egészen a szírom aljáig. Láttam, amikor ott, a szírom leghegyén egy pillanatra megállt, mintha körül akarna nézni még utoljára a nagy fehérségben, aztán hopp! Már le is ugrott, egyenesen a virág tövéhez, a többi pici vízcsepphez. Az volt az az alig hallható csilingelés. Úgy látszik, így köszöntötték egymást, meg a tavaszt a hóból átváltozott vízcseppek.

– De szép! – mondtam, inkább csak magamnak, mint Mesemanónak. – De miért csak most jöttél ezzel a mesével?

– Ne légy türelmetlen – szólt rám aprócska barátom. – Nem a hóvirág az egyetlen, amit láttam. Én az egész tavaszt láttam, amit most el akarok mesélni.

– Bocsánat – szeppentem meg egy kicsit. – Mesélj tovább!

– Szóval, a hóvirágról lecseppenő víz ébreszthette fel a fűvet, fát. Először a tyúkhúr zöldüld ki, aztán megjelentek a levelek, kisárgult a kikerics. Tudod, ezt téltemetőnek is szokták nevezni, mert ha ő is kidugja a fejét, már nálunk marad a tavasz.

Mindenféle szép hangok, csilingelések, énekek jöttek felém. A verebek is élénken csiripeltek, a rozsdafarkú párok már a tojásokon ültek, lassan kikeltek a kicsinyeik. A pacsirta is megszólalt, a mezőre lassan kijöttek a tehenek. Tudod, amelyiket még úgy tartják, mint régen. Megszagolták a földet, megbökték az orrukkal azt a kis zöld tyúkhúr-mezőt.

Sokat gondoltam ám rád, mert ezt neked is látnod és hallanod kellett volna, de akkor nem jöhettél el. Egyszerűen nem tudtam eljönni. Manószívem ott tartott. Képzeld el, amikor a selyem susogását hallod, és bársony jelenik meg előtted. Szép, kék bársony, az ibolya. Persze, hogy a napsugár is vígabban dalolt, amire a rigók válaszoltak. Innen már csak a vidámság, a jószág, a szépség jöhet. Felébredt a természet. Az ibolya illata felébresztette a nárciszokat, a tulipánokat. Meg a nyuszikat. Hiszen mindjárt itt a Húsvét!

Bizony ám! Tojásfestés, virágszedés, kirándulás, meg a hatalmas felújító nagytakarítás. Úgy elábrándoztam a tavasz ébredésén, hogy majdnem elfelejtettem a munkámat. Kismanóm mindent észrevesz, a pillanatnyi ijedségem se kerülte el a figyelmét.

– Menj csak dolgozni. Majd még visszajövök, akkor majd elmondom, amit addig láttam. Most úgyse mesélhetnék tovább, nekem is gyűjteni kell a tudást, megnézni, mi is történik ilyenkor. Jó munkát! – köszönt el Mesemanó, fordult egyet jobbra, kettőt balra, és már el is tűnt.

Én pedig elindultam a szőnyegekért. Vittem, hogy kiporoljam belőlük a tél maradék porát. A tavaszt szép, tiszta lakással kell köszönteni.

Csorba váza, Bálint Bögre

Ülök az asztalom mellett, csak ülök, de semmi nem jó. Pedig ott vannak a tollak is a tolltartó-bögrében, a szememet is becsukom néha, ezzel is csalogatva Mesemanó meséit, de hiába várom, nem mesél. Akár tetszik, akár nem, be kell vallanom: az én hibám, hogy így alakult.

Történt ugyanis, hogy egyszer, egy nagytakarítás közben levertem a csorba vázát az asztalról. Az meg estében fordult egyet, fordult kettőt, és a padlón ripityára tört. A tollak szétgurultak, a rádiót, ami Kismanó ágya volt egy ideje, az ágy alól varázsoltam elő, a takaróját, egy selyemszalagot

meg a szilánkok közül mentettem ki.

Néztem a csorba váza maradványait, meg is próbáltam összeragasztani a darabokat, de rá kellett jönnöm: nem vagyok csorbaváza-restaurátor. Egyáltalán nem vagyok restaurátor. Fel is adtam a harcot, inkább vittem a söprűt, a lapátot, és összetakarítottam ügyetlenségem nyomát.

Este, úgy, ahogy szoktam, leültem az asztalomhoz. A tollak még ott voltak, egymás mellett feküdtek, de nagyon megváltoztak. Az ezüsttel, meg szivárvánnyal írók is éppolyan egyszerű, kék tollak lettek, mint amilyeneket a boltban lehet látni. De még az aranyhegyű meseíró kristálytollam is átváltozott, meg se tudtam különböztetni a többitől.

– Találni kellene megint valami különlegeset tolltartónak – gondoltam.

– Ha a tartó értékes lesz, talán a tollak is visszavarázsolódnak, Kismanó is megjelenik. Bánom is én, ha szemtelen lesz egy kicsit!

Körülnéztem hát, és megtaláltam Bálint Bögrét.

– Ő talán elég jó lesz. Nekem nagyon értékes, pont annyira, mint egy bajnoknak az aranyérem.

Fogtam Bálint Bögrét, letettem az asztalomra, beleállítottam a tollakat. Úgy igazítottam, hogy a füle pont szemben legyen velem.

– Itt talán jó lesz Kismanónak. Kényelmesen elücsöröghet, de ha akar, le is fekkhet pihenni, vagy csak úgy, lustálkodni. Mindegy, csak jöjjön és meséljen!

Meg is ágyaztam neki Bálint Bögre fülén, az alsó hajlatban, oda tettem a selyemszalagot is takarónak. Azért azt a rádiót, amin eddig aludt, csak a bögre füle alá igazítottam. Ha mégse tetszene az a fül, legyen meg a régi pihenőhelye is.

Ettől kezdve csupa izgalom volt az életem. Mesemanó nélkül mesélni nem tudok, csak kiskutya módjára morogni. Mi lesz akkor a barátaimmal? Mi lesz Benedekkel, mi lesz Bercellel? Hiszen ők teljesítették a legnehezebb feladatokat is valamikor, nem hagyhatom őket cserben!

Kismanó jött is, majdnem minden este, mesélt is valamit – de nem értettem, mit mond! Eddig, ha találkoztunk, mindig értettem minden szavát, de még a gondolatait is. Most meg látom, ő mondja is, amit mond, de nem értem. Lehet, hogy én felejtettem el manóul? Vagy még mindig van valami hiba?

Kismanónak is lehetett mindenféle gondolata, de fogyott az ereje. Láttam rajta, mert egyre szomorúbb volt, egyre többet legyintgetett, egyre kevesebb ideig maradt nálam, és már csak eltűnt, minden pörgés, forgás és ugrás nélkül.

Minden este ott ültem az asztal mellett, néztem a bögrét, de semmi nem változott.

Egyszer ugyan mondta nekem Boróka, a Magocska, hogy azt a bögrét ki kell csorbítani, de nagyon sajnáltam bántani. Mégis egy fő-fődj! Ki hallott már olyat, hogy egy versenyző kiharap egy darabot az aranyérméből?

Csakhogy nem láttam már én sem más megoldást.

– Bálint Bögre, ne haragudj, de nincs más kiút.

Fogtam hát a papírvágó kis toledói kardomat – mert ez bizony az eredeti apró másolata – és fájó szívvel rácsaptam a bögrére. Nem nagyot, de úgy látszik, ő is jónak látta az ötletet, mert kicsorbult, éppen úgy, mint a váza volt. Hálásan simogattam meg a friss sebét. Talán így kevésbé fáj.

Este megint az asztalomhoz ültem, néztem Bálint Bögrét, a sebét simogattam, amikor meghallottam Kismanó nagy sóhaját.

– Húúúhaaaa. De sokáig tartott! Látom, bögréről még nem tudsz. Pedig mondogatta, csak úgy látszik, jobban sajnáltad. Mindegy, lényeg a végeredmény.

A nagy sóhajtól megszólalni se tudtam. Először meglepetésemben, aztán örömömben, végül pedig nem is hagyott a kis szemtelen! De nagyon jó, hogy végre megértjük egymást.

– Tudod, mit? – kérdezte, látván bamba képmén a csodálkozást. – Csináljunk úgy, mint régen! Te most becsukod a szemed, megfogod az aranyhegyű kristálytollat, én pedig mesélek.

– De nincs is meg az a csodatollam. Egyik csodatollam sincs meg! Amikor levertem a csorba vázát, mind egyszerű kék tollá változott.

– Ez akkor volt. Nézz csak oda!

Örömben ugrálni tudtam volna! Ott volt az összes, a meseíró kristály, a morgós barna, a töprengő lila, az örömteli piros, meg a szomorú fekete is. Megfogtam az aranyhegyű kristálytollat, letettem a csodalapot magam elé, behunytam a szemem, Kismanó pedig mesélni kezdett. Nem akármiről, hanem az ő világáról, a manók életéről. Az ám az érdekes történet!

Manóvilág

Nagyon különleges mesét kaptam. Azt mondta Mesemanó, hogy kivételesen elvezet Manóvilágba. Csak azért, mert hajlandó voltam egy kis áldozatot hozni a mesék kedvéért.

– De ha azt akarod, hogy minden olyan legyen, amilyen valójában, akkor most tényleg ne less – figyelmeztetett előre. – Télapótól úgy kaptam engedélyt erre a kirándulásra, ha megígéred, hogy kicsit sem fogsz csalni.

Ezen nagyon elcsodálkoztam. Télapótól? Most, a nyár legesleg-közepén?

– Ne csodálkozz olyan nagyon, hiszen tudod, hogy Manóvilágban állandóan nagyüzem van, és a Főmanónak is van főnöke, a Télapó. Csak most nem piros, fehér prémgalléros kabátban, meg hatalmas csizmában járja a vidéket, hanem zöld kertész nadrágban, meg piros papucsban, és kockás ingben, és nem szánon, hanem kiskocsin,

amit nem lovak, hanem a szarvasok húznak. És Télapó kertet gondoz, velünk együtt. Csukd csak be a szemed! Az egyik kezeden már ott van a kristálytollad, a másikat meg nyújtsd ide. Adok most egy különleges táblát, kivételesen erre fogod írni a mesét.

Becsuktam a szemem, fogtam a meseíró tollat, meg az új, különleges táblát, és hallgattam Kismanót. Igazi kirándulást tettem Manóvilágba. Micsoda kalandokat éltem át!

Először eljött értem a szarvasfogat, egy igazi szekér. Illetve egy igazi meseszekér. Éppen annyian fértünk el rajta, ahányan voltunk: Kismanó, én, és Krampuszi. Őt bizony alig ismertem meg! Ha nem kacsint egy krampuszist, eszembe nem jutott volna, hogy a virgácsos barátom lehet a kocsis.

– Ne csodálkozz, ez még semmi – mosolygott, szarvait befelé fordítva. – Most még csak utazunk, manó módra. – Ezzel fütyentett egy vidámat, és a szarvasok egy napsugáron elindultak a különleges világ felé.

Először egy hajnalon egy kis tisztáshoz értünk. Nem is igazi tisztás volt ez, mert itt is, ott is állt egy fa. Egyik göcsörtös, a másik csupa ág és bog, megint másiknak a gyökerei álltak ki a földből. Közöttük pedig egy kis tó. Egy ezüst tó, fölötte párafelhő.

– Nem pára az – javította ki gondolatomat Mesemanó. – Az a harmatcseppek még apróbb cseppjei. Ezekből lesz a tó, minden reggelre friss harmatvízzel telik meg. Nézd csak!

Arra néztem, amerre mutatott. Manók ugráltak, buk fenceztek a víz felé, nagyokat nevetve. Bocskoraik, sipkáik, harisnyáik a szivárvány minden színében pompáztak. A másik oldalról pedig tündérek táncoltak a part felé, fátyolruhákban, kis tündérkoszorúval aranyhajukon.

– Hova mennek ilyen sokan egyszerre?

– Reggel te hova szoktál menni?

– Hát, én nem vagyok éppen jó tündér. Először a konyhába, egy jó, erős, forró kávéért.

– A manók és a tündérek nem kávéznak. Azután hova szoktál menni?

– Természetesen a fürdőszobába.

– Természetesen. És?

– Mit és? Reggelizni, aztán a dolgomra. Mikor mi van.

– Majdnem jó. De nálunk, manóéknál kicsit nagyobb a rend. Először leszaladunk a tóhoz, közben a harmatcseppekkel lezuhanyozunk.

– Ruhástól?

– Jaj, hát persze! A manóélettel együtt jár a sok-sok változás, de ezt eddig is tudtad. Nálunk ez a harmatzuhany lemossa az egyik, a piszkos ruhát, és ad ránk egy szivárványköpenyt. Ne szólj bele, mert nem fogod látni azt, amit kell!

Nem mertem megmukkanni sem, csak figyeltem Kismanó szavait és a manókat, meg a tündéreket néztem, mi is történik velük, körülöttük. Úgy volt, ahogy kis barátom mondta: ahogy megérkeznek a tóhoz, a ruhájuk eltűnik, és mindenki kap egy-egy szivárványdarabot. Egyforma a ruhájuk tündéreknak és manóknak, mégis mind más és más. Ez a sok-sok szivárvány aztán elindult a fákhoz. Nem a tóban fürödtek, mint amire számítottam, hanem a fákhoz szaladtak.

– Látnod, nálunk van reggeli torna is. Éppen neked sem ártana, jobban is kezdődne a napod – magyarázta Kismanó. Bizony, ezzel nem tudtam vitatkozni, tökéletesen igaza volt. Nem is szóltam egy szót sem, figyeltem tovább a manóélet csodáit.

Erre a fára például felmászta. Először arra gondoltam, hogy jó játék a mászás, de meg kellett látnom, a manómászóka nem is olyan egyszerű játék. Elvégre a manók kicsik, nekik még egy kis ágvég is hatalmas akadály lehet. De ők nevetve vették az összes görcsöt, kiálló ágat és mély odút. Átbújtak egy korhadt lyukon, a másik oldalon folytatták nehéz reggeli tornájukat.

A tündérek éppúgy, mint a manók, repültek tornászni. Ők a másik fánál, az ágas-bogas öregnél gyakoroltak repülést, ágak közti táncot, leveleknél lebegést, meg aranypor-szórást.

– Pontosan kell szórni az aranyport, meg az álomport, meg a csillagport, vagy éppen a virágport – magyarázta Kismanó. – Mindennek megvan a maga oka és célja, nem szabad összekeverni. A pontos célba találáshoz most gyakorolnak a tündérek. Ez csak olyan kicsikét aranypor, inkább csodakristály pora, hogy a tópart mindig tiszta és rendes legyen. De figyelj csak tovább!

Figyeltem. Ennyire még talán soha semmire nem voltam kíváncsi, mint most a Manóvilágra. Azt láttam, hogy a torna után csak úgy szaladtak a vízhez a csodafigurák, manók, tündérek, krampuszik. Mert voltak ott krampuszik is, ők is vígan, villájukat, virgácsukat óvatosan tartva, nehogy valakinek sérülést okozzanak.

A tóban egy nagyot úsztak, hancúroztak, játszottak. Attól félttem, hogy ha beljebb mennek, nem ér majd le a lábuk, és valami baj lehet, de Kismanó megnyugtatót.

– Nem kell ám őket féltetni. Manófalván mindenki úgy születik, hogy jól tud úszni is. Látnod, megy itt a kristálypor célba szórása, odúmászás, ágröppenés, hát éppen az úszás ne menne? De más miatt se kell féltetni minket. Nézd csak meg, ott, kicsit beljebb van egy gyöngyfüzér. Azt azért rakta oda Télapó, még sok száz évvel ezelőtt, hogy annál beljebb nem szabad menni, mert ott már nem manóknak való a víz.

Néztem én, néztem, de nem láttam sehol a vízben gyöngyfüzért. Kismanó is kapcsolt, rajzolt egy kört a levegőbe jobbra, meg rajzolt egyet balra, és már láttam is az igazgyöngyből fűzött sort, végig, a tóban.

– Jó, már látod. Szóval, azon belül mi soha nem jártunk, meg soha nem is fogunk járni, hacsak Télapó külön meg nem engedi, de ő nem fogja, még vagy hétszáz évig. Akkorra talán majd felnövünk, és leszünk olyan nagyok, hogy legalább beljebb kerül a határ. Ha meg mégsem, hát mégsem. Csibészek vagyunk egy kicsit, de rosszak és engedetlenek soha. A tündérek meg még nem is csibészek. Annyira nem, mint mi.

Szó, ami szó, egy kicsit elszégyellte magát a füllentésért. Nem is volt ez olyan igazi füllentés, de mégis féligazságnak indult az a mondat. Csodálkoztam is egy kicsit, hiszen ennél nagyobb csibészség is történt már, de csendesen, szinte suttogva megmagyarázta.

– Tudod, itthon egy kicsit más, mint munka közben. Télapó mindent lát és mindent hall, és azonnal büntet. Vagy azzal, hogy másnap nem szalotózhatsz, vagy olyasmivel, hogy nekem kell a virgácsok végét eligazgatni a másnapi munkához, vagy hasonlókkal.

– Virgácsot a másnapi munkához?

– Bizony! Itt nagy munka folyik állandóan, de a virgács nem fegyelmező szerszám, hanem valami egészen más, komoly, segítőtárs. Majd eljutunk oda is – váltott vissza nagyon gyorsan munkájára, a mesélésre. – Most még egy pár percig itt maradunk a parton. Mindjárt újabb csodát látsz. Figyeltem a pancsoló, úszkáló, táncoló manókat és tündéreket. Akkor meresztettem igazán a szememet, amikor már kifelé jöttek. Mindegyiken új, csillogó, színes ruha volt, a manókon aransarkantyús bocskor, a tündérek hajában gyémántcsat. Az a szivárványköpeny, ami rájuk varázsolódott a harmatzuhany után, most egy hatalmas felhőnek látszott, ahogy a manók, tündérek, krampuszik, törpék, koboldok, és más csodalények értek a partra. Ott aztán ahányan voltak, annyi felé szaladtak. Mindenki igyekezett munkájához látni.

– Neked nem kell menni sehova? – kérdeztem aggódva Kismanótól.

– Nem, én most dolgozom. Mióta megérkezél, én dolgozom, hiszen mesélek neked. Megmutatom a mi világunkat. A Főnök kifejezett utasítására, külön engedélyével. Bár nekem az engedély is elég lett volna, nagyon szívesen végzem a munkámat. Szeretem, olyan ez, mintha csak játszanék.

– És egy kicsit szemtelen is lehetsz?

– Nem lehetek, de miből gondolod?

– Csak abból, hogy Télapót egyszerűen főnökként említetted, nem a nevén.

– Ja, ezért? Akkor elmondom, hogy mi itt egy nagy család vagyunk, tulajdonképpen, és mindenkinek van valamilyen beceneve. Szerinted a Télapó hogy hangzana? Télpapa? Vagy azért, mert az ő utasításai és útmutatásai szerint dolgozunk és élünk, lenne Parancsnok?

Megráztam a fejemet. Valahogy az első nevetségesnek, az utolsó meg túl keménynek hangzott, ahogy nem illet Télapóhoz. Be kellett látnom, a legjobb a Főnök.

Továbbindultunk. Láttam a manók és tündérek reggelét, a munkájukba nem lehetett belekukucskálni – ez szigorúan titkos, erre még engedélyt se lehet kérni Télapótól. Viszont megengedte, hogy most, nyáron találkozhatssak vele. Igaz, ami igaz, elképzelni sem tudtam, milyen lehet az élete ilyenkor. Sokkal több idő van hátra, mint amennyi a karácsonyi ajándékok elkészítéséhez kell.

– Néha azért vannak csodaajándékok, de azok mind beteg gyerekeknek készülnek – folytatta a gondolatomat Kismanó. – Ezeken az ajándékokon mindenki dolgozik, nem is ez a

Főnök igazi munkája. Főleg nem kellenének hozzá a krampuszik, szerszámaikkal együtt. De mindjárt odaérünk, látni fogod magad is.

Pár pillanat múlva ott is voltunk Télapónál. Egy hatalmas kertben gyomlált. Éppen úgy volt felöltözve, ahogy Kismanó elmondta: zöld kertésznadrágban, meg piros kockás ingben, igaz, nem piros papucsban, hanem a legegyszerűbb fekete gumicsizmában.

Közelebb érve láttam, hogy minden virág egy-egy gyerekarc. Vannak kisfiúk is, kislányok is, hol szomorú, hol mosolygós, nevetős arcocskával. Ahogy Télapó végignéz a kerten, éppen ezen az ágyáson, meglátja, melyik arcocskától milyen gyomot kell kihúzni. Amint megszabadította a gatzól, a virág arc mosolyogni kezdett. Persze, én Bercel és Benedek arcocskáját kerestem.

– Ne kutakodj ott, ahol nem szabad – figyelmeztetett kis idegenvezetőm. – Ismerős gyereket nem fogsz látni, szomorúságuk, bánatuk, fájdalmuk okát, meg rosszaságukat neked kell észrevenni. Itt csak azt láthatod, hogy mit is dolgozik ilyenkor Télapó, ráadásul a krampuszikkal, akik hozták a virgácsaikat, de még a vasvillákat is.

Érkezésünkre Télapó is abbahagyta a gyomlálást, és jött üdvözölni. Még kezét is fogott velem! Ez, bizony, nem fordul elő mindenkiel! Meg is mondta, hogy velem is csak azért, mert nem vagyok önző, a meséket nem tartom meg magamnak, hanem leírom, és a legeslegilletékesebbeknek adom. Kézfogás csak a segítőknek jár.

– Gyere, megmutatom a titkok titkát is, azt, ahogy ápoljuk a gyereklélek-kertet – invitált kedvesen Télapó. – Szólíts nyugodtan Főnöknek, ha úgy jobban tetszik. Elvégre dolgozol velünk, jár szinte minden a segítő embereknek is. Manóvá, meg tündérré azért nem változhatsz – tette hozzá figyelmeztetően.

Egy egész csapattal mentünk Télapó után. Hogy honnan, honnan nem, az egyik kezébe egy felhőcske, a másikba egy kosárka került. A kert szélénél megálltunk. Télapó intett a minket kísérőknek, akik abban a pillanatban szétrebbentek, mindenki egy ágyás egy sorához állt, és kezdődött a munka. Én meg csak ámultam!

A krampuszik vasvillája szántotta a földet, de úgy, hogy a virágok meg ne sérülhessenek, még a fejcskékhez hozzá se érjenek. Az egyik keresztbe, a másik hosszába indult, szedték ki a nagy gazokat, lazították a földet, szellőztették a gyökereket, hogy erősebben, biztosabban kapaszkodjanak a virágok.

Vasvillás krampuszik után szinte azonnal indultak a virgácsosok. Most láttam csak, mit is jelent a büntetés a manók számára! A virgács minden szála egyenesre volt igazítva, és minden egyes szál végén egy apró kis arany gömböcske volt. Egészen picike, apróbb, mint a mákszem. Éppen csak akkora, hogy a gyomokat összeszedve ne karcolják meg a virágok gyökerét. Mert a virgács most éppen komoly takarítószerszám volt! Ami gízgázt a vasvilla kiszántott, azt a virgács összeszedte, a virágok gyökerei körül a földet elegyengette. Télapó a maradék szálakat szedte ki, amolyan utolsó simításként.

Ehhez kellett a kosárka. A rosszáságfüveket begyűjteni, helyettük dicséret morzsákat letenni. Ez az egyik legjobb tápanyag a lélekvirágnak. Különösen a gyereklélek-virágoknak.

Amikor a Főnök egy sor végére ért – elvégre csak bemutató terület lehetett – intett Felhőcskének. Ő pedig elindult, simogató szellőt fújt az egyik irányba haladva, majd visszaindulva aranyat érő esőt permetezett a kertre. A virágok pedig mosolyogtak, amikor a Nap is rájuk sütött, hangosan kacagni kezdtek.

– Télapó – szóltam félszegen. – Felnőtt kerted is van? Ilyen lélekkerted? – Természetesen. Csak ott más a munka. Oda már nem elég a krampuszik villája, nem elég a gömbös virgács, nem elég Felhőcske. Ott nagyon nehéz már a munka. De oda nem vihetlek, nem mutathatom meg azt a világot. Azt neked kell élned, nem remélhetsz csodákat és varázslatot, csak önmagadtól.

– Értem, nem is fogok erőszakoskodni. Csak annyit árulj el nekem, hogy ott miért nehéz a munka? Mert a felnőttek nagyok, és nagy a lelkük is?

– Nem éppen. Tudod, olyan ez is, mint az emberföldi kiskert. Állandóan dolgozni, gondozni, ápolni kell, meg széppel és jóval táplálni. Ha valahol elhanyagolódik, ha felveri a gaz, ha a szépre éhes, a jóra szomjas marad egy lélek, már nem lehet rendbe hozni, csak javítgatni. Egyiket-másikat azért így is sikerül, dolgozik ezen mindenki Manóvilágban. Még a tündérek is táncolnak érte. De már éppen eleget láttál, ideje indulnotok. Ne feledd, ezt a mesét is tovább kell adnod, különben visszaveszem a kézfogást! Ha pedig hazaértél, engem ne keress sehol. Én látok majd mindent, hiszen a te lelked is itt van valahol a lélekkertben, de engem már soha nem fogsz látni.

Elkeseredtem, bevallom őszintén. Minden búcsú fáj és szomorú, de ez olyan nagyon visszavonhatatlannak látszott, hogy úgy éreztem, soha, semmi nem fog megvigasztalni.

– Látom, elkeseredtél. Hiányozni fogok?

– Őszintén? Nagyon! És hiányozni fognak a tündérek, meg az összes manó, de még a krampuszik is. Ráadásul soha többé nem foglak látni.

– Annyira azért nem lesz fájdalmas. Mesemanó ezentúl is meglátogat, elbeszélgethettek kedvetek szerint. Én meg... Mit szólnál ahhoz, ha minden karácsonykor újra találkozánk? Mint eddig. Csak már többet fogsz tudni a világunkról, az életünkről, mint mások.

Kicsit megnyugodtam. Lesz továbbra is igazi karácsonyom, Télapóval, Krampuszival, mesékkel. És Mesemanóval!

Mikor idáig jutottam gondolatban, Kismanó hangját hallottam.

– Kinyithatod a szemed, hazaérteztél.

Nehezen tértem magamhoz. Körül kellett néznem, hogy tudjam, tényleg hazaérkeztem, már nem egy mesevilágban járok.

– Ez nagyon szép volt – néztem hálásan Kismanóra. – Tényleg nálatok jártam?

– Tényleg. És igazán kezet fogott veled Télapó. És tényleg jártál a lélekkertben, és láttad, hogy is kezdődik egy napunk, de még arra is volt engedélyed, hogy megnézd a Főnököt, munka közben.

– Nem is tudom, hogy háláljam meg ezt a csodálatos, különleges élményt.

– Nem kell hálálkodnod. Fogod tudni, mit kell tenned, hogy minden rendben legyen. Igaz? Fogod tudni?

– Fogom, fogom! Sőt, már most tudom, mi a következő feladatom. – Akkor jó, akkor nyugodtan hagylak itt.

Erre Mesemanó leugrott a kicsorbított Bálint Bögre füléről, fordult egyet erre, pördül kettőt arra, és már el is tűnt. Én pedig leírtam azt, amit láttam.

Mert nekem tudnom kell, mi a dolgom!

Úgy elmennék valahova

Egyik nap Bálint Bögre mellől nagy sóhajtozást hallottam.

– Mi van, Kismanó? Csak nem neked van bánatod?

– De. Nekem. Mert én mindig csak vagyok, meg megyek. Mindig oda, ahova küldenek, pedig én is szeretnék ám valamit. Néha. Leg-alább néha. Most például nagyon elmennék oda, ahol én se tudom, hol vagyok. Úgy ki a világból, egyenesen bele.

– Bele? Mibe?

– Hogyhogy mibe? Hát abba, ahol nem találom magamat. Se. Mert ha magamat nem találom, akkor nem találom magam körül senkit se.

– Szerintem az nem is lenne olyan jó.

– Dehogynem! Akkor talán csend lenne, meg nyugalom. Meg béke. Itt is, ott is, meg amott is. De főleg ott, ahol nem találom magamat.

– Most éppen olyan van?

– Igen, most éppen olyan van. Olyan hébe. Hogy magammal se állok szébe. Mert igenis, hogy a Nagy Klasszikus szövege mindig rímel.

Hogy ő szóba nem állt magával? Akkor az hóba lenne. Az pedig nincs. Mármint hó. Nagyon nincs! Közel 40 fok viszont van. Nagyon van.

Az agyam meg felforr. A melegtől is, de a méregtől peláne. Még mindig. Pedig már csendesedik a dolog. Én meg lassan kezdek kihűlni.

– Vigyázz, a végén még lesz, aki örül ennek. Más meg nem hisz neked.

– Mi? Hogy van, aki ennek örül, és van, aki meg nem hiszi? Na, várjatok. Nem úgy kezdek. Ne örülj, ne vigyorogj, mert mindjárt a képedre fagy a vigyorod. Csak felforrásilag kezdek kihűlni. Haragosságilag. És neked se fagyjon. Hogy nem sül le a bőr a képedről?

Nnna. Szóval, most van a hébe. Kánikulába nincs hóba. Pedig de jó vóna!

És most bosszúból igenis, hogy magammal is állok szóba! Meg veled. Csak a másokat gondolom meg.

Nyaryl a Főnök

A nagy melegben csak álltam az ablakban, és bámultam kifelé. Bizony, egyre nehezebben viseltem a forróságot, kicsit sajnáltam is magam. Azért nem voltam nagyon önző, gondoltam én a madarakra is, vittem nekik egy lapos tálat, tele friss, de nem túl hideg vízzel. Naponta cseréltem rendesen a fürdőjüket.

Most, hogy ott álltam az ablakban, és néztem a világot, eszembe jutott Télapó. Ő ugyan hogy bírhatja? Vagy náluk nincs is meleg?

Addig morfondíroztam, hogy egyszer csak megszólalt Kismanó, valahol a párkány sarkán.

– Nem olyan rossz ám a helyzet, mint elsőre látszik – mondta szinte simogató hangon. – Télapónak is jár a szabadság, és mikor menjen, ha nem a legnagyobb nyáron? Most is éppen táborban van.

Már Kismanó hangjától is jobban lettem, az meg kifejezetten felvidített, hogy a Főnök éppen éves rendes szabadságát tölti. De ez a tábor valahogy furcsán hangzott. Mégis, kivel mehetne egy táborba? És hol lenne ez a tábor? Egyáltalán, milyen tábor, mit csinálnak?

Kismanó, mintha olvasott volna a gondolataimban, mosolyogni kezdett.

– Látom, kíváncsi vagy. Elmeséljem?

– Kérlek szépen! Voltam már Manóföldén, láttam Télapót kertészkedni nyáron, zöld kertész-nadrágban, de azért csak téli a Télapó. Hol van ilyenkor? Mivel tölti a szabadságát?

– Elmondom. Még többet is fogok mesélni, csak ülj oda a helyedre, fogd meg a kristálytollat, csukd be a szemedet. Úgy, most jó. Elmesélem, hogy és hol nyaryl a Főnök.

Bármennyire is 777 éves a Télapó, bármennyire is téli apó, szeret ő játszani is. Mindig azt mondja, addig jó, amíg az ember egy kicsit manó, vagyis gyerek tud maradni. Éppen ezért ő minden évben táborokat szervez a manóknak, krampuszoknak, tündéréknek, meg az almikulásoknak.

– Almikulás? Az meg mi? Vagy ki?

– Az almikulások azok, akik segítenek Télapónak széthordani az ajándékokat, és akik meg is jelennek a gyerekek előtt, igazi Télapó-nagykövetként. Elvégre nincs olyan főnök a világon, még a manóvilágban sem, aki mindent egyedül tud elintézni. Szóval, Télapó minden évben táborokat szervez. És mégis mikor lehet szabadságra menni, ha nem nyáron? Decemberben a

legnagyobb hajtás van. Ő meg, élve főnöki jogaival, hol az egyikbe, hol a másikba jelentkezik. Most például egy tengeri sporttáborban pihen, éppen az almikulásokkal.

– Sporttáborban nem nagyon pihen – vigyorogtam némi kárörömmel.

– Dehogynem. Ne mondd, hogy te ennyire lusta vagy! Egy kis sport, egy kis ugrálás, egy kis szaladgálás, egy kis pancsolás mindenkinek jólesik.

– De a szaladgálás, meg a pancsolás, meg az ugrálás nem is igazi sport.

– Már miért ne volna az? A terepfutás, az úszás, az torna sportosabban hangzik? Akkor mondjuk annak. A lényeg akkor is az, hogy a Főnök most sporttáborba ment. Azért megsúgom a titkot is, miért éppen azt választotta: túl nagyra nőtt a pocakja.

– A pocakja? Az neki kell, hogy legyen, különben senki nem ismerné meg, hogy ő a Főnök!

– Persze. Kell is az a pocak, részben azért, mert az maga a tekintély, meg azért is kell, mert kell. De túl nagyra nőtt, és szegény Téalapó már nagyon nehezen gyomlált a lélekkertben, úgyhogy fogyókúrázik.

– Szegény, akkor mindig éhes lehet.

– Dehogy éhes! Nem koplal, hanem fogyókúrázik. Rendesen eszik, mindent, amit Babszem Anyó, a szakácstündér főz, rendesen az egész adagot, csak sokkal többet sportol. Ha látnád, mennyivel jobban bírja magát, mint amikor a táborba érkezett! Guggolás Mikulás, a tábor edzője és vezetője csodákra képes.

– Hát nem ő a főnök ott is? És már olyan régen ott van?

– Nem lehet mindenhol ő a főnök, minden szaktábornak van vezetője. Olyan szakembernek mondható szakmikulás, aki a legjobban ért éppen ahhoz, amilyen tábort vezet. Téalapó pedig nem olyan régen érkezett, de ha az ember, meg a Főnök odafigyel a dolgára, sokkal gyorsabban halad. Márpedig a Főnök nagyon is figyel arra, mit mikor hogyan és miért kell csinálni. Képzeld el, még ugrókötelezni sem tudott!

– De azt nem is olyan könnyű. Ő meg már csak elmúlt 77 éves.

– Elmúlt ő 777 éves is, de ezt már tudta. Tudott ugrálni még tavaly karácsonykor is. Most meg a kötél folyton beleakad a nagy hasába. Mire onnan lecsúszik, már nem lehet átugrani. Főleg nem azokkal a hatalmas csizmákkal. Úgyhogy nem volt más választása, sporttáborba kellett menni. De ezt a kövérséget azért ne terjeszd, légy szíves, ezt csak súgtam.

– Azért érdekelne ám, hogy ebben az egészben nincs valami simlisség? Mintha az ugráló kötél cukkolni akarta volna a Téalapót. Vagy figyelmeztetni, még mielőtt tényleg kövér lenne. Elvégre a manóvilágban még a játékok is manók, meg koboldok, meg ördögfiókák. Kisangyalok persze nincsenek közöttük.

– Most miért kellett rájönnöd a titkunkra? Igen, egy kicsit huncutkodott Kötélkobold úrfi, de jót akart, és jót is tett. Szerintem rájött erre a Főnök is, mert különösen kedvesen mosolyog mostanában, de nagyon jól érzi magát, és ez a lényeg. Az utóbbi időben már 4-5 ugrás sikerül is. De nem ám ennyi a tábor! Hogy ott még mi minden van!

Ebben a melegben különösen szeretjük az úszást, de jó az máskor is. A nagy tóban, tudod, ahol reggelenként mosakodni szoktunk, most napközben is nagy az élet. Úszóversenyeket tartunk, meg vízilabdázunk a buborékokkal, meg evezünk a kagylóhéjban. Mindig a szivárványkapu a cél. És képzeld el, a Téalapó már volt bajnok is!

Nehogy elázzon a különleges, érzékeny bőrünk, délelőtt focizni is szoktunk, délben, a nagy melegben pedig a teremben pingpongozunk. Estefelé jön az igazán nagy teher, a zsákhordás, meg a kéménybe dobás. Mégiscsak ajándékot kell szétosztanunk decemberben, és azt a sokat csak edzett izmokkal tudjuk jó helyre rakni.

– Zsákhordás? De nem a szán viszi a terhet?

– De, a szarvasok húzzák a szánt. Csakhogy arra is fel kell pakolni, meg le is kell emelni. És ki látott már olyat, hogy egy lakótelepi ház minden egyes ablakánál megáll egy ilyen fogat? Na, ugye! És az ovi? Oda is mennek az almikulások, nekik igazán jó erőben kell lenni! A kéménybe dobás meg ott kell, ahol még vannak kémények. Arra sincs idő, hogy minden egyes

kémény szélén pontosan célozgassunk, futás, illetve ugrás, meg repülés közben kell bedobni a sok-sok zacskót. Oka van ám itt mindennek!

Napközben, amikor olyan nagyon meleg van a sporthoz, elbújunk a virágok árnyékába tanulni. Ne kérdezz, mondom. Azt neked is tudni kell, hogy a manóvilág is állandóan változik, nincs két egyforma pillanat. Éppen ezért kell tanulnunk, hogy legközelebb okosabbak, ügyesebbek legyünk, és új, meg újabb meglepetéseket találjunk ki. Almikiknek ilyenkor gondolatolvasó konferencia, meg irkafirka-olvasási továbbképzés van. Ők hajóval járják a tavat, amit a törpék építettek.

Aztán van kézműves tábor, mert a törpék, manók és egyéb mesefigurák nem csak a bányában dolgoznak, hanem hajót is építenek, cipőt, bocskort is készítenek, minden mesterséget űznek. De ezekről a tanfolyamokról, táborokról majd máskor. Látod, hogy kicsorbítottad Bálint Bögrét, jövök én, csak győzd írni a meséket! Most pedig szépen nyisd ki a szemedet. Lassan, óvatosan, nehogy a napba nézz!

Kinyitottam a szemem, lassan óvatosan. Láttam Kismanón, hogy nagyon elfáradt, bágyadtan ült Bálint Bögre fülén.

– Ez nagyon érdekes volt, köszönöm a mesét. Tényleg visszajössz elmesélni a többit is?

– Persze. Mikor csaptalak be?

– Soha. Ne haragudj, nem akartalak bántani. Neked meg, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most szépen visszamész a táborba. Úszol egy nagyot, bebújsz egy rózsza alá, és pihensz. Aludj jól.

Kismanó megköszönte a jókívánságot, bólintott egy álmosat, és már fordult is, egyet jobbra a sarkán, egyet balra a bocskor orrán, és már el is tűnt. Én meg mosolyogva néztem a papírt az asztalon. De jó is lesz elmesélni a gyerekeknek, milyen nyári táborok is vannak Télapóéknál!

Harc Mező

Egyik nap ott ülök az asztalom mellett, bambán a nagy melegtől, és várom a csodát, amikor egy hatalmas tüsszentés riaszt fel gondolkodási tespedésemből.

– Csak nem Te vagy itt? – kérdeztem a csorba Bálint Bögre fülére nézve.

– De bizony, hogy én – kaptam a szokásosnál hangosabb és lelkesebb választ Kismanótól. – Már azt hittem, soha nem veszel észre, pedig hoztam neked egy kis hűvöset.

– Hűvöset? Nem érzem, pedig nagyon jó lenne ebben a forróságban.

– És ha azt mondom, hogy Télapó? Az sem segít?

– A nevétől már mosolyoghatnékam van, de még mindig nem érzek hűvöset. Még egy árva fuvallatnyit sem.

– Akkor nincs más hátra, el kell indulnunk – ravaszkodott kis barátom. – Még éppen elérjük a túlélő gradiátor tábor.

– Nem nagyon értem a tábor nevét, de legyen bármi is, izgalmasan hangzik. Kell vinnem valamit?

– Tényleg mafla lettél a melegtől. Mikor kellett hoznod bármit is egy ilyen kirándulásra? Legfeljebb azt a kristálytollat, amivel mesét írsz. Nem kell törni a fejed, nehogy kimaradjon valami, a tollad arany hegye már írja is a mesebeli papirusztekercsre a történeteket. Tudod, mint egy naplót.

– Akkor én leszek a krónikás – örvendeztem, és már fogtam is Mesemanó sipkáját, annak is pici bojtját, hogy indulhassunk táborlátogatni. Már mondani se kellett, becsuktam a szemem, fordultunk egyet Kismanóval együtt, és már utaztunk is Mesevilágba.

Amikor megérkeztünk, nagyot csodálkoztam. Sok kis kobold ült, makksapkával a fején, barna mellényben, egy gesztenyeburokban. Látszott az arcocskájukon, hogy nagy izgalommal várják, mi is következik. Elvégre annyit már megtanultak életük első száz évében, hogy ilyenkor továbbképzés van, sok-sok új ismerettel bővül koboldtudásuk. Minket meglátva egy pillanatra örültek, aztán csodálkoztak, legvégül pedig kicsit bánatosan beszélgettek tovább.

– Most mi a baj? – kérdeztem Kismanótól. – Csak nem én vagyok itt valamilyen rossz vendég? Mondd, hogy nem zavarok!

– Nem zavarok. Csak a gyerekek egy kicsit mindig türelmetlenek, főleg, ha valami kalandra készülnek itt, a Harc Mezőn. Azt hitték először, hogy megérkezett a táborvezető, meg a továbbképző koboldtanár. De ők is mindjárt itt lesznek, meglátod, milyen nagy örömmel fogadják őket!

Alig telt el néhány manópillanat, zöld ruhában, barna bocskorban, íjával felfegyverkezve megérkezett maga Robin Húúd, a táborvezető. Valóban nagy örömmel fogadták a növendék manók. Egy világhős mégiscsak világhős, akiért rajongani is lehet, arról már nem is szólva, hogy ott a nyilazás lehetősége. Egy kis fegyvertörténeti óra, egy kis fegyverhasználati gyakorlat kifejezetten koboldoknak való.

Robin Húúd után aztán megérkezett még egy továbbképző oktató is, egy igazi gladiátor, fűből kovácsolt karddal, barackmagból faragott pajzzsal, gesztenyehéjből készült páncéllal. Természetesen tuskés páncéllal.

Robin, úgy, ahogy azt tőle várni lehetett, nagyon udvariasan bemutatkozott, köszöntötte a csapatot, és bemutatta gladiátor vendégét, Rettenthetetlen Római Radiátort. Radiátor pedig igazi gladiátorhoz méltón, katonásan jelentkezett a feladatra, a harci bemutatóra.

A csibész kis tanulók izegtek-mozogtak, alig bírtak magukkal, csak hogy Robin közölte velük: előbb az elméleti előadást kell végighallgatni, hogy tudják, a gyakorlatban mi miért is van úgy, ahogy van.

– Mielőtt belevágnánk a tanulásba és egymásba, nézzük csak meg, hogyan is élhetünk túl minden harcot – kezdte Robin az órát. – Először is tudnunk kell, kit és miért kell megtámadni, egy nyílvesztőt miért kell kilőni, a kardot mikor kell előrántani. Rossz kobold az, aki csak úgy, vaktában, csibészségből lödöz, meg bököget. Lődözni akkor kell, ha figyelmeztetünk valakit valamilyen helytelen dologra, amit még önmaga is ki tud javítani. Hiszen lehet, hogy nem akart rosszat, csak úgy sikerült. A kardot meg akkor húúúzzuk elő, amikor már nem elég figyelmeztetni, hanem bizony oda kell csapni rendesen, büntetésből.

– És az erős háló minek van Rettenthetetlennél?

– A háló azért van, hogy megállítsunk egy rossz útra indulót. Még megelőzni a bajt. Majd erre is visszatérünk a gyakorlati foglalkozásnál, te fogod eljátszani a rossz útra indulót. Ha jól tudom, a neved Kötvehisz. Mesemanó, jegyezd fel, kérlek, hálövetésben Kötvehisz lesz Radiátor ellenfele.

Kötvehisz megsértődött, de nagyon. Ő csak igyekezni akart, hogy valamit csináljanak, és egyáltalán nem érdekelte őt, hogy mit is magyaráz Robin Húúd. Ő csak ment volna, támadni, meg az érdekelte volna, hogyan is lehet túlélni a túlélhetetlent. Erre fel ő lesz az első áldozat. El is somfordált egy sarokba, onnan figyelte a további magyarázatot.

– Makkmanci, te is jössz ám velünk – mondta Robin. – Ha már Kötvehisz lesz a radiátor ellenfele kötél dobásban, te is mész vele, a lányokat képviselve. Megmutatod, hogy is kell kötni, meg varrni, mi mindenre lehet használni a tűt, az ollót.

– Jó! Megyek! Varrok neki majd fáslit, meg hímzek...

– Nem úgy van az. Varrni harci ruhát fogsz, kötni meg láncinget kell, természetesen nem kötőtűvel. A horgolótűt is felejtse el, a kampó most életmentést szolgál.

Robin újra körülnézett. Beosztott mindenkit valamelyik csoportba. Íjászkodni természetesen csak a legjobbak, legfigyelmesebbek, legügyesebbek mehetek. Veszélyes fegyver, nagyon nem mindegy, kit és hol talál el az a nyílvessző.

A dárdások kapnak védőruhát is, pajzsot is. Ezek készítése lesz Gesztenyegizi feladata. És az ő kis csapataé. Szűrnak, marnak, tűznek majd szorgalmasan. Kardot kaptak a lovagok is, a kalózok is.

– Kalózok? Ők mit keresnek itt? – kérdeztem meglepődve Kismanótól.

– A kalózok nagyon fontos koboldok – magyarázta, akár egy öreg bölcs. – Tőlük azt kell megtanulni, hogy mindig figyelni kell mindenre. Nehéz ám a feladatuk, a lehető legváratlannabb pillanatokban bukkannak elő, és minden egyes alkalommal harcolni kell velük, hogy megmaradhassanak a kincsek.

– Kincsek? Milyen kincsek?

Kismanó erre nem válaszolt, csak a fejét rázta. Megértettem: ez egy későbbi tanulás lesz, most ne is kérdezzek semmit, nem válaszolhat.

– Puska nem lesz? – kérdezte szinte sírva Fenyőmag, és ezzel a hanggal már vissza is térített a Harc Mezőre. – Én olyan nagyokat tudok szólni, mintha ágyú lennék.

– De lesz puska is – felelte Robin. – Csakhogy nem mindegy ám, a hangja lesz-e nagy, vagy az ereje. Szerintem a nagy hang mellett a pontosság lesz a legfontosabb.

– Puskával kire kell löni?

– Puskázni a puskázókat kell.

– Aha.

– Ez nem volt valami lelkes a tanulóktól. Talán csak nem szoktatok ti is puskázni? Vagyis csalni? Meg ne tudja Télapó, ha van is köztetek ilyen!

– Neeem... Nincs ilyen közöttünk...

A kis koboldcsapatok elosztása után, meg némi elméleti oktatás, anyagismeret után kézbe vehették a fegyvereiket. Megtanultak hibátlanul célozni, megtanultak mindig éppen a legjobb helyen megjelenni, megtanulták, kit hogyan lehet és kell figyelmeztetni, segíteni, irányítani. Legvégül pedig azt, hogy sokszor kell egy kis csibészesség, egy kis mosoly, egy kis nevetés ahhoz, hogy minden könnyen és szépen menjen tovább.

– Most jön majd a gyakorlat – súgta Kismanó. – Akkor nekünk mennünk is kell.

– Mooost? – néztem rá csodálkozva. Éppen nem tetszett ez a terv. Akkor, amikor végre valamit láthatnék is, el kell tűnni?

– Igen, most. Tudom, nagyon azt hiszed magadról, hogy te vagy a krónikás, de hidd el, vannak itt hivatásos naplórírók is. Nekik meg van engedve a teljes körű betekintés. Vagy elfelejtetted, hogy neked külön engedélyed van ezt-azt látni? Esetleg azt hitted, ez mindenre vonatkozik?

Elszégyelltem magam. Tényleg sokat akartam egyszerre. Örüljek, hogy ennyit láthattam, hogy tudom, miről szól a Mesevilág nyara. Örüljek, hogy láthattam, mennyiféle teremtmény dolgozik a gyerekek kedvéért. És a felnőttek segítéséért.

– Nyisd csak ki a szemed – hallottam Kismanó hangját. Kinyitottam a szemem, és láss csodát: itthon voltam, ültem az asztalom mellett, kezemben az írószerszámokkal.

– Nos? Hogy tetszett a kirándulás?

– Hát, érdekes volt... Csak a vége, az olyan, amit nem akarnék.

– Hogy szégyellted magad? Pedig annak köszönheted a folytatást.

– Annak?

– Igen, annak. Most láttál egy tábort, ahol megismerhetted a koboldok okosítását, arra tanítását, hogy nem megyünk fejjel a falnak, nem lövöldözünk csak azért, mert olyan jó viccnek látszik, hanem mindent előre megtervezve, megfontolva teszünk. Nem a bántásért, hanem a jobbításért. És mivel a végén beláttad, hogy sokat akarsz, többet, mint amennyit felajánlott Télapó, újabb ajándékot kaptál.

– Ajándékot? Én? Kitől?

– Természetesen Téliapótól. Azt üzeni: az összes többi táborról fogsz hallani. Majd én jövök, amikor éppen jönni kell, és elmondom, hol mit tanultak, mit csináltak, hogyan éltek a barátaim. Még jönnek a törpék a bányákból, Kékfestőcske az iparosoktól. Mamuszcipőcske a háztartásból, Bulikopter a szállítmányozástól. Csak légy türelemmel, jövök vissza, feketével, fehérrel.

Egy nagyot kacsintott Kismanó, lecsusszant Bálink Bögre füléről, fordult egyet jobbra, pördült kettőt balra, és már ott se volt. Én pedig megigazítottam a bögrét, és leültem az asztalomhoz, hogy leírjam a velem történeteket.

Feketével, fehérrel

Már kezdett az idő hűvösre váltani, rövidültek a napok, amikor az asztalomnál ülve megéreztem egy cseppnyi szellőt. Ismerős ez a pici fuvallat, ilyen lesz attól, ha megérkezik Kismanó. Azonnal Bálint Bögrére figyeltem, és jól is tettem.

– Már vártál? Tudom, akartál volna még táborát látogatni, de nekünk is van más dolgunk... megérted, ugye?

Kismanót mindig meg lehetett érteni, még akkor is, amikor csibészkedett egy kicsit. Elvégre a manó mégiscsak manó, némi huncutsággal felszerelve. De amúgy se mertem volna szólni egy rossz szót sem, örültem, hogy jött, hogy végre mesél valami izgalmasat.

– Vártalak, igen, hogy mesélj tovább a táborokról. Mert mesélni jöttél, igaz?

– Így van, mesélni jöttem. Most éppen Kékfestőcske táborát bontottuk le, hát arról mesélek.

– Kékfestőcske? És lebontottátok? Hát vége a táborozásnak?

– Egyszerre csak egyet kérdezz, ha kérhetlek. De ha már így lerohantál, akkor válaszolok. Az a neve. Igen. Természetesen.

Ezt jól megkaptam. Most rendezgettem magamban a kérdéseket és a válaszokat. Huncut ez a Mesemanó, ebben nem sokat változott. A végére azért csak összeraktuk a lényegét: Kékfestőcske táborát Színtábornak hívták, mert nagyon tarka volt: a világon minden szín képviselt egy szakmát. Fehértől feketéig, és még azon is túl.

– Először azt mondom el, hogy miért éppen Kékfestőcske lett a táborvezető, hogy aztán értsd az összes többit is. Ismered a meséket, a színek mindig valamit jelentenek. Csakhogy semmi nem mutatja meg magát a szakmát. Hej, pedig micsoda izgalmas dolgok azok!

Ott van mindjárt Kékfestőcske. Ő a ruhaipar szaktudora, ráadásul a színek királynője is, hiszen kékfestő a neve annak az anyagnak is, amit ugyanúgy készítenek, csak pirosra, néha pedig zöldre, barnára festenek. A minta meg... Hát, az valami csodálatos! Fehér virágok, levelek, hullámok.

És képzeld, ez pont fordítva lesz, mint azt gondolná az ember, de kezdjük csak az elején. Először Csipke Rózsa kis csapata megfonja a szálakat, nagyon sok finom pamutszálat. Utána jön Pókmester, a takács, aki ezekből a szálakból egy tiszta, fehér vásznat sző. Kékfestőcske pedig nagyon szépen rányomja a mintát a vászonra, ami boldogan megy egy első, hatalmas pancsolásra a festőkádba. Amikor kihúzza magát a vászon, már szép, de a java csak ekkor kezdődik. Rák bácsi szabja, Kaktusz néni tűzi, Kő Talp pedig simára vasalja a ruhát.

– De nem mindenki jár kékfestőben – vitatkoztam, már csak szokásból is.

– Természetesen. De a lényeg ugyanaz. Csak a minta más. Meg a szálak anyaga. Vagy arra gondolsz, hogy a minta egyáltalán nem kékfestős? Igazad van, de hidd el, az a kockás, meg csíkos, meg mindenféle mintás közel sem ilyen bonyolult munka után néz ki úgy, ahogy éppen ki kell néznie. Természetesen az anyag vastagsága is más, meg az egész mindenség. De csak Kékfestőcske neve színes. Képzeld el a Sárgacérna nevet, vagy a Zöldvászon tetszene?

Megnyugtattam, nem találok jobbat én sem. De ha már kék a főnök a táborban, menjünk inkább szépen, sorjában, fehértől a feketéig. Azt mondta Kismanó, hogy először ő nem erre gondolt, de így is lehet, csak meglepetésekre számítsak, mert lesz bőven.

Illemtündér megállít

Legyen akkor az első szín a fehér. Elmegyünk a pékségbe, reggelihez kenyérért.

Nagy ásítások kíséretében bandukoltunk a lisztel megjelölt úton, közben pedig ugrattuk egymást, kicsit csipkelődtünk, vitatkoztunk, morgolódtunk. Azt reméltük, ettől felébredünk, de erre hiába vártunk, csak álmosan haladtunk tovább, amíg Kismanónak nagyra nem nyílt a szeme, és igen friss hangon ennyit nem mondott:

– Ajaj!

Nem értettem először, mi lelte, csak bökődött a hosszú ujjával, és mutogatott előre.

– Most mi van? Ja, hogy ott jön valaki? Látom, hogy jön, de nem ismerem meg. Olyan, mintha Mikulás Néni lenne, de egyáltalán nem

mikuláskorú. Biztosan csak egy manó kóborol erre. Talán arra kíváncsi, hogy kik lehetnek a hajnali kirándulók?

– Nem, jaj, nem értesz te semmit.

– Nem értek, az lehet, hiszen először járok itt, most tanulom az életeteket. Egyáltalán, most mi a baj? Miért ijedtél meg ennyire?

– Jó reggelt kívánok! – ért mellénk az ismeretlen.

– Jó reggelt kívánok – válaszolt Kismanó, tőle igazán meglepő udvariassággal. Természetesen én is köszöntem.

– Jó reggelt kívánok – nyomtam el egy ásítást.

– Kedves Mesemanó, bemutatnál a barátodnak?

– Természetesen. Zsuzsa, bemutatom Illemtündért. Illemtündér, bemutatom Zsuzsát. Tudod, ő az, aki mellé rendelt Télapó, és neki szoktam mesélni, hogy ő aztán továbbadja a gyerekeknek.

– Igen, értem, akkor is, ha kevésbé vagy lelkes – majd hozzám szólt Illemtündér.

– Ha úgy gondolod, egyszer látogass meg engem is. Szerintem nagyokat tudnánk beszélgetni.

– Köszönöm a meghívást. Időben fogok jelentkezni, időt egyeztetni.

További kellemes napot, jó sétát kívántunk egymásnak, és mentünk tovább a magunk útján. Csakhogy már nem volt jelzőliszt sehol! Merre, hogyan tovább? Amikor rájöttem, hogy semmit nem tudok kitalálni, el kellett ismernem, hogy a gondolataim másfelé járnak.

– Még mindig Illemtündérnél jársz?

– Ennyire látszik? Mit mondjak, érdekes tündér. Piros kabát, pont olyan, mint Télapóé, piros szoknya, pont úgy, mint Télapó nadrágja, fekete öv, éppen úgy, mint Télapónak, csak a fehér prémgallér helyett fehér blúz volt rajta. És igen, tündérszőke a haja. De Illemtündér? Miért ez a neve? És hogy lehet, hogy éppen vele találkoztunk a lisztes úton? És miért tűnt el a jelzőliszt, ami a pékség felé vezetett minket?

– Na, jó, akkor kezdjük ezzel a mesét a táborokról. Mert ő is egy nagyon fontos táborot vezet ám, ráadásul két csoportot is egyszerre.

– Egyszerre? Miért nem lehet egy nagyobb csoportja?

– Azért, mert az egyik csoport a gyerekéké, a manócsemeték, meg kiskoboldok, rendetlen törpenövendékek tanfolyama, ahová Télapó, vagy valamelyik alfőnök utalja be a neveletleneket, a másik csoportba viszont csak önként jelentkezők mennek. Ők továbbképzésre járnak, kifejezetten ez az érdeklődési körük. Közülük kerülnek ki később a nevelőmanók.

– Aha. De miért ilyen a ruhája? Elsőre össze lehet tévesztetni a Nagyfőnökkel.

– Tudod, ez olyasmi, mint az egyenruha. Nem a katonáké, egyáltalán nem vagyunk olyan harciasak. Olyan, mint az iskolai egyenruhák. Amikről azt lehetett megtudni, ki melyik közösséghez tartozik, és ezekre a közösségekre büszkéek is voltak a diákok, meg vigyáztak az iskola jó hírére, hírnevére is. Vagy olyan, mint egy focicsapat ruhája. Másnak ugyanolyan

nem lehet – bár ma már nem tudom, ezekre lehet-e büszke bárki is. Mindegy, ezt hagyjuk. A lényeg: Illemtündér mindenhol a mi világunkat képviseli, és mint az illem főtudósa, annak megfelelően viselkedik és öltözködik. Ennyit a külsőségekről. Mire vagy még kíváncsi?

– Mindenre. Mit csinál, mit vezet, hogy vezet, miért van, mindent szeretnék tudni.

– Azt nem biztos, hogy én is tudom, de elmondom a lényeget. Illemtündérnek egyetlen feladata, egyetlen dolga van: megtanítani minket tisztességes viselkedésre. Az ő tanítványai pedig, mindig láthatatlanul, tanítják meg a gyerekeket az illemre. Tudod, olyanokra, hogy köszönünk. Arra is megtanít, hogy nem mindegy a köszönés mikéntje sem, mikor, kinek mit kell mondani. Olyanokért nagyon meg szokott büntetni, hogy például „csá”, vagy „csocsi”, „háj” és egyebek. Ezt még baráti körben sem engedi meg.

Illemtündért tanít meg minket, rajtunk keresztül titeket a tisztességes evésre, a csámcsogás, a falás, a magunkba tömés, a szürcsölés elkerülésére, az evőeszközök használatára. Megtanít mindenkit arra is, hogyan ülünk, állunk, utazzunk, beszélünk, beszélgessünk, vagy arra, hogy ahol két ember van, ott mindenben egyeztetni kell, és mindig egy megállapodás szerint kell programot szervezni. Na, ez csak néhány dolog, de így már érthető, hogy mi is a munkája.

– És a továbbképzésen mit tanít?

– Bevallom, arról csak hallottam. Ismersz, nem vagyok egy igazán fegyelmezett lélek, elvégre manó vagyok, nem tündér. Én nem jelentkeztem, de mesélték az ismerőseim, hogy ott keményebb a tananyag, de érdekesebb is. Ott a hivatali illemet, a magasfokú társasági illemet, meg ilyeneket tanulnak. Akik pedig ezt a tanfolyamot elvégzik, már a felnőtteknek segítenek helyesen viselkedni, nem csak a magánéletben.

Én csak néztem nagy álmosan, nem nagyon értettem, miért van hivatali, meg magánillem.

Megráztam a fejem, mintha ettől okosabbá válnék, és legnagyobb csodálkozásomra ott pirosodott előttem Illemtündér.

– Ha tényleg érdekel, gyere el te is egy órára.

– Manógyerekek közé? – sértődtem meg egy sóhajtásnyit.

– Dehogy közéjük, az illetlenség volna tőlem. Sokkal inkább a felnőttek csoportjába.

– De ők meg profik lesznek, ahhoz az alapokat kellene jobban tudnom.

– Az alapokat éppen annyira tudod, hogy egy kis továbbképzés nem lesz megerőltető. Meg talán ártani se fog – tette hozzá kicsit manósan mosolyogva.

Megértettem, Kismanó is megértette a lényeget. Felpattant a vállamra, így indultunk el Illemtündér tanfolyamára.

Az a lisztes út, meg a péklapát megvár.

Lapáton a kenyerem

Már lemondtam a további tanulásokról, meg kirándulásokról, kalandokról, amikor valami picike dolog az orromra pottyant. Éppen a hegyére, annak is a legközepére.

Ennyire még soha nem örültem, mikor az orromat csiklandozták! Igaz, erre kifejezetten haragos kedvem lett máskor, de most boldogan fordultam az asztal felé.

– Kismanó, merre vagy? Tudom, hogy te csibészkedtél, tessék szépen előbújni.

– Tudod, tudod. Már egy kicsit se tudlak felbosszantani? Vagy legalább meglepni? Hiába, elfogyott a manóerőm.

– Már miért fogyott volna el? Csak ismerlek már, és olyan nagyon vártalak, hogy a legkisebb jelre is észreveszlek. Hol jártál ilyen sokáig?

– Hát hiányoztam? Tényleg? És nem fogyott el a manóerőm sem? De komolyan, és igazán?

– Persze, hogy hiányoztál, és nem fogyott el a manóerőd. De mi a baj? Mert látom, valami gondod, bánatod van.

– Nem érdekes, majd megoldom. Most gyere, ülj le az asztalodhoz, és úgy, mint régen, csukd be a szemed. A kristálytolladat a kezedbe adom, és mesélek a lisztől fehér pékről. Úgyis tudod, hogy lisztet szórtam az orrodra.

Becsuktam a szemem, fogtam a meseíró kristálytollamat, de most először kinyújtottam a bal tenyeremet. Kismanó az első pillanatban megértette, és a tenyerembe fészkelve magát, mesélni kezdett a kenyértáborról.

A kenyértábor olyan, mint egy pékiskola. Sok kis manócska dolgozik együtt, hogy Pók Peti, a pék le tudja szállítani a reggelinek valót: kenyeret, kiflit, zsömlét, kalácsot. Pók Peti pedig szépen betanítja az apróságokat. Van kovász iskola, élesztő osztály, meg só sporttelep, tejkút, vízfordó, a legapróbb meg éneklő a cukorszóró-szóló.

– Mik vannak? – kérdeztem csodálkozva. – Kovásziskola? Meg vízfordó? Cukorszóró szóló?

– Igen, igen. Azért a pontosság kedvéért elmondom: a vízfordó nem vizet hord, hanem egy fordó, amiben mindig annyi víz terem, amennyire éppen szüksége van a kovásziskolának. De csak várj türelemmel, elvégre a lisztből is csak a kellő idő után lesz kenyér, kalács, vagy bármi más péksütemény.

– Jó, elnézést, figyelek, mesélj csak.

– Az egész úgy kezdődik, hogy a nagy liszteszákok bemasíroznak a pékségbe, egészen a dagasztóig. Pók Peti még nem gépesített, akkor már nem manó a manó, ha nem tud csodát tenni, úgyhogy a műhelyt csak régiesen képzeld el: nem más, mint egy kisebb teknő, meg egy nagyobb teknő, meg a manók, a törpék, a tündérek és az óriás. A kisebb teknőben az érlelő manócskák ugrálnak a kovászbán. Ők keverik-gyömszőlik a lisztet meg a vizet, hogy aztán ebben a keverékben sok bukfencet vessenek, még ennél is többet szaltózzanak, és fújják a nagy légbuborékokat. És képzeld el, nem ez a sporttelep, hanem csak egy iskola.

De micsoda iskola! Pontosán tudni kell, hány ugrás, hány bukfenc után kell kiszólni a liszteszákknak: puffants ide egy picit! Vagy éppen a vízfordónak, hogy csurrants egy kicsit hozzám! Tudod, ez azért van, mert a kovász nem valami maszat, hanem nagyon is él. Gondold el, annyi aprósággal, annyi tanulóval mindig etetni kell, hogy éljen, szépen nőjön, hogy amikor szükség lesz rá, éretten kerüljön a nagyteknőbe.

Abba a hatalmas nagy teknőbe, amibe a zsákok beszórák minden lisztjüköt. Pók Peti pedig a sósporttelepről behívja a fehér törpéket, Sószemecskéket, akik szépen, egyenletesen felsorakoznak, aztán igazi légtornászként szétszóródnak, hogy jó csapatként várják a kovásziskolából teknőbe került kis csoportot.

Tudod jól, milyen nehéz is az, amikor két külön világnak kell egybe szokni. A liszt világába a kovász buborékmanói is nehezen keverednek. Ilyenkor jön Peti, a pék, lapátjával hármat üt a teknő szélére, mire megjelenik Dagi, a dagasztó óriás. Felhúzza az ingujját, belecsap a teknőben és csak dagaszt, dagaszt szorgalmasan, hatalmas erejével. Mert hatalmas az ereje, még akkor is, ha óriásként is csak olyan kicsinek látszik is, mint egy pók a falon.

Amikor már jól megdagadt a tészta, jönnek a vesszőcskék, akik összefonódnak, szép, egyforma szakajtónak, amibe Dagi csak úgy, egyetlen mozdulattal beleszakajt egy kenyérnyi tésztát. A lendülettől szépen, sorban egy polcra ülnek a teli szakajtók, ahol Álomtündér várja őket. Álomlisztet szór rájuk, és vigyáz, hogy éppen elég ideig pihenjenek-aludjanak.

Amint letelt a pihenőidő, a szakajtók egymás után ugranak a sarkukra, a bennük lévő tészta pedig hopp, a péklapát közepére pottyannak. Peti fordul, húz három vonalat, és már veti is a kenyeret a kemencébe. Sokat, egymás után, ide is ötöt, oda is ötöt.

Kismanó itt egy kicsit abbahagyta a mesét. Nagyon elgondolkodott valamin, és az nem a pékség, meg a kenyérsütés volt.

– Jól van, na, már folytatom is. Hol is hagytam abba?

– Ott, hogy veti a kemencébe.

– Iiiigen... A kemence akkor már nagyon meleg. Idejében kezdtek fűteni a kisördögök, pirosan táncolnak már legalább egy órája, a java pedig csak most kezdődik. Folyton forogni kell, röpködni kell, piszkálni kell a tüzet, hogy a kenyér szépen, ropogósra, pirosra süljön. A fekete ördögfiókák meg hol a szemet hordják a tűzre, hol a kormot ki a kéményen. Addig dolgoznak, míg egy illathullám azt nem mondja: elég!

– Illathullám?

– Igen, illathullám. Miért, mit gondoltál, minden csak úgy, magától van? Itt mindenkinek megvan a maga munkája és a felelőssége, még akkor is, ha azt hiszed, hogy ez az egész csak játék.

– Nem hiszem, hogy játék, csak nekem idegen a szó. De mondd csak tovább, mert érdekel.

– De ne szólj mindig közbe. Most kereshetem a fonalam végét. Szóval, illathullám. Amikor szól, akkor már nincs is más, mint szépen lassan abbahagyni a krampusztáncot, a kenyeret mosolyogtatni egy perdüléssel, és már mehet is ki a kenyér a kemencéből. Hát, ezt tanulják a növendékek a táborban, Pók Peti, a pék vezetésével.

– Köszönöm szépen. Eddig azt hittem, a kenyér másképp készül, valahogy úgy, mint a pogácsa itthon. Arra meg végképp nem gondoltam, hogy ennyien fogtok össze érte.

Kismanó nézett rám, egyre szomorúabban, aztán lehajtotta a fejét, és egy hatalmas kristálykönnycsepp gurult le az arcán.

– Nem tetszett a mesém. Látom, hogy nem tetszett. Éppen eléggé ismerlek, hogy tudjam, és ne is akarj becsapni.

– Nem foglak becsapni. Valóban nem ilyeneket szoktál mesélni, és nem is így szoktál beszélni. Látom, hogy valami baj van. Nem lenne jobb, ha elmondanád?

– Á, megoldom. Nem olyan baj ez, csak egy kicsi baj. Mostanában nagyon sok a munka, és tanulni is kell közben, biztos azért rontottam el valamit. Nem is maradhatok tovább, dolgozni kell – és már állt is fel Bálint Bögre füle hegyére, hogy induljon.

– Visszajössz még?

– Persze. Hiszen mesélnem kell a táborról, meg az iskoláról, meg mindenről.

– Kérhetek én is egy mesét?

– Kérhetsz, de jól gondold meg, mert az életed során összesen három manómesét kérhetsz, és ez már az első lesz.

– Meggondoltam.

– Jó – sóhajtott szomorúan Kismanó.

– Akkor milyen mesét hozzak?

– Hozz legközelebb egy mesét Mesemanó bánatáról.

– Miről?

– Hát Mesemanó bánatáról. Eddig mindenki bánatát meg tudtuk oldani, igaz?

– Igaz.

– Na, akkor ezt is megoldjuk.

– Jó, akkor elhozom majd neked ezt a mesét. Vagy... biztos, hogy mesét akarsz?

– Az a biztos, hogy hallani szeretném Mesemanó bánatát, hogy kiderüljön, mi is okozta, és megtaláljuk együtt a legeslegjobb megoldást. Úgy volna a legjobb, ha Bálink Bögrével közösen mesélnétek. Tudod, ő olyan jó helyet adott mindig a füle környékén, hogy élvezet volt hallgatni, te meg vidáman mondtad az érdekesnél érdekesebb történeteket.

– Jó. Akkor majd jövök valamikor. Most megyek dolgozni.

Ezzel fordult egyet jobbra, kettőt balra, és felröppent, de egy pillanattal később vissza is jött, egyenesen az orrom hegyére, onnan Bálint Bögre fülére.

– De jó, hogy ilyen barátaim vannak – mondta, már kicsit mosolyogva. A következő pillanatban már nem is láttam, csak egy apró csendülést hallottam Bálint Bögre felől.

Amikor belenéztem a szájába, egy kristálykönnyet láttam csillogni. Kezembe vettem, megsimogattam, aztán visszatettem oda, ahol megláttam. Tudtam, hogy hamarosan újra találkozunk. Nincs az a gond, az a bánat, amit a barátok együtt meg ne tudnának oldani.

Mesemanó bánata

Kismanót nagyon vártam. Talán soha ennyire, pedig nagyon keseregtem én is, vagy éppen izgatottan vártam valamelyik csodameséjét. Most viszont neki volt szüksége arra, hogy valaki meghallgassa. Manóvilágban nem szokás? Vagy ott általában nem ismerik a bánatot? Vagy valami más oka lehet annak, hogy csak szomorkodik, és még a mesélés is nehezen megy?

Vártam Kismanót, lestem Bálint Bögrét, és amikor csak lehetett, megigazítottam a tollakat, a radírt, a kis selyemszalagot, hogy minél kényelmesebben ülhesen, vagy fekhessen, ahogy neki tetszik. Csak már jönne!

Egyszer csak ott láttam Bálint Bögre fülén a kis bocskort. De hol van Kismanó?

– Merre bújtál el? Most itt vagy, vagy nem vagy itt? Nem mesélsz nekem semmit? Vagy legalább nem beszélgetünk egy kicsit?

– Itt vagyok, a helyemen – jött bánatos sóhaj kíséretében a csendes válasz.

Jól megnéztem a selyemszalagon ülő bocskort. Bizony, ott volt Mesemanó. Alig lehetett meglátni, éppen csak a piros manósipkája hegyének mocorgását vettem észre.

– Te meg miért húztad össze magad ennyire? Csak nincs valami baj?

– Baj? Az nincs, csak szeretnék elbújni a világ elől. Nem akarok manó lenni, nem, nem és nem!

– Hűha! Csak van valami baj. Ha nem mondod el, hát nem mondod el, de nekem nagyon hiányozna manó-léted. Meg amúgy is, tartozol nekem egy különleges mesével. Tudod, amit én kértem. Mesemanó bánatáról.

– Most mit izélsz? Tudom, hogy mit akarsz. Semmi mást, mint azt hallani, én mitől vagyok bánatos. Most aztán dönts el, meséljek, vagy beszélgessünk inkább? Bááááár...

– Mit bár?

– Hát, ha nem mesélek, akkor is kértél egy mesét, úgyhogy nem marad, csak két kérdés. Biztos, hogy a mesét akarod?

– Nem a mesét akarom. A bánatodat akarom hallani, hogy aztán együtt megoldjunk mindent. Nem érdekel, hogy ezzel egy kérésem teljesül. Meg amúgy is, egy kérésem teljesül. Na? Akkor belekezdesz?

– Persze. Tudod, az úgy van, hogy egyszerre kell elméletben is, meg gyakorlatban is tanulnunk manóul. Jártunk Mamuszcipőcskénél, ahol megtanultunk számolni, meg csomagolni. Úgy tanultunk, hogy ha van 10 gyerek, abból 4 kislány, 6 kisfiú, a kislányok kapnak egy babát, a fiúk kapnak egy kisautót, és minden gyerek egy narancsot és 3 szaloncukrot, akkor hány zacskónyi ajándékot állítunk össze, és miből mennyit kell a zacskókba tenni? Látod, ilyen bonyolult matekfeladatokat oldunk meg. Amikor már minden a zacskókba került, elővesszük a leveleket, és a zacskók mellé tesszük a különleges kívánságokat.

– És ezzel volt valami baj?

– Nem, dehogy! A számtan megy, csomagolni is tudok, úgy-ahogy. A baj ott kezdődött, hogy nekünk kellett megírni a kártyákat.

– Kártyákat?

– Igen, a kártyákat. Bizonyos kor fölött már kis kártyák is kerülnek a csomagokra, ráírva, éppen az az ajándék kit illet.

– Értem már. Számolni és csomagolni már megtanultatok, csak írni nem.

– Tanultunk mi írni is, éppen úgy, mint a gyerekek. Rajzolni is szoktunk. Csak nekem soha nem sikerül olyan szép gyöngybetűket rajzolnom, mint Ceruzatündérnek. Hol a kerek nem kerek, hol a hurok kövér, vagy éppen görbe az egyenes szár. Még olyan is van, hogy nem is egyformák a betűk, meg ilyenek.

– Ez miért olyan nagy baj? A lényeg, hogy olvasható legyen, hogy kézírás legyen, hogy örüljön a kis kártyának az, aki kapja, és el tudja olvasni a nevét. Vagy a tesója nevét.

– Jaj, csak nem úgy van ám az! Először is meg kell tanulnom olvashatóan írni, mert nem mindenki lát ám jól! És nem mindenki tanult meg értelmesen olvasni.

– Értelmesen olvasni? Az mit jelent? Hiszen amit olvasunk, azt meg is értjük, azért is olvassuk el.

– Mondod te. De van, akinek nem áll össze a kép. Vagyis az, ahogy a betűk sorakoznak, meg az, amit jelent az a sor. És igaz, ami igaz, ha még azzal is kell bajlódni, hogy magát a betűt felismerje valaki, akkor nem csoda, ha soha az életben nem fogja megszeretni az olvasást, a könyveket. Úgyhogy be kell látnom, igaza van Téalapónak, hogy gyakoroltat, de azért nem kellett volna olyan csúnyán néznie.

– Akkor most igaza van, vagy nincs igaza?

– Igaza van, na. Ráadásul még Radírcsusznak is annyit kell csúszkálni, hogy teljesen el fog fogyni.

– Radírcsusz? Hát ceruzával írsz, nem tollal?

– Természetesen tollal írok. Kinek kék, kinek piros, meg arany, meg mindenféle tollal kell írni. De tudhatnád, hogy nálunk nem minden olyan, mint az emberi világban. Radírcsusz először lepermetezi láthatatlanná tevő varázsvízzel, aztán végigcsúszik a kártyán, amivel szárazra és fényesre törli, és máris minden olyan, mintha nem is írtam volna. Kezdek elölről az egész munkát. Újra körberajzolni, újra nevet ráírni, néha még az évszám is kell.

– Körberajzolni? Meg évszámot is ráírni? Mert a név természetes, de a többi?

– Évszámot, persze! Képzeld el, nem csak Karácsony van a világon, hanem születésnap is, és van, hogy valaki mesét kap ajándékba. Szerinted nem jó, ha ráírják, hogy melyik évben kapta? Vagy azt, hogy éppen hány éves volt? A körberajzolás meg kijár egy ajándékhoz. Mégis valami díszítés kell hozzá.

– De akkor is... Ez nem strapás kicsit? Akárhogy is nézem, csak Kismanó vagy, nem sokszorosító.

– Most azt akarod mondani, hogy egyszerűen vigyük be a nyomdába a felírandó szöveget, majd megcsinálják ott, díszítéssel együtt?

– Miért? Szerintem sokkal egyszerűbb lenne, és te is tudnál meséket keresgélni, írásgyakorlás helyett is.

Kismanó nagyon csúnyán, haragosan nézett rám. Nem értettem, hogy most mi lett a baja, hiszen eddig szomorú volt, hogy egy feladatot nem tudott jól megoldani, én meg segíteni akartam ebben. Ha már van mindenféle technika, éljen a lehetőséggel. Senki meg nem tiltotta.

– Szépen vagyunk! Neked mindegy, hogy egy szülinapi ajándékot csak úgy odatesznek az asztalra, a tányérod mellé, vagy kedvesen mosolyogva a kezédbe adják?

Igaz, ami igaz, nekem bizony jobban tetszik, ha személyesen adja át valaki, akár csak egy apróságot is, mint az, hogy csak úgy, minden jelzés, minden kedvesség nélkül az asztalomon találok, legyen az bármilyen drága dolog is. Kismanó meg nem volna az én manóm, ha nem tudta volna kiolvasni a gondolataimat.

– Látod, hogy már megint nem gondolkodtál!

– Na! Nem lettél egy kicsit szemtelen?

– Jó, akkor úgy mondom, hogy nem gondoltad végig az egészet. A betűtörpékről nem is beszélve!

– Betűtörpék? Azok meg kicsodák? Már semmit nem értek.

– Na, akkor elmondom az elejétől. Vagyunk, ugye, mi, akik az ajándékokat csináljuk. Én mesét keríték, más szaloncukrot gyúr, megint más gyöngyöt fűz, aztán ott vannak a Színek, akik a festékeket keverik fűből, fából, virágból, mindenből. Emlékszel, már meséltem róluk.

Szóval, mi megcsináljuk ezeket, be is csomagoljuk, közös erővel. Erről is meséltem már. Csakhogy kellenek ám a címek is! Tudod, a név, meg a feladó, meg a házszám, meg minden. Ezekért kell nekünk a kártyákat megírni. Ne szólj közbe! Szóval, azért kell a kártyákat megírni, hogy a mesém Benedekhez és Bercelhez jusson el, ne a világ másik végén élő

Juszufhoz, hiszen ő nem is értené, nem tud magyarul. Meg hogy nézne ki, ha Ervin kapná a rózsaszín kalapot, Annuska a szerszámkészletet? Vagy Bözsikének küldenénk úszógumit, Jenőnek sminkkészletet? Rendesen rá kell írni mindent. És azért írjuk mi, kézzel, mert úgy sokkal kedvesebb egy mese. A zsákokra, amikben egy egész családnak viszünk mindenfélét, meg a felnőttek csodamütyürjeire mehet a nyomdai kártya is. Azzal meg olyan sok munka van, hogy néha besegítünk, a nagyoknak is mi írjuk a címet.

– Sok munka? Hiszen a nyomdában gépek vannak, hogy lenne azzal sok munka? Beírod, hogy Bercinek, vagy Marcinak, beállítod, hogy hány ilyen nevű gyereknek hány kártya kell, és már megy is.

– Aha. Ahogy azt gondolod! Először is, ahogy én ugrálok a billentyűkön, úgy ugrál valamelyik betűtörpe, és dobja a maga betűjét a monitorra. Meg a memóriára. Tudod, milyen sokat kell ugrálni, és milyen sokat kell pontosan célba találni E Törpének? És ez még nem is minden! Ez a szöveg ott van, úgy, ahogy kell, de jönnek ám a Betűtornászok, és csavargatják, tekergetik, mindenféle formába elhúzzák a betűket. Amikor ők is elkészültek, jönnek a Festékkorcsolyázók, és ezeken az elhúzott betűkön, pontosan a vonalakon átkorcsolyáznak feketével, kékkel, zölddel, éppen milyen szeret a címzett. Tudod, egyszer lehet olyan nagyon pontosan, de próbáld csak meg egymás után százszor leírni a nevedet, mindig egyformán! Ugye, hogy nem fog menni. Korival meg ennél is nehezebb. Bármennyire is nehéz ez a munka, mikor kézbe veszi valaki az ilyen lapot, csak gépi sokszorosításnak látja. Úgyhogy akár tetszik, akár nem, nekem kell megtanulnom szépen írni. Oda kell figyelni, gyakorolni kell. Ha máshol nem, hát táblán, homokban, akárhol. Hiába, a Főnöknek mindig igaza van, mert ő az igazi Télapó, aki tudja, mit miért mond.

Megértettem végre Kismanó bánatát. Semmi baj nem történt, csak nem megy elsőre az a feladatmegoldás. Arra már rájött kis barátom, hogy gyakorlással jobban alakulnak azok a fránya betűk, de csak segíteni akartam, hát kitaláltam egy trükköt.

– Mi lenne, ha azt mondanád, persze csak akkor, amikor sok-sok gyakorlás után sem lesznek igazán tündérbetűid, hogy nem megy, nem megy, de legalább így a saját egyéniséged is benne van?

Kismanó arca felderült.

– Igen, ez lesz az igazi. És majd meglátja a Főnök, hogy a manók között én írom a legszebb betűket! És én fogom a legpontosabban megcímezni a zsákokat is, a nyomdában a Betűtörpéknek úgyis van elég dolguk. Meg különben is...

Nem fejezte be a mondatot, látszott a szemén, hogy nagyon elkalandozott, valamilyen neki tetsző kalandba kezdett.

– Mit különben is?

– Hát azt, hogy milyen izgalmas lesz megkeresni a meséket, az elbújt mondatok minden betűjét, kinyomozni a pontokat és a vesszőket.

– Kinyomozni? Csak nem rendőr akarsz lenni? Nehogy szakmát válts, nagyon hiányoznál sokunknak!

– Nem hiszem, hogy váltok, de jó lenne belekóstolni. Azt hiszem, beszélek Télapóval. Talán megkapom karácsonyi ajándékként ezt a kirándulást.

Izgalmában kipirosodott, nevetve csak annyit mondott:

– Majd mesélek arról, sikerült-e rábeszélnem Télapót!

Aztán fordult egyet jobbra, kettőt balra, és eltűnt előlem, csak a nevetését hallottam még egy percig.

Én meg annak örültem a legjobban, hogy bár bánatosan jött, vidáman ment haza. Sikerült őt megvigasztalni.

Elvégre barátok vagyunk, vagy mi a szösz.

Álomtolvajüldözés

Kismanó egy este ott ült Bálint Bögre fülén. Nem is ült, hanem fészkelődött, alig bírta magával.

– Hol voltál eddig, hogy észre sem vettél? – kérdezte nem éppen udvariasan, mikor beléptem a szobába.

– Hogyhogy hol voltam? Dolgom volt. És mivel nem a szobában volt ez a dolgom, nem láthattalak, csak most, amikor ideértem. Nem lettél egy kicsit szemtelen? Vagy szemtelenebb, mint eddig voltál?

– Jól van, na, bocsánat, de nagyon sietek, nagyon fontos dolgom lett, csak szólni akartam, hogy mostanában ne várj, nem tudok jönni.

Úgy éreztem, valami nagyon nagy dologba vágott kis barátom, nem is szidtam tovább. Hiába, én is csak olyan vagyok, mint ő: ha valami nagyon, de nagyon érdekel, és az újdonság miatt nagyon izgatottá válok, nem sokat figyelek másokra. Nem is akartam tartóztatni, de azt sem akartam, hogy elküldve érezze magát, ezért csak egy kérdésem volt.

– Csak nem nyomozol? Belekóstolsz ebbe a munkába is?

– Iiiigen. Most kinevetsz? Vagy arról tartasz beszédet, hogy elégedjek meg a mesemanói karrieremmel, meg inkább igyekezzek ezt a feladatot minél jobban ellátni?

– Nem tartok beszédet, nem is nevetlek ki. Elvégre mi már beszélünk erről, örülök, hogy van lehetőséged belekóstolni a nyomozói munkába. Azt azért ígérd meg, hogy utólag elmeséled, milyen is volt: kaland, vagy munka.

– Igen, elmesélem, teleszel az első, akinek elmondom. Akkor nem haragszol?

– Nem haragszom, nincs miért haragudni. Perdülj, fordulj, szaladj, aztán siess vissza.

Mesemanó perdült jobbra, fordult balra, és már el is tűnt a szemem elől. Én meg reménykedtem, hogy minél előbb kinyomozzák, amit kell, és jön, meséli a kalandjait.

Sokáig kellett várnom, míg végre meghallottam a nagy szuszogást, fújtatást Bálint Bögre mellől.

– Hú, ez nehéz volt, de megoldottuk! Ja, egyébként szia. Nem lettem ám butább, csak még egy kis utóhatása a nagy keresésnek, amikor egy árva, nem feltétlen szükséges mukkanást sem engedünk meg magunknak.

– Hát akkor neked is szia. Ezek szerint sikerrel jártatok, a bűnös meglett.

– Nem csak a bűnös, de az álom is. Mindjárt elmesélem, csak kényelembe helyezem magam, mert csak behuppantam Bálint fülébe.

Kismanó megigazította a párnáját, az ülését, még a takaróját is, aztán lábával harangozva mondani kezdte, mi minden is történt, mióta nem találkoztunk.

– Tudod, bejelentés érkezett Télapó panaszirodájába, hogy egy kislánytól, a kedves, aranyos, okos, mosolygós Borókától valaki ellopta az álmát. Azóta Boróka szomorú, amit Télapó nem enged meg, hát ki kell nyomozni, ki a tolvaj, de még azt is, hogy hova dugta az álmot.

Az ember úgy képzei, hogy azt kell kitalálni, kinek is kellhet ugyanaz az álom, ami nem is lehetne az övé, de nem ilyen egyszerű a nyomozás. Először azt kellett megtudni, mi is az az álom!

Mit? Hogy csak meg kell kérdezni a kislányt? Én, a buta kezdő is erre gondoltam, de a nyomozó kisördögök figyelmeztettek: ez nem egy tányér, amiről el lehet mondani, hogy fehér volt, kék virágok, vagy piros pöttyök díszítették. Ha egy álom veszik el, akkor elő kell varázsolni az álmodó lelkéből valami apróságot, ami alapján össze tudjuk rakni a képet.

Boróka alig emlékezett valamire. Elindultunk hát az Élet folyóján, hogy apró rezdülésekből legyenek ötleteink.

Az első ilyen rezdülés egy kislapát miatt volt. Hurrá, megtaláltuk az alapot: a kertészkedés lesz az. Elmentünk hát Télapó ideiglenes kertjébe, vittük a lapátkát a zöldség- és virágágyások

közé. Csakhogy a kis Boróka nem sokat törődött a növényekkel. Vigyázott rájuk, megsimogatta mindegyiket, de a kislapát nem kellett semmihez.

Már kezdtünk elszomorodni, amikor a kert szélén meglátott egy csorba vázát. Én legalábbis csorba vázának néztem, de kiderült, elfogult voltam. Boróka egy csorba korsót talált, de ettől a csorbától felragyogott az arcocskája. Felkapta, letörölgette óla a földet, és úgy szorította magához, mintha az egész élete benne lenne. (Képzeld, még meg is néztem, mi van ebben a korsóban, de nem láttam semmit. Úgy látszik, nekem ahhoz a kincshez semmi közöm, de még a nyomozás érdekeinek sincs hozzá köze.)

Törtük a fejünket, mi köze lehet egymáshoz Borókának, a kislapátnak, a csorba korsónak, de semmi okos nem jutott eszünkbe. Arra jutottunk, hogy ha nem kert, akkor építkezés. Talán egy palotáról álmodozik, ahol ő a hercegnő? Elindultunk szépen egy nagy, csillogó ház felé. Odaérve nem történt semmi. Hiába volt aranyból a függöny, gyémántból az ablak, nem érdekelte. Az jutott valamelyik nyomozó eszébe, hogy a kislány esetleg nem hercegnő akarna lenni, hanem inkább tervező. Nézzük csak, mit szól hozzá, ha egy részét neki kellene felépíteni, vagy berendezni? De nem kezdett ilyesmihez. Csak a lapátkájával kotorászott a kövek között.

Ahogy kutakodott, hol itt, hol ott, kiásott egy söröskupakot. Ettől megint felderült az arcocskája, Tisztogatta, nézegette, forgatta. Lelkesen mutatta nekünk is, hogy ez micsoda kincs, de mi nem értettük, mit is akar jelezni, csak amolyan gyerekes lelkesedésnek hittük. Egészen addig, amíg mérgesen meg nem szólalt.

– Nem hiszitek, hogy ez tényleg kincs? Akkor nem is tudtok semmit. Egyáltalán, akkor mi alapján nyomoztok? Hogy akarjátok megtalálni az ellopott álmomat, ha még nekem se hisztek? Ezt elviszem magammal, szépen beleteszem a korsóba. Tudjátok, merre is kell tovább menni? Ugye, hogy nem! Én tudom, hogy arra!

Amerre mutatott, csak egy sötét, sáros árkot láttunk. Mit akarhat egy olyan piszkos helyen egy kislány? Abban biztosak voltunk, hogy már dereng neki valami, már sejti, merre is kell elindulni a nyomozócsoporthoz. Hagytuk, mutassa meg az irányt, hogy biztosan nyakon csípjuk az álomtolvajt.

Boróka nagyon figyelmesen, ügyelve minden lépésére, mégis határozottan haladt egy kis üveges szekrény felé. De minél többet gyalogolt, annál messzebbre került a szekrényke. Egyszer csak megszólalt a sötétség legsötétebb végén egy durva hang.

– Hahaha! Azt hiszed, megtaláltad, amit kerestél? Azt hiszed, visszacapod? Hahaha! Jól elzártam, soha többé nem lehet a tied az álom, amit én elloptam. Tudd meg, én vagyok a Sötétség Ura, és ha én valamit elveszek valakitől, azt soha nem adom vissza.

Összenéztünk az ördögfiókákkal. Ha a Sötétség Ura, akkor lehet, hogy világosságot kellene gyújtani? Mintha megsejtette volna, mire is gondolunk, gúnyosan nevetett.

– Hahaha! Világosságot gyújtani? Hiába hoztok ide ezernél is több gyertyát, fáklyát, vagy akár egy egész tűzhányót, ez a sötétség nem múlik el ezektől. Együtt se tudjátok visszaszerelni Boróka álmát.

Nagyon mérges lettem. Még hogy mi nem tudjuk visszaszerezni egy kislány álmát? Dehogynem! És ha lámpákkal nem múlik a sötétség, meg kell próbálni másképp.

Igen ám, de hogyan? Az egyik kisördög, a legkisebb, azzal állt elő, hogy nem az árok, meg az alagút sötétségét kell megszüntetni. Az álom nem egy tárgy, amit kézbe lehet venni, hanem valami, ami az emberek fejében születik meg. És a lelkükben, meg a szívükben. Ott kell megszüntetni a sötétséget, úgy legyőzhetjük a gonosztságot is, és visszaadhatjuk a gyerekek álmait. Meg a felnőttekét is, nekik a gyerekkori álmaikat, hogy megvalósíthassák azokat. Talán még nem késő.

– Gyerünk, kisördögök, soha semmi nem késő – adta ki a parancsot valahonnan messziről Téliapó. Mi pedig elindultunk Borókéval az üveges szekrény felé.

– Tudom, hogy az álmom ott van, a szekrény körül.

– Tudjuk, hogy az álmod nem a szekrényben van, de oda kell jutni.
– Tudjátok? Azt is tudjátok, hogy minél inkább jöttök, a szekrény annál távolabb kerül – gonoszkodott a Sötétség Ura.

Boróka egy pillanatra megállt, ránézett a lapátkájára, meg a korsóra, abban pedig megzörrent a söröskupak.

– Megvan! Gyertek utánam – kiáltotta boldogan, és lapátolni kezdte a követ. Mi csak bámultunk, mi is akar ez lenni, de Boróka nem szólt egy szót sem, csak dolgozott rendületlenül.

Amikor egy akkora gödröt lapátolt ki, hogy ő maga is belefért, a korsót felemelte, az aljár a szekrény felé tartotta, megcsörgette a söröskupakot, nekünk pedig súgva árulta el a titkát.

– Ha nem megy egyszerűen, akkor a fejekben kell világosságot gyújtani. Szerintem ettől fél ez az önjelölt úr. Mert ő nem is a Sötétség Ura, hanem csak annak a Gonosz fia. Először a mi fejünkben kell valami fény. Például az, hogy gondolkodunk.

– Mi egyfolytában törjük a fejünket, de látod, semmi okosra nem jutottunk.

– Dehogynem. Csak még nincs elég világos a szívetekben. Azzal is meg lehet ám látni a helyes irányt.

Valóban, kezdett felmelegedni a szívünk, és kezdett minden gondolatunk egy irányba haladni. Közös erővel arra jutottunk, hogy ha a szekrény felé menve az egyre távolabbra kerül, akkor távolodnunk kell, hogy a szekrény közeledjen.

– Ha az ilyen egyszerű volna! De biztos, hogy erre is gondolt ez a Gonoszfi.

– Megvan! – lelkendezett megint a legkisebb ördögfióka.

– Kell valami, amivel magunk felé húzzuk a szekrényt. Egy kötél, amit rádobnánk?

– Nem, a kötél túl durva, még gondolatban is. De ez a korsó, a lapát, és a söröskupak lesz a nyitja a titoknak. Mondjuk, úgy kell használni, hogy én ásom a gödröt, egyre csak lefelé, ti meg a korsót a szájával a szekrény felé tartjátok, és megmutatjátok neki a söröskupakot.

– Igen – szólaltam meg első ízben én, a mesemanó. – És amit itt most beszéltünk, az a korsóban maradt, megfordítva a korsó elküldi a szekrénynek, ő pedig érteni fogja, mit is kell tennie.

A nyomozócsapat pedig nekifeszült, a csorba korsót, ami ugyan nem csorba váza, mégis egy mesés darab, a szükséges és legjobb irányba fordítottuk, Boróka pedig ásott szorgalmasan. A szavak szépen szálltak a szekrény felé. Odaérve körbetekeredtek, visszafordultak, és Boróka kislapátjára kötözödtek. Mi elkaptuk az utolsó szó utolsó hangját, Boróka pedig a legelső gondolatot, és húztuk, csak húztuk magunk felé. A szekrény pedig jött, ahogy haladt, ahogy egyre közelebb ért, úgy egyre gyorsabban haladtunk. Ő is segített ám, egyik sarkáról a másikra állt, így lépkedett, amíg Boróka sáros árkához nem ért.

Akkor abbahagytuk mi is a munkát, vártuk mi történik. Mert a Sötétség Ura még ott állt, ahol eddig, nem tűnt el, nem semmisült meg.

– Hát nem nekünk kellene elfogni? – kapott észbe az egyik kisördög.

Nekivágtunk a sötét útnak. Már jócskán haladtunk, amikor hallottuk a gonosz nevetést.

– Most jól otthagytatok mindent! Még meg se találtátok a kislány álmát, de már azt hiszitek, győztetek. Márpedig nem! Most fogom magam, és ellopom a kislányt is, az álmával meg a korsójával, a lapátjával együtt. A söröskupakból pedig csak egy ócska, alaktalan söröskupak lesz, nem kincs!

Húha! Erre bizony nem gondoltunk. Pedig éppen ez lett volna a lényeg: gondolkodni kell! Először tanulni az okosabbaktól, aztán a tanultak alapján gondolkodni. Kicsit megzavarodtunk. Most akkor fogjuk el Gonoszfit? Vagy menjünk vissza, vigyázni Borókára? Ezt bizony nem szerveztük meg.

– Menjetek csak, fejezzétek be a munkát, mi itt maradunk egy kicsit – hallottuk Télapó dörmögő hangját. – Vagyunk itt elegenden, Krapuszi éppen kezd egy kis vidámságot varázsolni Borókába.

Megnyugodtunk, mentünk tovább Gonoszfi felé. Jöttek velünk a szavak is, segíteni akartak. Azt láttuk, hogy nagyon erősek, ezért is örültünk nekik. Meg persze azért is, mert sokan voltunk, szinte legyőzhetetlenek.

Egyszer csak a szavak meglódultak.

– Ti csak gondolkozzatok, mit és hogyan kell csinálni, mi pedig jól megkötözzük nem csak a Sötétség Urát, meg Gonoszfít, hanem az egész Sötétség Birodalmát. Na, akkor jobbra hurok, vagy balra görcs?

Mi pedig gondolkodtunk. Hurkokon, görcsökön, álmokon, szavakon – a Sötétség Birodalma pedig az okos szavak szorítására egyre kisebb lett, míg teljesen fel nem világosult a világ.

Akkor aztán szaladtunk vissza Borókához, megtudni, mi is volt az álma. Ő még mindig az üveges szekrény előtt állt, kezében a lapát, meg a csorba korsó, benne a söröskupakkal, de nem találta meg az álmát.

– Úgy látszik, valamit rosszul csináltunk. Nem baj, majd másikat fogok álmodni, mert álmodni újra tudok. De ha a lapátot, a csorba korsót és a söröskupakot megtaláltam, az üveges szekrényt is idehúztátok, a sötétségből világos lett, itt hagyom őket, hogy emlékezzenek ránk.

Erre fogta, kinyitotta az üvegajtót, szépen elrendezte az emlékeknek szánt tárgyait. Alsó polcra került a lapát, a fölsőre a korsó, a legfőbb helyre pedig a söröskupak. Amint a söröskupakot eligazította, az aranypénzzé változott, a csorba korsó is megrégiesedett, a lapátból spakli lett. Az üvegajtót becsukva Boróka boldog mosollyal mondta:

– Köszönöm, hogy megtaláltátok az álmomat! Kincskereső leszek, olyan, aki okosan, gondolkodva keresi majd a kincseket. Hiszen láttátok, a söröskupak sem egy eldobandó szemét volt.

Magocska

Kismanó meséje után egyre azon törtem a fejem, hogy ugyan miért éppen Boróka a kislány neve? Az egy fenyőnek mondott nem fenyő, amit pedig róla egyáltalán ismerünk, az a bogyó. Gyógynövény, de fűszerként is használható. De egy kislány neve?

A nagy fejtörést észre vehette Kismanó, mert egyszer csak ott termett Bálint Bögre fülén. A lábával kalimpálva csak annyit kérdezett:

– Igazán tudni akarod?

Ő azonnal mesélni kezdett.

Igazság szerint nem is Borókának indult, hanem Árpácskának, de az nagyon fiús is, meg amúgy se tetszett neki. Csakhogy valamilyen jellemző név kellett egy okosan kincskeresőnek. Egy tudósnek.

Merthogy ő is felnőtt közben, és igazi tudós vált belőle.

– Tudod, Télapó mindig mindent meggondol előre, hogy később minden jó legyen. Éppen ezért megbeszélte szépen a kislány törpéjével, hogy is nevezhetnék őt. Én is tőlük tudom, amit tudok, most el is mesélem neked, úgy, ahogy hallottam.

A törpe nézegette egy darabig a pici lányt, még amikor éppen csak megszületett, és beszélgetve gondolkodott, miközben a kislány törpeszeméi előtt, egy bölcs törpe előrelátásával szépen felnőtt.

– Olyan vagy, mint egy szem árpa. Hogy miért éppen árpa? A korod miatt. Jó, nem egészen Árpádka, mint lenne a „-d” becézett forma, de ezért talán nem veszünk össze. A lényeg: Magocska.

Valami nem tetszett a törpének, hát törte a fejét rendesen, miközben a kislány egyre közelebb került a felnőtt korához. Legalábbis a törpe lelki szemei előtt.

– Eleinte Árpácska voltál, a fentiek miatt, de az nem jött be. A jelek szerint nem rajongtál érte, hát mellőztem. De valami kellett. Még kislány korodban, csuda tudja, miért, egy olyan szakmát választasz magadnak, ami nemcsak nem divatos, de még nem is fizet olyan fényesen. Meló viszont van. Ilyen is, olyan is. Ásótól a lexikonig minden.

Kezdetben csak figyelem a másokkal való csevegésedet. Majd akkor látom meg, hogy az az Árpácska nem is olyan kicsike árpácska, viszont igazi mag. Vagytok sokan, az igaz, mindenki máshol van, de te itt, éppen közénk te pottyantál.

Voltál valaha egy kis éretlen szemecske egy kalászban. Nagyon összetartó szemecskék voltak, és nagyon ügyesen, óvatosan, ugyanakkor erősen tartott titeket a szár. Az idők folyamán beérett a kalász. A többséget lekaszálták, bedarálták a gépek, az erős fogak kipréselték a kalászból az utolsó szem erőt is, de te nem hagytad magad.

Eltöprengett, mégis, hogy lesz ezután?

Kiugrasz, még éppen idejében a kalászból. Megmarad benned minden, ami egy magocskában van, természeténél fogva. Kimenekülsz a fogak, a kövek, a daráló kalapácsai elől. Elpottyantsz a földbe, egy másik, kicsit távolabbi helyre, mint ahol születted, de ugyanabba a tábla földbe.

Emberi szokás szerint a következő évben azt a területet parlagon hagyják. Vagy csak elhanyagolják? Inkább, mert minden mag télre bebújik a föld alá, hogy összeszedje az erejét, hogy tavaszra kihajthasson. Először csak egy pici pont leszel, de áttörve a kemény talajt, szépen fejlődsz. Megmutatod szépen lassan mindenkinek, milyen értéket, milyen szépséget is hordoz magában az a kis semmi színű magocska.

Törpe barátom így mesélte később:

Növögetett szépen a magocska, gyönyörű, szelídzöld szár csúcsán kezdett kialakulni egy kalász, abban sok-sok magocska. Nézték ki a világra, de sehol nem láttak hasonlót, mint amilyenek ők. Addig-addig forogtak, amíg a távolban megláttak valami ismerősfélét. Az is kalász volt, sok-sok maggal. Azok a magok is néztek nagyot. A szellő vitte át a kérdést és a választ.

– Te ki vagy? Hasonlítasz rám, de nem olyan vagy, mint én.

– Én árpácska vagyok. Véletlenül lehetek itt, árván növögettem, most leszek sok magocska. És te ki vagy?

– Én búza vagyok. Nem tudom, hogy kerültem ide, biztosan véletlen volt ez is, mert nincsenek testvéreim. Én is most leszek magocskák.

Egy darabig bólogattak a szélben, aztán elaludtak. A harmatos hajnal ébresztette őket. Még soha nem fordult elő, de most az első pillantásuk éppen a másokra esett.

– Rájöttem! – kiáltotta a búza.

– Tudom. Én is. És igen – válaszolt az árpa.

– Ezek szerint mi kollégák vagyunk?

– Kollégák. Meg távoli rokonok.

– De ha így van, akkor egy egész csapat vagyunk.

Aranylottak már mindketten. Körülnéztek, és láttak még itt is, ott is bólogató arany kalászatokat. Akik idejében kibújtak a nagy, esztelen hajszolásból, a kések, kalapácsok, malomkövek gyilkos munkája alól, mint szög a zsákból. – Vagyunk itt éppen elegendő. Éppen elég sokan. Nézzetek csak ide! Én most fogom magam, és szétszórom magamat. Majd a szél segít, hogy mindenfelé eljussak. Én egyedül voltam, lettem most vagy húszan. Húsz felé fogok szóródni, húsz helyen tudom mondani, hogy van árpa, van mag, lesz kalász.

– Lesz, lesz! Lesz árpa!

– Meg búza!

– Meg rozs!

– Meg rizs!
– És lesznek kukoricák is – tett pontot a licit végére egy nagy darab valami, aminek a tetején ott volt kalász helyett egy címer, és feltartotta a karjait. Nem megadóan, hanem békésen.
– Árpácska, neked köszönhetjük, hogy nem szétestünk, hanem szétszórjuk azt, amit tudunk.
Magocska! Neked köszönhetjük, hogy tudunk, amit tudunk. Hogy látjuk magunkat. Szórjad csak tovább is a kalászkod magját, a Föld minden tájára. Mi meg majd segítünk: a szél, a meleg, az eső, a napfény.
Hát így kezdődött. Aztán, a nagyon fiús név miatt, meg azért is, meg néha kicsit szúr, néha viszont gyógyít, máskor meg finommá teszi az életet, Boróka lett a kislány neve. Mostanában már igazi, becsületes, okos, nagy tudós lett.

A megkerült lovacska.

Az asztalom környékén pakolásztam. Nem akartam éppen mesélni, csak néha rendet kell rakni a lelkemben, meg a környezetemben is. Amint törölgettem Bálint Bögrét, egy pihényi szösz a kezemre szállt, ott vígan táncolni kezdett.

– Csak nem te vagy itt megint, ilyen boldogságban – kérdeztem. Tudtam, Kismanó érteni fogja, hogy ez a kérdés neki szól. Értette is, válaszolt is.

– De bizony, hogy én, és igenis, hogy nagy boldogságban!

– Csak azt ne mondd, hogy még mindig annak a levélnek örülsz ennyire.

– Háááát... Szóval... azt se lehet elfelejteni, de most más van. Illetve más is van. Azért is jöttem, hogy elmondjam, mert valakinek el kell mondani, különben szétvet a boldogság.

Már éppen indulni akartam a meseíró tollamért, amikor rám szólt.

– Nem kell a toll, most nem mesélek valami szépet, csak hallgass meg. Kérlek. Tudod, most én kérek egy ilyen nagy szívességet.

– Jó, nem hozom a tollat, meghallgatlak én, bármikor, bármivel jöhetsz. De azért utána leírhatom?

– Ha akarod, persze, leírhatod. De szerintem el fogod felejteni. Nem olyan nagy ügy, csak nekem nagyon tetszik. Talán azért, mert én láttam meg rajta.

– Na, most aztán kezdj bele rendesen, mert így tényleg semmit nem értek, és még az örömet se tudom megosztani veled.

Kismanó pedig belekezdett egy lovacska előkerülésének történetébe.

Volt valamikor egy kisleány, aki igazi hősné készült. Úgy gondolta, huszár lesz, ha felnőtt, így nagyon korán, már oviban kezdett lovagolni. Igazi paripát, egy hófehér hintalovat kapott, azt hajtotta, azon száguldozott képzeletében egy hatalmas mezőn, vagy az erdőben kerülgette óvatosan a faágakat. A lovacska pedig igazi paripaként vágatott hintatalpain, Nem kímélte önmagát, se télen, se nyáron.

Amikor a kisleány már felnőtt, vagy inkább csak kinőtte a hintalovat, a fehér paripa kikerült a szobából a garázsba. Néha még lovagoltak együtt, néha még álmodozott is a lovacska újabb kalandokról, de ahogy a kisleány egyre ritkábban látogatta, ő úgy kezdett elkeseredni.

Addig-addig kesergett, mígnem úgy döntött: ő bizony valósággá teszi azt a sok, izgalmas kalandot, amit eddig csak elképzelt magában. Egy délután aztán meghintáztatta a talpait, jó erősen, hatalmas lendülettel, és már repült is Fantáziavilágba, túl a garázson, túl a házon, csodákra, kalandokra várva.

Volt is része mindenben, jóban is, rosszban is. Eleinte csak száguldozott egymagában, élvezve a hirtelen támadt szabadságát.

– Nekem a legjobb – élvezte nyargalászás közben. – Senki nem szól bele, mit is csináljak, nem mondják meg, mikor kell enni, meg mikor van csutakolás. Egyáltalán, nekem nem is kell csutakolás! És nem is fogok egy garázsban, pláne valami sötét istállóban, éjszakákon át várni a kivilágosodást. Azt se fogom várni, hogy valaki rám nyissa az ajtót, hogy benézzen, megvagyok-e egyáltalán. Majd én eldöntöm, mikor kivel akarok találkozni. És nem fogok vödöröcskéből inni, hanem egyenesen a patakából, és igazi füvet legelek, mint egy igazi háts paripa.

A lovacska repült, csakhogy a lendület egyszer elfogyott. Fújtatva ért földet, ahol alig bírt megállni hintatalpain.

– Na! Lökjön már meg valaki – mondta igen félszegen, kicsit sírósan. Volt is miért keseregnie, hiszen a nagy szabadságban senki nem mondta meg, mikor kell megállni, hogy kell újabb lendületet venni.

Ráadásul éhes is volt, szomjas is volt. Csakhogy nem volt zabostarisznya, meg vizesvödör, sem az, aki ilyenkor, vacsoraidejében mindezt letegye elé.

– Fáradt vagyok ennyi rohangálástól – nyafogott önmagának a lovacska. – De olyan szomjas vagyok! Meg éhes is. Aludni mégse mehet az ember lova éhesen, hát még egy igazi hintaparipa! Megyek egy kis friss füvet legelni. Legalább tudom, hogy mit eszem. Utána pedig megyek a patakhoz friss vizet inni. Igazi vizet!

El is indult vacsora után nézni. Az első szál füvet le is tépte, meg is rágta, de nagyon nem ízlett. Tovább keresgélt, amikor meglátott egy virágot. Nagyon éhes, nagyon szomjas volt a lovacska, de ezt a pici, fehér virágot mégsem akarta megenni.

– Te olyan szép vagy! Mi a neved? És miért vagy itt egyedül? És hogy kerültél ide egyáltalán? Én friss füvet keresek, amit legelhetnék, de azt nem talállok. Nem tudod, merre keressen, hogy enni tudjak? És merre van egy patakocská, egy tiszta vizű forrás, hogy inni is tudjak? Egész nap szaladgáltam, elfáradtam.

– Lovacska, csak lassan, és egyesével azokat a kérdéseket, különben még én sem tudok rájuk válaszolni, hiába vagyok Varázsvirág. Ez a nevem. Meg a foglalkozásom is. És ezért vagyok itt egyedül. De csak azért, mert téged vártalak, egyébként nagyon sokan vagyunk, virágok is, fák is, törpék is, manók is. Mindannyian ugyanazt csináljuk: vigyázunk a földi halandókra. Ki emberre, ki fára, én éppen téged kaptalak. Kockázatos feladat volt, be kell látnod, mert ahogy megálltál előttem, úgy meg is ehettél volna. Nem téptél le, mert szereted te a szépet, a jót, éppen ezért segíték. Ha most elnézel a fejem fölött, – kivételesen, most nem bántasz meg vele – akkor látsz a távolban egy zöld rétet. Oda kell eljutnod, hogy igazán finom, édes füvet találj, éppen annyit, amennyivel jóllakhatsz, amennyiből lesz annyi erőd, hogy folytathasd az utadat célod felé.

– Köszönöm! Már rohanok is!

– Ne olyan hevesen! Ha rohansz, csak úgy, bele a vakvilágba, a rét egyre távolabbra kerül, ha pedig köszönni is elfelejtesz, a végén még eltűnik.

– De én... i-igen, szóval, köszönöm szépen a felvilágosítást. Vigyázni fogok, megígérem, mindenre. Remélem, még találkozunk.

– Találkozunk, természetesen, csak akkor is neked kell észrevenni. Nem lesz könnyű, meglátod, de megéri. Indulj szépen, jó utat, jó étvágyat kívánok. Visszontlátásra.

A lovacska jól meghintáztatta magát, és amikor éppen száguldani akart, észbe kapott.

– Azt mondta Varázsvirág, hogy ne lóhalálában, csak rendesen. Tehát, legfeljebb ügetve, nem vágatva. Az is lehet, hogy csak poroszkálva. Inkább...

Hamarabb érte el a rétet, mint hitte. Nem számolt azzal a varázssal, hogy ha betartja a szabályokat, ha nem rohan, csak megy, ha gondolkodik, mielőtt bármibe belekezd, sokkal jobban jár. Akkor a legelő is közelebb csúszik, észrevétlenül, és csak úgy ontja a jobbnál jobb

illatokat, csábít a habzsolásra, a hirtelen nagy legelésre. Lovacska viszont már kezdett önállóan gondolkodni.

– Lehet, hogy itt van valahol a Varázsvirág is. Őt igazán nem szabad megennem, hiszen ki fog tovább segíteni? Meg egyébként is, úgy, de úgy megszerettem őt. Olyan kedves, aranyos, kicsi, mégis okos, szóval olyan jó virág, igazi barát, csak nem bánthatom.

Legelészés közben állandóan szimatolt. Kereste a kicsi, fehér virágot, vagy legalább az illatát, de nem találta. Pedig igazán óvatosan legelt, nem is habzsol, nem is szaladgált közben, nem is hintázott, pedig arra vannak a különleges hintalábai. Hiába, ha egy lovacska már nem egészen kicsi lovacska, ha már olyan nagyon szabadságra vágyott, kénytelen megtanulni önmagáról gondoskodni. Még akkor is, ha ehhez kell egy igazi tanító, még akkor is, ha nem iskolában tanítják az ilyesmit.

– Na, szép is volna! Iskolába menni annyira bután és nevetlenül! Mire iskolába kerül az ember gyereke, már sok dolgot kell tudnia – gondolkodott az utolsó fücsomó rágása közben. – Persze a lovacskáknak is. De engem nem tanított senki, akkor most honnan kellene tudnom bármit is? Jaj, ha legalább Varázsvirággal tudnék beszélgetni, valamit biztos megtanulnék tőle. De hiába kerestem, hiába kutattam, hiába tartottam be minden szabályt, nem került elő. Biztosan ő is elhagyott engem. Mert engem senki nem szeret.

– Biztos? Vagy csak az a bajod, hogy nem ugrik mindenki azonnal, ha valami gondod támad?

Lovacska egy pillanat alatt abbahagyta a nyafogást.

– Merre vagy, Varázsvirág? Nem láttalak, pedig kerestelek. Most is elbújtál? Meg kell keresni, és ha megtalálalak, akkor beszélgethetünk?

– Nem nagyon kell keresgélni, itt vagyok a bal patád előtt. Elég lesz, ha észreveszel ebben a ruhában is.

Lovacska lenézett a bal patája elé, de ott nem egy kis fehér virágot látott, hanem egy száraz, barna fűszálat. Ezt bizony nem vette észre eddig. Még szerencse, hiszen megette volna a legjobb – mit legjobb, az egyetlen barátját.

Lovacska ugrált örömeiben. Azért óvatosan, nehogy véletlenül rálépjen barátjára. Varázsvirág pedig száraz fűszál ruhájában, mosolyogni kezdett.

– Miről is akartál velem beszélni? Mintha olyasmire emlékeznék, hogy kerestél, mert beszélni akartál valamiről. Gondolom, valami nagyon fontosról.

– Tulajdonképpen nem is tudom – pirult el kicsit a lovacska. – Csak valahogy olyan elveszett vagyok. De tényleg! Tudod, velem már senki nem törődött, csak be voltam zárva, én meg úgy gondoltam, sokkal fontosabb vagyok, mint egy megunt hintaló. Elindultam, mert szabad akartam lenni. Azt akartam, hogy senki ne szabja meg, mikor mit tegyek, hova menjek. Az első alkalommal nekivágtam az útnak, hogy igazi paripa lehessen. Akár a hős huszár lova, akár egy győztes versenyparipa, mindegy, de valami nagyon fontos lovacska lehessen. Azóta megtanultam, hogy ha rohanok, nyakló nélkül, akkor nehezebben érem el a célomat. Meg azt is megtanultam, hogy nem pottyán minden elém, meg kell dolgozni érte, akár ésszel, akár lábbal. Meg azt is megtanultam, hogy mások is vannak a világon, nem csak én. De azt még mindig nem tudom, hol van egy forrás, hogy tiszta vizet ihassak.

– Forrást én se tudok, de patakot igen. A forrás neked, azt hiszem, kevés is lenne.

– Már nem vagyok olyan telhetetlen, már beérem annyi vízzel, hogy ne legyek ilyen nagyon szomjas.

– Látod, megint kimaradt valami. Ha rájöttél, előtted lesz a kis patak, tiszta, hideg, friss vízzel. Nekem most mennem kell, jön az este, ilyenkor a virágok is alszanak. Neked is szép álmokat kívánok.

Lovacska szomorúan köszönt el barátjától. Az este vészesen közeledett, a csillagok helyett sűrű, fekete felhők gyülekeztek. Most mihez kezdjen? Hol aludjon? Hova menjen? Milyen jó

is lenne egy istálló! Az se baj, ha nem fűtik, az se baj, ha sötét van, az se baj, ha rá se néznek napokig, semmi se baj, csak valami legyen már!

Nem tudott mit tenni, bebújt egy fa alá, ott érte legkevesbé az eső, a szél. Didergett, vacogott, de meg nem mozdult, csak akkor lépett egy hintányit, amikor enni akart.

Varázsvirág meglátogatta néha, elbeszélgettek erről is, arról is. Tőle hallott valami keveset a világról, gyerekekről, városról, oviról, de ha Varázsvirág kérdezett tőle valamit, nem tudott jól válaszolni.

– Pedig igenis, hogy jól mondtam – dohogott magában, amikor Varázsvirág elillant azzal, hogy Lovacska rossz választ adott. – Azt kérdezte tőlem, hogy ki vagyok, én pedig megmondtam, hogy egy királyfi fehér paripája. Elvégre igaz is lehetne. Ott volt az a kisfiú, aki az első gazdám volt. Lehet, hogy ő egy királyfi, csak én nem tudok róla. És igenis, hogy paripa vagyok, csak ezt nem akarja elhinni nekem senki.

A lovacska nagyon törte a fejét az igazi válaszon, de csak nem akart más gondolat megszületni. Közben ott, a fa alatt állt évekig, esőben, fagyban, melegben. A talpai már rozsdásodtak, álombeli patkója is rég elveszett, szőre kócos, piszkos lett.

– Jaj, ha engem valaki jól lecsutakolna, de hálás lennék! Már viszketek, meg fájok, és mindenfélék vannak körülöttem, amikről azt se tudom, micsodák, de nagyon nem jó dolgok. Nem bánám én a hideg vizet sem, a szappant sem, de még egy igazi súrolókefét sem. Miért is nem maradtam a garázsban! Védve voltam, néha kiporolták a bundámat, szárazra törölték a lábamat. Miért kellett nekem elszökni, elcsavarogni?

– Na, miért? – érkezett éppen idejében Varázsvirág, megint olyan kis, fehér külsővel, mint legelső találkozásukkor.

– Tényleg nem tudom – vallotta be Lovacska. – Talán azért, mert egyedül voltam? Vagy csak sokkal többet akartam, mint amit elérhetek? Vagy talán azért, mert csodaparipának tartottam magam? Nem tudom, de tényleg. Csak azt tudom, hogy sokkal jobb volt, mint ez a valami, amit először szabadságnak hittem. Most itt állok egy udvaron, egy fa alatt, csikóként végelgyengülés határán. Nagyon szeretnék visszamenni a gyerekekhez.

– Azok, akik akkor gyerekek voltak, már rég felnőttek.

– Tudom, de azt mondta a Fa, hogy vannak ovik, ahol mindig vannak gyerekek, és a gyerekek mindig szerették a hintalovakat.

– Úgy? A hintalovakat?

– Háááát... I-igen, a hintalovakat.

– Már nem paripákat? Már nem bajnokokat?

– Nem paripákat, nem bajnokokat. Őket is, de őket inkább bámulják, csodálják, de félnek is tőlük, a nagyságuktól, a hatalmas erejüktől. Persze, csak a legtöbben, de általában így van, tőlem meg ne féljen senki. A cirkuszi lovak művészek, de rengeteg munka áll a néhány perces csillogás mögött. Ahhoz nincs türelmem. Meg bevallom őszintén, olyan kitartó soha nem leszek. Ahogy nem leszek elég fegyelmezett egy hintóhoz, és nem leszek elég erős egy kocsit húzni. Én már csak ilyen kis hintapaci vagyok. Vagyis inkább csak lennék, de úgy elvesztem, hogy senki nem fog rám találni.

– Majd meglátjuk – mosolygott Varázsvirág, és eltűnt egy pillanat alatt. Csak egy szirmát hagyta a lovacska rozsdásodó lábán.

– Gyere, szirmocska, legalább téged meghintáztatlak – kezdett barátkozni Lovacska.

A hintától a szirmocska is elpilledt, a lovacska pedig boldogan aludt el. Mégis kell ő valakinek valamire. A kis virágszirom is békésen elfogadta, hogy egyedül ő maradt itt. Biztosan azért, mert a lovacska, hintalóként, megvigasztalta.

Egy téli, borús reggel nagy sürgés-forgásra ébredt a lovacska. Autó állt mellette, meg sok – neki a kettőnél több már sok – ember. Felkapták őt, berakták az autóba, de mielőtt rácsukták az ajtót, az egyik így szólt:

– Végül csak a legjobb helyre kerülsz. Mit szólsz hozzá? Óvodás lovacska leszel.

Lovacska nem szólt hozzá semmit. Nem tudott még nyírítani sem, úgy örült. Csak utazás közben kezdte nagyon szégyellni magát. Piszkos is, elhanyagolt is, rozsdás is. Így biztos nem kell majd a gyerekeknek. Akkor mi lesz vele? Megint kikerül egy udvarra? És ha ott nem lesz egy olyan barátságos fa, mint itt volt, aki védte, ahogy csak tudta?

Amikor megállt az autó, egy kicsit megnyugodott. A ház pontosan olyan volt, mint amilyennek egy óvodát leírtak a barátai. Ha így idehozták, akkor csak lesznek itt olyan gyerekek, akik megszeretik őt! Azt elhatározta, hogy mindent elkövet ennek érdekében, csak még azt nem tudta, mi lesz az a minden.

Egyben biztos volt: akár segítséggel, akár egyedül, de csutakolni kell. Az is hamar kiderült, hogy azokra az emberekre nem számíthat, akik idáig elhozták. Nekik éppen elég nagy feladat volt maga a szállítás, mindent tőlük se lehet elvárni. Viszont segítettek, amennyit tudtak: a fürdőszoba előtt állították le a lovacskát. Amikor elmentek, kulcsra zárták a bejáratot.

– Na, lovacska, most fel van adva a lecke! Így mégsem kerülhetek a gyerekek elé, valahogy meg kell oldanom azt a tisztulást.

Lassan óvatosan behintázta magát a fürdőszobába. Nézte a sok csillogó-villogó valamit, de ő ilyen még nem is látott. De mintha valami hangot hallana, olyasmit, mint esőben szokott, a fa alatt. A hang felé fordult, örömeiben nyírított egy nagyot.

– Nyihihihiiiiii! Víz, igazi, szép, tiszta víz! Oda kell jutnom!

Eszébe jutott hirtelen Varázsvirág. Ő mindig arra figyelmeztette, hogy ne lóhalálában, nyakló nélkül rohángáljon, hanem gondolkodjon és figyeljen. Most is ezt tette, így meghallotta és meg is értette a vízcseppeket.

– Csak csüccsenj cseppet cseppjeinkhez, csuda csutakolást csapunk. Látod, itt egy egész csapat csapunk, ez majd csepegteti a vizet, a csapat meg igazi csodacsapat, csodaszerrel csutakol majd.

Lovacsának ragyogó kedve támadt, szinte táncolt a csapig, és boldogan tartotta a hátát a víz alá. A kefék is táncoltak a hátán, a hasán, a lábán, szivacsok dörzsölték a lábát, a nyergét, a hámot végül pedig alaposan leöblítette őt egy záporhoz hasonló, langyos vízszűrő.

Lovacska észre sem vette, hogy közben egy szép, piros koronát is kapott. Ha észrevette volna, talán nem ugrik olyan nagyon olyan boldogan a radiátor mellé száradni.

– Most leesett a koronád, te kis hebrencske – figyelmeztette őt a samponos flakon.

– Nem bánom, nem is vagyok én királyfi, csak egy hintaló. Vagyis, nem is olyan csak hintaló. Én itt, ebben az oviban igazán a hintalovak királya vagyok. A leggazdagabb a hintalovak között! Sok kis gazdám lesz, és mindegyiket meglovagoltatom, és mindenki fog nekem mesélni arról, hogy ő éppen hol járt, amikor a hátamon ült, és mit látott, meg mindent, mindent, mindent.

Lovacska izgalmaiban már aludni se tudott, csak forgolódott a radiátoron. Később leugrott, hogy az oldala is, a nyerge is szépen megszáradjon, mire jönnek a gyerekek. Az utolsó este pedig bevonult az egyik terembe. Olyan terembe, ahol egy igazi lovacska képét látta.

– Ide biztosan bemehetek – nyitotta óvatosan az ajtót. Amit bent látott, maga volt a csoda. Egy hatalmas, csillogó, díszes fenyőfa köszöntötte őt.

– Üdvözöllek, Lovacska. Én a karácsonyfa vagyok, azért állok itt, mert karácsonykor ünnep van, a gyerekek pedig ilyenkor ajándékot kapnak. Te is egy ilyen ajándék vagy, téged is a Jézuska hozott, ahogy engem is. Téged is az angyalok tettek ilyen széppé, ahogy engem is ők díszítettek fel.

– De engem autón hoztak, és a csapok, meg a kefék, meg a szivacsok tettek rendbe – ellenkezett Lovacska.

– Jaj, hát te még soha nem karácsonyoztál? Tudod, az mind csak úgy látszott, hogy emberek, meg autó, meg csöpögő csap, meg szivacs. Ők mind, egytől egyik angyalkák voltak, akik az igazi külsejüket soha nem mutatják meg. Mindig olyan lény külsejét veszik fel, amelyet egyáltalán ismerhetünk. Hogy már mennyi minden történt! Képzeld el, volt angyalka, aki óvó

néniként jelent meg. Én például azt láttam, mintha ő csutakolt volna téged, de ez csak amolyan látomás volt.

– Én nem ismerek óvó nénit, akkor nem lehetett az a szivacs. Vagy akkor hogy van ez?

– Majd rájössz egyszer. Most ugorj ide, a szoknyám mellé. Mindjárt kapsz egy nagy feladatot is, csak állj nyugodtan. Itt, a nyerged alatt eldugok egy mesét. Ne félj, nem fog fájni, nem fog szúrni, észre se veszed, de tudnod kell róla. Ezt a mesét valakinek meg kell találni, és az óvó néninek fel kell majd olvasni. Különleges mese, azért lesz ilyen különlegesen átadva.

– Jó, itt a hátam, itt a nyergem. Ha nem fog nagyon fájni, akkor boldogan megtartom, amíg jönnek a gyerekek. Izgalmas lesz, amikor megtalálják. Csak... izé...

– Mondd, mi a baj?

– Azt nem árulod el, miről szól a mese?

– Hm. Szerintem elég lenne akkor megtudnod. De előre annyit elárulok: egy lovacskáról szól. Egy olyan lovacskáról, aki végre megkerült, hazaért.

– Ide azzal a mesével! Tartom, amíg csak kell. Köszönöm a lehetőséget!

Lovacska pedig várta a gyerekeket. Másnap reggel, mikor először találkozott velük, büszkén állt a karácsonyfa alatt, tartotta a hátát, a nyergét. Karácsonykor nála boldogabb hintalovacska a világon nem volt. Nem lehetett. Ő egy nagyon tanulságos kaland után végre hazaért.

– Látod, hát ennek örülök olyan nagyon – nézett rám Mesemanó csillogó szemmel. – De ezt csak úgy elmondtam. Tudod, ahogy a barátok szokták, egyszerűen azért, mert valakivel meg kellett osztanom a lovacska történetét.

Megsimogattam egy mosollyal manócskám arcocskáját, mire ő visszamosolyogva elillant. Nekem pedig olyan érzésem támadt, hogy valójában azt szeretné, ha én ezt a történetet leírnám, csak mondani nem akarta. Elvégre ez nem munkamese volt, hanem igazi történet.

Akár így volt, akár nem, Bálint Bögrétől elkértem a meseíró kristálytollamat, leültem az asztalom mellé, és leírtam azt, amit hallottam.

Valaki csak eljuttatja egy oviba ezt a mesét is.

Ünnep után

Karácsony után az embernek akad dolga éppen elég. Én is pakolásztam, elraktam az ajándékaimat, helyére raktam a tollaimat. Akkor láttam meg Kismanót. Most éppen a lámpa alatt üldögélt.

– Te hogy kerülsz ide? Nem dolgozol már?

– Csak nem útban vagyok? – kérdezte sértődötten.

– Dehogy vagy! Csak azt mondtad, hogy sok a munka, nem is tudod, mikor jössz el újra. Nagyon meglepődtem, hogy itt látlak. Örülök, nagyon örülök, hogy visszajöttél!

Csak ekkor vettem észre, hogy Mesemanó nagyon fáradt.

– Sokat kellett dolgozni az ajándékokkal? Sok gyereknek kellett eljuttatni a csomagokat. Látom, megviselt. Biztos nem mesélni akarsz, inkább pihenni.

– Fáradt vagyok, pedig a manók nem lehetnek azok. Rádásul kezdődik a húsvéti szezon. Tudod, tojásfestés, csoki gyártás, nyúlsozbrászat. Tulajdonképpen én is valami hasonlóért jöttem.

Illetve nem is egészen. Na, arról van szó, hogy anyaggyűjtésre hivatkozva meg akartalak látogatni.

– Ezek szerint füllentettél.

– Csak egy kicsit. Másképp nem engedett volna el a Főmanó.

– Keresünk majd együtt mesélni valót, de ilyen álmosan úgysem tudsz gyűjteni semmit, gyere, feküdj le aludni.

– Az jó lesz. Tudod, ott a manóknál már Álommanó szétszórta az álomport, amikor én elindultam, úgy látszik, én is kaptam belőle egy keveset. Ott most mindenki alszik, erőt gyűjt az újabb rohamra.

Nem volt szívem tovább faggatni Kismanómat. A szemét is alig tudta nyitva tartani, már előkészítettem neki egy kényelmesnek látszó helyet, de ő mást választott. Elvackalódott inkább az asztalon hagyott könyvemen, betakarózott egy öreg könyvjelzővel.

– Ez így a legjobb – motyogta még félálomban, és már aludt is.

Levettem manóbocskorát, hogy kényelmesebben el tudjon helyezkedni. Levettem volna mindig másképp kinéző manósipkáját is, de egyszer azt mondta, hogy ha azt elveszik tőle, vége a manóéletnek, hát békén hagytam. Csak néztem, ahogy békésen alussza meseszép álmát, aztán lábujjhegyen kiosontam a szobából.

Törtem a fejem, mivel tudnék segíteni. Elvégre azért engedték el a közös alvásról, mert anyagot akar gyűjteni. De ha ennyire fáradt, inkább hagyom aludni. Nekem kell valamit kitalálnom, hogy mégis teljesítve legyen az a feladat, minden csalás nélkül, csupán egy pici segítséggel. Különb is, csak viszonzom a sok szép ajándék mesét.

Pakolászás közben jutott eszembe egy rövidke történet Marciról.

Marci a nagymamájával és a nagypapájával gyakran járt ki a telkükre, kertészkedett szorgalmasan, ahogy egy négyéves kisfiú csak dolgozhat. A nagy munka után pedig kijárt neki egy kis focizás, vagy biciklizés a ház előtt.

Egy ilyen napon, amikor pedig nálunk jó diós kifli sült, az ablakunk előtt labdázott. A nagy munka után megkérdeztem, kér-e még a tölteléből, csak úgy magában, mert egy kicsi még ott kínálta magát a tálban.

Marci nézett egy darabig, aztán megrázta a fejét. Ő nem szereti az édes sütit.

– Te csak a pogácsát szereted?

– Ühüm.

– De az most nincs, most ilyet sütöttem. De ha lesz pogácsa, te leszel az első, aki kap belőle. Majd viszek át a nagymamádnak. Jó lesz?

Marci egy darabig gondolkodott, aztán felragyogott az arca. Megtalálta a megoldást.

– Süssél most! – tett határozott javaslatot. A következő pillanatban hátat fordított, felpattant a bicájára, és már tekert is.

Persze, mosolyogtam magamban ezen a kis történeten, alig vettem észre, hogy kismanó ott áll az ajtóban. Még kicsit álmos hangon mondta:

– Látszik, hogy nem vagy egy mesemanó.

– De éppen el akartam mesélni valamit – mentegetőztem.

– Tudom. Azt is, hogy mit akartál elmesélni. Elfelejtetted, hogy Mesemanó vagyok? Egyáltalán, hogy manó vagyok? Nekem nem kell elmondani, én olvasok a gondolataidban... Néha – tette hozzá kis gondolkodás után.

– Ezek szerint nem is tetszett a történet?

– A történet egyáltalán nem volt rossz. Csak nem tudsz mesélni. De nem is az a dolgod. Majd átgondolom, kicsit kijavítom, és viszem tovább. Átadom egy másik mesemanónak, aki elrepül vele a világ másik végére, egy másik kisgyerekhez. Szóval, köszi a segítséget.

Megsimogattam Mesemanó fejét. Ő elmosolyodott, fordult egyet jobbra, kettőt balra, és már el is tűnt a szemem elől. Már csak a hangját hallottam, ahogy távolról kiabál.

– És köszönöm a pihenőt is! Húsvétkor találkozunk!

Levél a fiúknak

Kedves Benedek és Bercel!

Most ezt a levelet én írom, mert bocsánatot kell kérnem. Az történt, hogy a sok munkában mindig elmaradt a boltba menésem, most meg már nem kapjátok meg a meséket időben. Ez csakis az én bűnöm, Télapó jól meg is büntetett, de megérdemeltem.

Úgy történt, hogy ebbe a mesekönyvbe elrejtettem néhány történetet a felnőtteknek is, karácsonyi ajándékként. Nagyon elrejtettem, csak ők találják meg, ráadásul még feladatot is kapnak, hogy az övéké lehessen, de szerintem ők is szeretik a játékokat.

Tehát elrejtettem, és meg kell találniuk. De vigyázat! Ha elhamarkodottan mondják ki valamelyikre, hogy az a nekik szóló, eltűnik a varázs! Egyáltalán, ha kimondják a címet, eltűnik minden csoda. Pedig az a csoda volt a késlekedésem oka. Már rajtam kívül.

A csoda ugyanis nem más, mint az aranysóhaj. Ha mindjárt, legelsőre az igazi felnőtt mesére gondolják, hogy megtalálták, és nem is árulják el senkinek, hogy melyik az, a felnőtteknek egyszerre rásóhajt a lelkük, és a betűket aranyszínűnek látják. Hát, ez az aranysóhaj hiányzott a mesékhez. A sok mesehordás úgy elfárasztott, hogy a csodaboltba nem mentem el, azt mondtam, hogy majd holnap. Aztán megint holnap, meg megint...

Így volt ez még tegnap is, amikor Télapó kérte a meséket, én pedig nem tudtam odaadni, hogy elvigye Hozzátok. Büntetésből nekem kell elcipelnem a postára. Nehéz lesz, de megérdemlem. Még azt is, hogy megharagudtatok rám.

De remélem, előbb-utóbb kibékülünk.

Boldog ünnepet kívánok!

Ünnepek után

Fél búcsú

Karácsony után az embernek akad dolga éppen elég. Én is pakolásztam, elraktam az ajándékaimat, helyére raktam a tollaimat. Akkor láttam meg Kismanót. Most éppen a lámpa alatt üldögélt.

– Te hogy kerülsz ide? Nem dolgozol már?

– Csak nem útban vagyok? – kérdezte sértődötten.

– Dehogyan vagy! Csak azt mondtad, hogy sok a munka, nem is tudod, mikor jössz el újra. Nagyon meglepődtem, hogy itt látlak. Örülök, nagyon örülök, hogy visszajöttél!

Csak ekkor vettem észre, hogy Mesemanó nagyon fáradt. Emlékeztem, hogy volt már ilyen, jó fél éve. Mit tudok ilyenkor tenni? Másra nem visz a lélek, lefektetem, elaltatom, hagyom pihenni. Közben pedig emlékezem arra a másik esetre. Még kicsit álmos hangon mondta

akkor, nem is olyan régen:

– Látszik, hogy nem vagy egy mesemanó.

Nem hagyott nyugodni a gondolat, hát kerestem valami más mesét. Ezt találtam:

Egy cica kérdései a fényképezőgéphez

Szia! Én cica vagyok. Neked is zöld a szemed? Vagy piros, mint a nyuszié? Vagy barna, mint a kutyusé? Esetleg kék? Olyan kutyust is láttam már. Meg cicát is.

Leszel a barátom? Te is azt akarod kérdezni? Vagy mit nézel olyan nagyon? Ugye, te is szereted a tejed? Kérsz egy kicsit? Tudod, ha ügyesen nyávogok, nekem ad a gazdi. Pontosan

úgy néz ki, mint az ott a hátad mögött, csak a gazdinak egész arca van, és nevetni szokott, meg beszélni. Te miért zúgysz? Akármilyen halkan csinálod, én meghallom. Titkod van? Azt akarod megszűni? Én még kiscica vagyok, nem értem, csak a gazdiék nyelvét. Meg persze a nyávogást, de ezt a hangot nem. Nem tudnál inkább nyávogni? Azt meg a gazdiék nem értik. Pedig néha jó lenne, ha értenék.

Na, most meg kattogsz. Hogy csinálod, hogy villogsz és kattogsz egyszerre? Én még kacsintani se tanultam meg. Neked mikorra sikerült? És hogy tudsz ilyen nagyon villogni? És éjjel is tudsz világítani? Mert én tudok, ha nem alszom. De nagyon szeretek aludni. Képzeld, lassan megtanulok ám dorombolni is.

Lehet, hogy nálad ez a zúgás a dorombolás? Vagy a kattogás? Tudod, eddig zúgni csak nagy gépeket hallottam.

Na, miért nem válaszolsz már! Vagy te is egy gép vagy? Nem baj, gépbarátom még nincs.

Na, csakhogy megmozdultál. Végre leszállsz ide hozzám? Akkor barátok leszünk?

Gazdi! Hát te voltál ott, tényleg? És mit csináltál? És mi ez az ízé, ami most lett a barátom?

Miért nem válaszol soha? És hol a tejecském?

Elmondtam én Mesemanónak, de úgy láttam, nem tetszett. Hiába igyekezett mindent a fáradtságára fogni, láttam, hogy valami nem stimmel. Csak vakargatta manófüle hegyét, ami valamilyen huncutságot jelentett. Valamit nem mert elmondani.

– Na, ki vele, mi a baj?

– Igazság szerint valamit nem mondtam el. Tudod, ti, emberek is felnőttek egyszer, és mese attól kezdve már nem nagyon jár. Néha kaphattok, de már nem jár. Te pedig Téalapó szerint is felnőttél. Tudod, ezért jöttem egyre ritkábban. Már másokhoz hordok mesét.

– Gondoltam, hogy valami oka lehet ennek, és meg is értem. De miért nem mondtad el?

– Hááááát... Én szeretek itt lenni, nem mondhattam el, hogy tulajdonképpen nem is lehetnék itt, csak szöktem. Meg akkor megkérdezted volna, hogy egyáltalán, hogy is lehetek a te manód, ha nem hozok neked meséket?

– Ez valóban érdekel. Államtitok? Akkor nem kérdezem.

– Nem, csak nehéz elmondani. De ha már eddig eljutottunk, elmondom a teljes igazságot. Azt, amit még nem ismersz.

Belekezdett az ismertetésbe.

– Azt már tudod, hogy amikor megszületik egy kisgyerek, mindjárt kap egy csodalényt. Kinek tündér, kinek krampuszi, kinek törpe jut, neked én jutottam, egy manó. Életed végéig összetartozunk, te vagy az én emberem, én meg a te manód. Mesemanó lettem, mert látta Téalapó, hogy szeretsz mesélni, szeretsz történeteket leírni.

Hordtam is neked a meséket, eleinte Hóféhérikét, meg Piroskát, később másokat. A te feladatod volt ezeket a meséket leírni és eljuttatni a többi emberhez, a gyerekekhez, felnőttekhez egyaránt.

– Ezzel, azt hiszem, minden rendben is volt.

– Igen, mindig leírtad, mindig eljuttattad a megfelelő helyre. Egy idő óta viszont tőled vittem a történeteket.

– De ez hogy van?

– Tudod, mi egy hatalmas közösség vagyunk, és lehet, hogy furcsán hangzik, de rendszeresen tartunk értekezleteket. Amolyan termelési tanácskozásokat, vagy ha úgy jobban tetszik, konferenciákat.

– A manók értekezleteket tartanak?

– Nem csak a manók, ott van mindenki. Elmondjuk, hogy mit láttunk az utunk során. Ezekből a kis eseményekből aztán valaki kanyarít egy történetet, egy mesét, egy regényt, egy operát, vagy éppen egy festményt, vagy egy játékot alkot meg. Az egyikünk nem veszi észre azt, amiből a másik ajándékot tud készíteni.

– És hogy jövök én ide?

– Úgy, hogy egyre több ajándék készült azokból az esetekből, amiket vittem. Erre mondta Télapó, hogy te már felnőttél, már önálló meséid vannak, neked már nem kell hordanom, inkább nézzek körül más felé, hogy jusson más gyerekeknek új és szép mese. Hozzad csak ritkán jöjjenek, akkor is vigyek inkább. Én meg úgy éreztem, mintha meglopnálak. Mintha ellopnam a gondolataidat.

Tenyeremre vettem Mesemanót.

– Hát ez volt a baj? Nem lopsz el tőlem semmit, szívesen adok, amit csak tudok. Hogy ki mit tud varázsolni az én gondolataimból, azt nem tudom, de legyen, aki használni tudja. Legalább egy gyerekkel többen hallgathatnak, olvashatnak mesét. Beszélek én, ha az kell. Vidd nyugodtan a gondolataimat, ez ne okozzon fejfájást.

– Akkor nem is haragszol rám?

Megsimogattam Kismanó fejcskékjét. Ő elmosolyodott, fordult egyet jobbra, kettőt balra, és már el is tűnt a szemem előtt. Csak a hangját hallottam, ahogy távolról kiabál.

– Köszönöm, hogy megnyugtattál, és köszönöm a pihenőt is. És köszönöm mesealapokat is.

– Én is köszönöm, hogy vagy. Minden mesét, amit adtál.

Kényszerszabin

Kismanó a karácsonyi hajtás kellős közepén szabadságon volt. Hiába kellett a sok mese, a sok vers, a sok történet, ő rendre összekeverte a dolgokat. Leült egy hóbucka szélére, két kezébe rejtette szomorú arcát, vagy csak megállt, és a fejét ingatta. Télapó nézte egy darabig, végül úgy döntött, megoldja a problémát. Azt a részét mindenképpen, amit neki kell megoldani: Kismanót szabadságra küldi.

– Télapó, én annyira szeretnék rendesen csomagolni, meg meséket hozni és vinni, ne küldj el éppen most – kérte a Főnököt a máskor csupa csibészesség Kismanó.

– Muszáj, barátom, muszáj. Nézd csak meg, alig győzzük a munkát, és még a te hibáidat is nekünk kell kijavítani.

– De figyelek, hidd el, nem lesz több galiba.

– De még sokat hibáznál. Neked is rossz, mert látom, hogy valami nagyon nyomja a lelkedet. Sejttem is, hogy mi, de a te gondodat neked kell megoldani.

– Tudom, én, csak nem tudom. Mármost megoldani. Hol ez jár az eszemben, hol arra emlékszem, és csak tovább kuszálódnak a szálak.

– Segítek, amit tudok – mosolygott vigasztalón Télapó. – Ezért is küldelek szabadságra. Biztos jobban tudnál gondolkodni, ha nem venne körül ez a zsigaj, nem látnád a nagy munkát, és nem akarnál mindenképpen segíteni. Menj szépen egy tiszta, nyugodt helyre. A gondolkodást meg azzal kezd, hogy megtudd, mit is akarsz valójában.

– Jó, akkor indulok is – pityeredett el Kismanó.

– Ennyire azért nem lesz nehéz. Először is menj haza, elvégre tél van, kell egy jó meleg sál is. Ha rendesen felöltöztél, indulj el észak felé. Fogod tudni, meddig kell gyalogolnod. Pontosan addig, amíg meg nem találod az ajándékoszt.

– Én kapok ajándékot? És mi az? Honnan fogom megismerni?

– Igen, te kapsz tőlem ajándékot. Látom, már a gondolata is feldobott egy kicsit, remélem, ha meglátod, visszatér legalább a fele manókedved. Na, indulj, és majd akkor gyere vissza, ha mindent elrendeztél.

– Köszönöm, Főnök, igyekszem majd vissza.

Ezzel elindult Kismanó a maga manóvára felé. Megkereste a legvastagabb és leghosszabb sálát, és már indult volna, amikor eszébe jutott valami.

– Mesemanó volnék, vagy mi a manó? Azt hiszem, viszem a kristálytollat, meg a csodalapot is. Hátha segítenek majd ők is. Hej, ha az a régi, jó csorba váza is megvolna, de szép is volna!

Sóhajtozva, szép dolgokra emlékezve indult a megadott irányba. Fogalma nem volt, milyen ajándékot kaphatott, így izgatottan keresgélt, nézett, lesett, figyelt minden egyes göröngyöt, repedést a hóban, de hiába, még egy szem szaloncukor sem pirosodott sehol.

A nagy bandukolásban egyszer csak valami csillogásra lett figyelmes. Jobban megnézte, mi is lehet az, és amikor ráismert, hatalmasat szaltózott örömeiben.

– A csorba váza! Itt a csorba váza! Hogy kerültél ide? És mikor rakódtál össze szilánkjaidból? Mert te vagy, ugye, nem csapsz be? Télapó, ennél szebb ajándékot tényleg nem kaphattam volna senkitől!

– Igen, én vagyok – érkezett csilingelő kedves nevetéssel a válasz. – Pontosan úgy vagyok, mint itt fönt mindenki, hiszen amikor leestem, összetörtem, meghaltam, de csak azoknak, akik egy egyszerű vázát láttak bennem. Ti megláttátok a lelkemet, Télapó azért is rakott össze, hogy most én adjam, amit csak tudok. Mi is a te feladatod?

– Nagyon nehéz. Arra kell rájönnöm, hogy mit is akarjak. Tudod, jó lenne, ha a barátom is itt lehetne állandóan, mert itt mindenki vidám, és mindenki jót akar. Általában, persze, Mert azért mi is csibészkedünk, de soha nem bántunk senkit.

– De miért legyen itt? Nem jó neki otthon?

– Úgy látom, most nagyon nem jó. Beteg, már régóta, és hiába tesz meg mindent, amit az orvosai mondanak, csak egyre rosszabb lesz. Látom, innen is, hogy fáj, meg gyenge, meg szomorú. Itt megvigasztalnam.

– Biztos, hogy jó lenne az neki is? Neked igen, mert vele lehetnél, kézen fogva mehetnétek mesét gyűjteni, én is itt lennék a kristálytollal, de biztos ez lenne a legjobb neki is? Mit gondolsz, nem hiányoznának a barátai?

– Háááát... Erre nem is gondoltam. Akkor mégsem akarom, hogy itt legyen. De hogy fogom megvigasztalni? Sehogy se jó ez így.

– Látod, ezért vagyunk most itt. Nézd csak, itt van a szalag, ami a takaród volt, és hoztam neked egy tollat is. Különlegeset. A kristálytoll is jó, hogy itt van, de neked másik dukál. Most te fogod leírni, mi is jár a fejedben, a végén pedig ott lesz a megoldás.

– De segítesz? Tudod, hogy én nem tudok írni, csak manóul.

– Tudom, éppen ezért hoztam egy verébtollat. Tessék, fogd meg. Most pedig te csukd be a szemed, és kezdj azon gondolkodni, hogy is kezdődött ez a történet, miként is jutottál oda, hogy nem tudod, mit is akarsz valójában. Ha elakadsz, majd észreveszem, és akkor kérdezek. Nem súgok, hanem kérdezek, hogy szépen tovább tudj menni egyenesen a helyes úton.

Kismanó kicsit csalódott volt, arra számított, hogy a segítsége megoldja az ő nagy gondját, de ha már így alakult, hát így alakult. Annak örült, hogy egy régi, szeretett, igazán jó barátjával gondolkodhat együtt. Becsukta hát a szemét, ahogy a barátjától kérte mindig, megfogta a különleges verébtollat, és egy jégtáblára írni kezdett.

Az úgy kezdődött, hogy nyáron Télapó kertészkedett. A spenótsorokat tisztította meg éppen a kártevőktől, amikor egy ismeretlen gyomot vett észre.

– Ejnye, neked meg mi keresnivalód van éppen itt? Mesemanó meseíró barátjánál eddig alig volt valami oda nem illő. Sebaj, kihúzlak gyorsan, és rendben lesz minden. A végén még megbetegíted szegényt, pedig egyáltalán nem érdemelné meg.

Ezzel télapó elkapta az ismeretlen gyomot, és egy nagy lendülettel ki akarta tépni a földből – de az nem adta meg magát. Télapó kapával is próbálkozott, de a kapa kicsorbult a kemény száron. Nem volt mit tenni, lépni kellett a többi spenótka kigyomlálása érdekében.

Télapó soha semmit nem ad fel, és soha semmit nem hagy félbe. Másnap reggel korábban indult kertészkedni. Éppen annyival, hogy friss erőben nekirugaszkodhasson annak a fránya ismeretlen gyomnak. Azt ki kell szedni, ha törik, ha szakad. Betegséget senki nem kaphat, Télapó hibájából biztosan nem. Igaz, volt már ilyesmire példa, előfordult, hogy nem tudott egy-egy tő virágot megtisztítani, de a lelkiismerete soha nem hagyta ezek miatt nyugton. Kismanó meseíró barátját meg végképp nem hagyhatja.

Elindult hát jó korán, ásóval, kapával, még fűrészt is vitt magával. A spenótsorhoz érve a lélegzete is elakadt. Ott magasodott egy fa! Egész fa nőtt abból a kihúzhatatlan gazból. Ezt bizony nehéz lesz innen eltüntetni!

–Túlórázni fogok. Most itt kell helytállnom, aztán a napi feladatot is el kell végeznem.

Dolgozott szegény Főnök, szerzett baltát is, csákányt is, de semmi eredményt nem ért el. Viszont a fányi gaz közül kezdett a spenót is betegeskedni. Fonnyadt, gyenge lett, összeesett. Egyre nagyobb területen! Nem, ezt egyáltalán nem engedheti meg magának egy Télapó. Segítségül hívta a legilletékesebb barátait: Mesemanót, Álommanót, Futártörpét, Varázslókoboldot. Együtt kezdtek okoskodni, és minden egyes jónak látszó ötletet ki is próbáltak – de eredmény nélkül. A fa egyre nőtt, egyre hangosabban nevetett:

– Engem aztán ki nem irhattok! Úgy megbetegítem a barátotokat, hogy még a környezete is sírni fog!

Ezzel fel is bosszantotta a kis csapatot rendesen. Még hogy ők hagyják? Ha nekik nem megy, kérnek segítséget az állatoktól. Ott vannak a Bányász Vakondok, meg ott vannak a Harkálydoktorok, a mindig rosszalkodó Pocakos Pockok, de még a Mérges Hörcsögök is segítségükre lehetnek.

A fa egyre csak nevetett:

– Azt hiszitek? Nem ismeritek ti még a modern világot, én viszont élek is vele. Azokkal a modern világokkal, amik jó nagyot tudnak ártani. Hol vagytok ti tőlem tudásban?

Télapónak szöget ütött a fejében ez a modern világgal való dicsekvés. Összehívta a csapatát, lelkükre kötötte, hogy csak az általuk érthető manónyelven beszéljenek, azt is nagyon halkan.

– Szerintetek is valami csel van a dologban?

– Szerintem nem is igazi gaz, hanem gépgaz. Amolyan műanyag. Azért nem tudtad kiirtani hagyományos módon – mondta Varázslókobold.

– Szerintem a gyökere nem is igazi gyökér – hunyorgott a legöregebb vakondok.

– Ez is csak olyan lehet, mint az embereknél ez a betongyökeres fa. Tudjátok, melyik.

– Megnézéd? – szipogott Mesemanó bánatosan.

Természetesen megnézte. Egyszerre az egész föld alatt dolgozó csapat indult el. Kicsit később a Pocakos Pockok cincogott fel Télapóéknak.

– Nem is lesz olyan nagy dolog, meglátjátok! Ha kell, jól mozgassátok meg a fát. Fogjátok tudni, mikor és merre!

Pockok eltűnt a járatában, a manók, törpék és koboldok pedig álltak csodálkozva Mit kell csinálniuk? És mikor? És honnan fogják tudni? És Télapó miért nem tudta? Olyan nincs, hogy ő valamit nem tud.

Álltak, vártak arra a valamire, amit majd észre kell venniük. Eleinte a gazfa nevetett, minden korábbinál gúnysabban és hangosabban, de egyszer csak elhalkult. Nem volt az több, mint egy pillanat, mégis, mintha valami megváltozott volna. Nézték a gazfát, és látták: a levelei kornyadoznak, a törzse megrogyott, az ágai gyengén lógni kezdtek. A nevetése pedig nyögéssé, sírássá változott.

A nagy csodálkozásból Télapó ocsúdott fel először.

– Most nyomjuk meg! Vigyázzatok, a spenótoknak nem eshet bántódása, ügyesen kell csinálni. Na, hóóóó... –

– ...rukk! – pattant ki az üregből az öreg vakondok. Utána jöttek a többiek, egy tömbben tartva a betegítő gazfa gyökerét.

– Tartsátok egy kicsit így, jó erősen, meglátjátok, megéri – adta ki a feladatot még mindig a vakondok.

A kis csapat meg összeszedte minden erejét. Ki a törzset, ki a gyökeret tartotta, a gazfa pedig kezdett elsorvadni.

– Az egyetlen módszert találtátok meg ellenem – nyögte még utolsó erejével. – A szeretetet, az összefogást, a segíteni akarást. Ezek ellen nincs semmi modern tudomány.

Télapó csapata boldogan vitte ki a gazfa megmaradt bőrét, és dobta a többi gaz és gyom közé. Mindenki Mesemanóval akart örülni, de őt senki nem találta. Most érte kezdtek aggódni.

– Szerintem csak elbújt valahol, nem akarta, hogy lássuk a bánatát. Azt hiszem, ő volt az egyetlen, aki félt, hogy kifog rajtunk ez a gazfa. Keressük meg, mondjuk el neki, hogy sikerült megmenteni a barátját.

Kismanó a csorba váza szélén ülve erre a kiabálásra tért vissza a meséből a manóvalóságba.

– Csorba váza! Sikerült? Tényleg sikerült? Már nem lesz ott az a betegségfa? Már nem bántja a barátomat?

– Sikerült, igen. Ha Télapóék összefognak, akkor mi nem sikerül? De neked sikerült eldönteni, mit is akarsz valójában?

– Igen, azt hiszem. Lehet, hogy kicsit önző voltam, azért akartam, hogy itt legyen a barátom, mindig velem? Vagy csak úgy hittem, hogy én megvigasztalom, és ennyi elég is lesz? Nem tudom. De az biztos, hogy már nem akarom, hogy itt legyen, hogy állandóan itt sétáljunk. Maradjon csak ő ott, ahova tartozik. Ott jól érzi magát. Illetve ott megint jól fogja érezni magát, ha teljesen meggyógyul. Én meg majd néha meglátogatom, és jókat beszélgetünk. Végül is nekem is ez lesz a legjobb.

Kismanó elhallgatott. Nagyon törte a fejét valamin, hát a csorba váza megkérdezte, miben is segíthet.

– Én csak azt szeretném tudni, hogy ki volt, aki ezt a fát odaültette. Mert valaki volt: Őt kellene jól megbüntetni!

– Tudom, ki volt. De biztos meg akarod büntetni? Hidd el, Télapó gondoskodik erről.

– Biztos?

– Biztos.

– Akkor jó – mondta Kismanó egy nagyot ásítva, és már aludt is a csorba váza csorbaságán. A kis selyemszalag szépen betakarta, a verébtoll Kismanó markába csúszott. Így aludtak másnap reggelig. Már tudta Kismanó, hogy a barátja az igazi, a jó úton halad tovább. Még lassan, de egyre gyorsabban, egyre szebben. Lassan talán énekelni, meg táncolni is fog.

– Majd együtt is táncolunk – motyorogta még álmában is, majd jól magára húzta a kis szalagot. Otthon, igazán otthon érezte magát.

Szabi után, gondok nélkül

Mikor Kismanó végre megtanulta, mi is az az összefogás, meg mi is az az igazi barátság, a meseíró barátja már el is tűnt a szeme elől. Hagyott egy cinketollal írt üzenetet: „Ne aggódj, otthon leszek. Én is, úgy, ahogy te. Ha akarsz, megtalálasz, csak gondold azt, hogy szeretnél látni, vagy ilyesmi. Én mindig szeretettel várlak, Bálint Bögre is tartja neked a helyet a füle tövében. Ha meg azt szeretnéd, hogy én jöjjek ide, hát szólj Télapónak. Tudod, ehhez az ő engedélye is kell.”

Kismanó nagyon boldog volt. Annyira, hogy madarat lehetett volna fogatni vele Természetesen csak azért, hogy megsimogassa, azután szabadon is engedje. Elvégre akármennyire is csibészke (vagy csak volt?) kis barátunk, bántani soha, senkit nem akart.

Bele is vetette magát a munkába. Annyira, hogy szinte soha nem fáradt el, soha senkit észre sem vett, ha elment mellette valamelyik tagja az aprónép társadalomnak. Ha mégis, vidáman elcseverészték, hol erről, hol arról. Még meseíró barátjáról is – akit egyébként csak simán Öregcsajszinak hívott – lehetett beszélni előtte is, vele is, nem lett szomorú. Megtanulta: mindenkinek megvan a maga helye az egész Nagyvilágban, meg Mesevilágban, meg Télapó Földjén. Mindaddig így volt ez, amíg valami nagyon furcsa nem történt.

Kismanó megházasodik

A megismerkedés

Kismanó mellett elsétált valaki. Kismanó maga se tudta, miért, de muszáj volt utána néznie. Akkor vette észre, hogy aki elment mellette, egy, még soha nem látott tündér, fehér sapkáján és fehér ruháján sok apró, lila virágocskával.

– Hát ettől olyan jó illatú.

– Nem, nem – nézett vissza mosolyogva a tündér. Mi az illatot adjuk. Én a levendulának.

– Csak a levendulának? – húzta az időt Kismanó, pedig erősen sejtette, hogy valahogy így lehet. Leven Dóra csupa levendula volt, akkor minden virágnak más ad jó illatot.

– Akkor úgy vagy ezzel, mint Húsvétkor voltak a tojás-festészenen. Te viszed a levendula illatát. Gondolom, a szegfűt Szegfű Szerelemnek, a rózsát Rózsa Remekasszonynak, az ibolyát Ibolya Idevalósinak, a zsályát Zsuzsi Zsizsegőnek, a kardvirágot Kata Karolának, a nefelejcsét Nefelejts Nellinek kell illatosítani.

– Igen, de keverni nem szabad ám! Abból valami nagyon rossz jön ki mindig. De én még mindig nem tudom, ott és akkor, tudod, Húsvétkor hogy voltak?

– Éppen így. A nárcisz adta a sárgát, az ibolya a kéket, minden virág a maga színét, éppen csak nózipirosunk nem volt. De még azt is beszereztük!

– Ügyesek vagytok. Úgy látszik, Télapó mindenre gondol. Biztosítja, hogy se a színek, se az illatok ne keveredhessenek. De nekem mennem is kell. Sok levendula nyílik még a nyáron, sok-sok illatot kell szétszórnom a levendulavilágban.

– Igazad van, menjünk dolgozni. Nekem is sok lett a feladatom.

– Miért? Te mit dolgozol? Nem látok nálad semmit.

– Mert az én munkám nagyon fontos munka. Az igazi manónevem Mesemanó. Tudod, össze kell gyűjtenem sok-sok mesét, azt el kell vinnem olyanoknak, akik továbbviszik az emberek nyelvén írni tudóknak, így kapják meg majd az embergyerekek.

– Hű, ez tényleg nagyon fontos. Hagylak is, mesélj jó sokat!

– Mesélek is.

Leven Dóra már-már olyan messze járt, hogy azt hitte Kismanó, már nem is hallja őt. Akkor mondta csak:

– Most éppen a mi mesénket fogom elvinni valakinek.

Leven Dóra pedig kicsit elvörösödve mosolygott sikerén, hiszen ő is éppen azt akarta, igazi mesébe illő manószerelemet. Nem tudni miért, de megdobogósodott a szíve. Lehet, hogy erről beszéltek a Nagyok (Nagy-mama, Nagy-papa, Nagy-néni)? Az lenne a legjobb, ha Kismanó is igazi mesébe illő manószerelemet szeretne. Mert akkor már ketten szeretnék.

Ezek után mindketten keresték az alkalmat a találkozásra. Télapó pedig gondoskodott is ilyen lehetőségről.

– Olyan szépen viselkednek, olyan kedvesen beszélnek egymással, hogy kellenek az ilyen lehetőségek – mosolygott egyre nagyobb szakállal. – Majd elküldöm őket valami fontos kirándulásra. Hm... Meg is van! Meg kell ismerkedniük a virágok után a füvekkel is. Aztán meg a fákkal, a kutyákkal, a macskákkal, és természetesen a madarakkal, akik olyan szépen tudnak muzsikálni. És a Betűország! Ki nem maradjon!

Télapó még elküldi őket a Lélekbírodalomba, hiszen kell egy kis kapálás is a fiataloknak. Meg elküldi őket ajándékgyárba is, Leven Dórát meg kell ismertetni Krampuszival is. Hű, de sok tanulnivaló van hátra! Ha ennyi akadályon túl is ilyen nagyon együtt akarnak maradni, talán a kézfogóig is eljuthatnak.

Ismeretkosarak

Ezzel letett egy szép, nagy kosarat a levendulaföld szélére, meg egy majdnem ugyanakkorát mesevilág bejáratához. Mindkettőre azt írta: Ismeretkosár. Benne pedig egyforma, rövid levélke.

„Ha ezt az ismeretkosarat megtöltöttétek mindazzal, amit már tudtok, eljövök hozzátok.”

Nosza, itt a feladat, ráadásul nem is olyan egyszerű. De milyen tudást kell összeszedni, ha szegény csodalény még azt se tudja, mit nem tud?

Egyszerre nevettek egy nagyot. Hiszen a legkézenfekvőbb a saját világuk bemutatása. Igen ám, de ott már voltak, a kosárba akkor még nem kerülhetett semmi.

– Hoppá – szólt egyszerre a két kosár. – Hát nem figyeltetek?

– Deeee... egy kicsit igen. Akkor most szedjük össze azt, amit láttunk és tudunk? Egy-másnak szabad segíteni?

– Segíteni? Az attól függ, miben és mekkorát. Ha tudjátok, hogy hol voltatok, ott kik, mit csinálnak és miért, akkor a többi kérdés már megengedett.

– Ajaj – vakarta manófüle tövét Kismanó. – Hát én éppen azt nem tudom, hogy miért? Nem segíthetne mégis Dóra? Csak egy kicsikét... na... tényleg kicsikét.

– És én is bajban vagyok – pityergett Leven Dóra. – Láttam a sok betűt, tudom, mi készül belőlük, meg kinek, de nem tudom, hogyan. Kismanó súghat valamit?

A kosarak egyszerre lettek vidámak, és egyszerre kacscintottak. Persze, ennyi meg van engedve. Különben is, Kismanó már régen lakik itt, annyi mindent ismer, amit Leven Dóra még nem is látott, hogy egy kis segítség nem is olyan szabálytalan. A lényeg ugyanaz: a két kosár teljen meg tudással.

Pityergését meglepetése szakította félbe. Hirtelen ott állt előtte egy hatalmas valami, ami alatt egy hangyácska nyújtotta aprócska zsebkendőjét.

– Ne sírj, kicsi tündérke. Töröld meg azt a szép kék szemcskédet, gyere ide a lapu alá, és mondd el, mi bánt.

Leven Dóra hirtelen azt se tudta, örüljön, vagy bánkódjon, féljen, vagy mosolyogjon. Ott állt előtte ez a látszólag jószándékú valaki, de valóban jót akar? Egyáltalán ki ő, és mi az, hogy lapu?

A kis hangya bemutatkozott, elmondta, hogy ő mit is csinál ebben a hatalmas bírodalomban. Mert bizony nagyon fontos munka a raktárak feltöltése, a szállítás megszervezése, de jó, hogy sokan vannak. Meg ott vannak még a méhek is, meg még sok-sok barát, kolléga.

Elmondott mindent a lepkék és rovarok világáról. Még arról is beszélt, hogy milyen levelek meg füvek alatt alszanak, vagy bújnak meg az eső elől. Mert eső itt is kell ám! Hova lenne az a sok könny, amit bánatukban hullatnak az emberek, meg az embergyerekek? Itt, a földéken szépen leesik, megmossa a léleknövényeket, hogy azok szépen, frissen éltessek tovább a jókedvet a földiekben.

A kis hangya elmondta azt is, mik azok a nagy kalapú, vastag lábú valamik a fű rejtekében: a gombák. Nagyon kell ám vigyázni velük, mert még a törpéket is megtévesztik néha, pedig nekik közismerten jó a szaglásuk. Vannak jó gombák, és vannak a rosszak. Az előbbi

megesszük, az utóbbit kitépjük tövestől. Sajnos, azért vannak még mindig rossz emberek, akik lelke a rossz gombában mutatkozik meg, lehet jó sokat dolgozni.

Beszélt még a füvekről, a fákról, minden csodás élőlényről, miközben a hatalmas erdő minden fája és virága mosolyogva bólogatott.

Dóra pedig fogta mindazt a tudást, amit most szerzett, és szépen, eligazgatva beletette a kosarába.

Kismanó is gyűjtögetett jócskán, de ő, mint tudjuk, mindig azt mondja magáról, hogy mindent tud, hát most is igyekezett titokban tartani a gyűjteményét. Éppen csak Leven Dórát nem tudta becsapni, de ő meg legyintett egyet, mosolygott kettőt, és mentek is tovább.

– Nézd, az én kosaram már majdnem tele van – dicsekedett Kismanó. – Akkor innen csináljuk úgy, hogy minden megszerzett tudást a tiedbe gyűjtjük. Különben is igazságtalan lett volna, ha külön kellene mennünk. Te még csak most vagy itt először, nemrég jöttél, én meg már öreg, tapasztalt manó vagyok.

Ebben meg is egyeztek. Szépen átsétáltak a betűk világába. Ott tényleg Kismanó adhatta át tudását, és még csalni se kellett, Leven Dóra valóban nem ismert itt semmit.

– Ezekkel dolgozol?

– Igen. Itt írom a meséket. Vagyis inkább itt szedem össze a gondolataimat, mert a meséket a földi mesélők írják. Hú, hogy az milyen érdekes! Elmondom az első igazi barátom történetét, nagyon röviden.

Ezzel leültek egy kavicsra, és Kismanó mesélni kezdett. Arról, hogy volt egy csorba váza, amire meg szokott érkezni, de az egyszer eltört, lett helyette Bálint Bögre. De nem ez az igazi.

– Szóval, amikor megérkeztem, és végre észre is vett – mert mi olyan picik vagyunk az ő szemükben, hogy alig lehet meglátni – elkezdtem neki mesélni. Mikor miről, de általában arról, ami itt történt. Vagy arról, amit valamelyik másik embercsaládnál láttam. Ő azt hitte, hogy a Csorba Vázában, később Bálint Bögrében egyforma, olcsó tollak vannak, de megmutattam neki a mesevilágot. Csak be kellett csukni a szemét, adtam az egyik, már átvarázsolt kristálytollat, aranyhegygel, és csak írt, írt, írt. Mindent, amit elmondtam. Aztán kinyitotta a szemét, és nem látott mást, mint egy darab papírt, teleírva egy mesével, természetesen valamelyik kék tollal.

– És ezeket a betűket vitted el neki?

– Nem, dehogy! Ezeket a betűket csak a manók ismerik. Még ti, tündérek sem, nektek is tolmács kell hozzá, ahogy fordítva is. Én az emberbetűket nem ismerem, azért mondom el szóban a mesét, ő pedig leírja, hogy az embergyerekeknek fel tudják olvasni a felnöttek.

Egy apró zizzenésre lettek figyelmesek. Körülnéztek, hát látták ám, hogy Leven Dóra Ismeretkosara úgy megtelt, hogy néhány tudás ki is pottyant belőle.

– Kismanó, ezek a szálak téged illetnek, hiszen te ezt mind tudtad. Nekünk meg azzal kell megtöltenünk, amit valóban ismerünk. Tessék, itt vannak – és tette át Kismanó kosarába a „többletet”.

Egymásra néztek, és egy szó nélkül elindultak – hazafelé. A kosarak megteltek, a feladat teljesítve lett, jöhet a jól megérdemelt pihenés.

A Munka

Másnap reggel Kismanó nagy nyújtózkodva ment ki az ajtó elé, de ahogy kiért, el is szaladt minden álmosága. Ott állt Leven Dóra, egy kisebb kapával a kezében. Sírásra görbült szájjal kérdezte Kismanót.

– Láttad? Mi ez? Nekem nem tetszik. Éles is, nehéz is, és egyáltalán nem egy tündéri darab. Ráadásul nálad még nagyobb is van.

Kismanó akkor nézett a bejárathoz. Ott, bizony, egy szép, nagy, éles kapa várta a vele dolgozni akarót. Felismerve a neki már egyértelmű helyzetet, Dórát igyekezett megnyugtatni.

– Ez semmi! Télapó azt akarja, hogy menjünk a kertjébe dolgozni.
– Dolgozni? Az mi?
– Hát, neked eddig az volt a dolgod, hogy vidd az illatot a levendulának. Csakhogy van ám másik fajta munka is, amit meg kell ismerned. Először nekem is nehéz volt, de aztán úgy belehúztunk, hogy sikerült megcsinálni, amit akartunk. Természetesen sokan voltunk, de együtt minden simábban ment. Látod, Télapó már eleve erre is gondolt, mert együtt küld el minket a kertjébe.

Leven Dóra még hüppögött, de már kíváncsian várta a folytatást.

– És milyen kertbe megyünk? Virágosba?

– Nem, az a te kerted, ami soha nem gazos. Mi a Lélekkertbe megyünk, hogy kitakarítsunk onnan minden rosszat. Csak nem tudom, merre kellene indulni. A spenótföld arra van, a répa-föld meg amarra. De jól jönne egy kis segítség!

Bánatosan állt a föld szélén – mert azt azért tudta, merre található a Lélekkert –, de semmi nem mutatta meg az irányt.

Egyszer csak a távolban megjelent a barátja, Bendegúz kíséretében.

– Odanézz! – kiáltott fel örömeiben – Ott jönnek a barátaim.

Dóra kezébe ebben a pillanatban egy látcső került, azzal próbálta kikutatni a távolban, kik is Kismanó barátai. De ő csak egy hatalmas szőrösomót látott, nyakában egy hordócskával, meg egy lányt, aki a szőrösomót simogatja, vakargatja, nagyjából ott, ahol a nyaka lenne, ha ismert valami lenne. De Dórának ez valami nagy, idegen és félelmetes volt. De ha Kismanó azt mondja, hogy a barátai, akkor nem lehetnek rosszak.

– Jaj, te nem is tudod, kik ők! Emlékszel még a betűkre? Tudod, amiből legvégén a barátom megírta a meséket?

Dóra lelkesen és mosolyogva bólogatott. Persze, hogy emlékszik. Ki ne emlékezne az ilyen különleges világra?

– Akkor ők a meseírók?

– Igen, ők. Illetve... ízé... az öregcsaj a meseíró, az a nagy szörgombóc meg, Bendegúz a barátja. Majdnem mindenhova elkíséri, nehogy bántódása essen, vagy ne találjon haza. Tudod, ő egy kutya tulajdonképpen, akinek olyan, de olyan szaglása van, mint senki másnak.

Közben meg is érkeztek Kismanó barátai. Bendegúz, úgy kutyamódra igyekezett bemutatkozni Dórának, de méretdifferenciák miatt ez elmaradt, csupán a fejét billentette kicsit oldalra. Dóra pedig megértette, hogy barátsággal jöttek, segíteni akarnak.

– Mi a baj, Kismanó? Valamit nem tudtok elkezdni? Látom, itt a kapa a kezetekben, csak mintha nem tudnátok, merre induljatok.

Kismanó bevallotta, hogy ez bizony így van, és estére teljesíteni kell a kiadott feladatot, amiről még azt se tudják, mi lenne.

Bendegúz vette kézbe, pontosabban mancsba az irányítást. Szaglászott erre is, szaglászott arra is, egyszer csak meglengette farkát és mutatta az utat – de csak az orrával az irányt, innen tovább ők már nem mehettek.

Kismanó és Leven Dóra megköszönték a segítséget, és elindultak a paradicsomföld felé. Igen ám, de akkor jött néhány kismadár, és hangos csiripelésbe kezdtek. Mintha azt mondták volna, hogy nem az az igazi, az csak arra volt, hogy kutyával ne lehessen csalni. Mert a Főnök tudta, hogy van egy kutyabarát Kismanó, meg egy manóbarát nagy kutya, aki segíteni akar. Kevert egyet az illatokon, kettőt a földben, és már más is volt a helyes út. (Nem nagyon más, azt azért nem akarta, hogy eltévedjenek a fiatalok.) Indultak hát a kismadarak hangja és röpte szerint.

Közben hol itt, hol ott megláttak egy-egy gazt, amit ügyesen és gyorsan kikapáltak. Leven Dórának nem is volt nehéz, egy pillanat alatt megtanulta, mit is kell csinálni, két pillanat alatt meg azt, hogy kell megkülönböztetni a gyomnövényeket a gyógynövényektől.

Jött egy újabb ismeret. Kiderült, hogy Zsálya Zsuzsa nem illatos, mint a virágoskerti, hanem gyógyít, mint ez, itt az út mellett. És még milyen sok testvér van! Nem győzték a tudásukat gyűjteni – de közben haladni kellett ám a kapálással is. Mentek hát, amilyen gyorsan csak tudtak, a paradicsomföld belseje felé, közben az utat is tisztogatva gazoktól, szemetektől.

Ezüstcsákány, Rézangyal

Egyszer csak valami furcsa, rekedtes hang ütötte meg a fülüket. Ők ilyet még soha, de soha nem hallottak. Érdekes volt, de szépnek igazán nem mondaná senki.

Körülnéztek. A hang valahonnan fönről jött, mintha egy fa tetején trombitált volna valaki, hát keresni kezdték. Ahogy közeledtek tekintetükkel a helyes irány felé, úgy hangosodott, és lett egyre többszólamú ez a csuda tudja, milyen hang.

– Odanézz! – kiáltott fel Leven Dóra örömeiben. – Ott van fönt, nézz csak oda.

Kismanó pedig nézett. Pont oda. És mit látott? Egy kék színű, rengeteg ágú, hatalmas fát, aminek egyik ágán csücsült egy kisangyal. De milyen kisangyal! Olyan volt a színe, mint az aranytoll hegyének, de mégsem egészen. Kismanó, mint a leendő ház ura, minden bátorságát összeszedve megkérdezte:

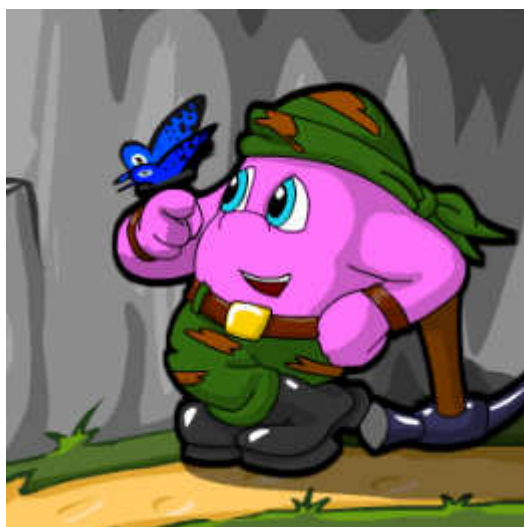
– Te ki vagy? És mi ez a furcsa fa, hogy ilyen kék? Láttam már ezt a színt, és mindig haragudtam rá. Ellopta tőlem a barátaimat.

– Szervusztok – köszönt a majdnem aranyszínű kisangyal. – Tőlem a hangomat vette el. Pedig volt ám, szép, csilingelő hangocskám, ami mindig jelzett, ha Csodabogár talált valami értékeset. Mármint Télapó szerint értékeset. Ez itt a Fészfa, én meg a Fészfán Füttyülő Rézangyal vagyok. Illetve voltam. Már trombitálásnak se lehet nevezni, amit itt csinállok.

– És soha nem is kapod vissza a hangodat? – pityeredett el bánatában Dóra.

– De, csak ahhoz segítség kell. Komoly, nagy segítség. Meg kell találni Csodabogár kis csákányát. Picike kis ezüstcsákány. Annak van olyan csilingelő hangja, amilyen nekem is volt, és csak ő tudná visszaénekelni belém a régi hangomat.

– Tudsz valamit arról, hogy merre lehet a kis ezüstcsákány?

– Ki az a Csodabogár?

– Várjatok, mindjárt elmondom. A kis ezüstcsákányt valahol a paradicsomföldbe vezető úton, valahol a föld alatt lehet megtalálni. Csodabogár pedig az, akitől ellopták, eldugták, és most Csodabogár is csak sír, sír, sír, mint én. Mi már megpróbáltunk mindent, ami csak eszünkbe jutott, de semmi eredményt nem értünk el.

Kismanó és Leven Dóra egymásra néztek, némán bólintottak, és együtt indultak az úton, jó mélyre vágva kapájukat a kemény földbe.

– Csincsingcsin – hallatszott Dóra kapája alól.

– Gyertek! Lehet, hogy megtaláltam! Olyan a hangja, amilyennek elképzeltem Rézangyal elmondása alapján.

Gyorsan oda is ért kismadár, Kismanó, és ki-ki amivel tudta, mélyítette a gödröt. Rézangyal le is szól:

– Kismadarak, ti pihenjeteK egy kicsit. Olyan mélyre hogy mehetnétek, mikor a madaraknak a magasban van az életük?

– Nem, nem, és nem! Addig nem pihenünk, amíg elő nem kerül az a kis ezüstcsákány. Ha mással nem, hát a szárnyunkkal csapkodjuk ki a földet.

– Csincsiling, csincsiling – hallatszott a vidám kacagás. – Megmentettetek! Köszönöm szépen. És ha ezt megtudja Csodabogár, a világ legboldogabb bogara lesz.

– Hát mondd el neki.

– Azt így nem lehet. Be kell mutatnom titeket egymásnak. Aztán ti átadjátok a kis ezüst-csákányt, amivel rézangyal felé suhint (csak felé, és csak kicsit suhint, nehogy baja legyen valakinek) és Rézangyal visszakapja a csilingelő hangját. Akkor már Fuvola Angyal lesz, akinél szebb hangja talán senkinek nincs is mifelénk.

Elmentek hát, bemutatkoztak egymásnak. Megtörtént a suhintás, Rézangyalból pedig hirtelen Fuvola Angyal lett ismét, aki énekével a fiatalokat kísérte tovább a próbát teljesíteni. Ráadásul Csodabogárból megint Gondúzó Csodabogár lett, így egy pillanat alatt elszállt Kismanóék sok-sok gondja is. De azért nincs vége a megpróbáltatásoknak. Még itt, a Lélek-kertben, azon belül is a paradicsomföldön ki kell kapálni a rossz lelkeket.

Dóra megint megijedt. Rosszakat? És mi lesz velük? És hogy lesz utána? Ha rosszak és kikapáljuk, már nem is bánthatnak? De Kismanó megnyugtatta, akkor már senkit nem bánthatnak. A rosszak elszáradnak, a madarak meg? Hát itt nincsenek jómadarak, csak jó madarak, akik ott segítenek, ahol csak szabad. Így Dóra Kismanó mellett biztonságban érezhette magát, és mosolyogva kapált tovább.

Kivételesen Kismanó nem értett valamit. Ha itt Toy-Toyra járnak, és csak jó madarak vannak, akkor nincsenek olyan csúnya, városi galambok, amiktől minden mindig gusztustalanul piszkos?

Valamelyik kismadár megérezte a gondolatot, és elcsicseregte, hogy itt tényleg minden madár jó. Még a galambok is Toy-Toyra járnak. Télapó meg sem engedne ilyen hanyagságot, pedig ott se minden fenéig tejfel. Van, akinek tejszín jut, van, akinek csak a savó. Mindenki érdemei szerint.

De mindenki csak hazai terméket! Vagyis Arany Borjútól (aki lemond egy kicsi kajáról), vagy Fejős Tehéntől. Csak semmi import marhaság. Igen, szó szerint marha-ság. Arról nem lehet tudni, hogy honnan jött. Hacsak nem a valaha volt szép, Zöld Farmról vásárolnak, kifejezetten anyagi támogatásuk érdekében.

A jelentések

Kismanó és Leven Dóra is úgy aludtak, mint a tej. Nagyon szépet álmodhattak, nagyon szép fuvolakísérettel, mert békésen és boldogan mosolyogtak. Lehet, hogy a segítség, a jó cselekedet varázsolt mindkét arcocskára mosolyt?

Amíg ők aludtak és álmodtak, Télapó magához kérte a segítőit. Igenis, hogy kérte, nem rendelte, mert attól, hogy ő a Főnök, még ki tudja mondani, hogy légy szíves. Először Illem-tündért kérdezte, mi a véleménye a fiatalok viselkedéséről?

– Szerintem tökéletesen megfelelnek a házasságra. Mindketten szívesen segítenek a bajba jutottakon, mindketten szívesen segítenek akkor is, ha az csak egy apró kis akadály, amit a másik nem tud átugrani.

– És egyenként? Leven Dóra milyen volt?

– Ő egy kicsit talán szégyellős, de ez csak azért lehet, mert még nem tud annyit, amennyit szerinte kellene. Szerintem ezt nyugodtan kivárázsolhatnád belőle.

– És Kismanó? Nála is minden rendben?

– Hát, az az igazság, hogy ő néha csibészkedik. De csak nagyon néha, és csak nagyon kicsit, ha nem én lennék Illem-tündér, észre se venném. Meg...

– Meg?

– Meg ennyi csibészség kell egy manónak, különben hogy tenné változatossá az életet? Hagyd csak meg benne ezt a kis elevenséget.

– Tehát szerinted minden rendben, illetlen alapján jöhet a kézfogó. Akkor menjünk tovább. Szépségtündér? Te milyennek láttad őket?

– Szerintem mindent jól csináltak. Mindig alkalomhoz illő ruhát vettek fel, és ha az alkalom egy pillanat alatt megváltozott másik alkalommá, tökéletesen jól választották meg a magura varázsolt új ruhát.

– És a terveik? Azokat álmukban láthattad. Szerinted megfelelnek az elvárásaidnak?

– Szerintem tökéletesen megfelelnek. Álmodoznak a házukról, a berendezésről, egyáltalán az életükről. Minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyok elégedve.

– Akkor a szépség és a külcsín alapján is megfelelnek a házassági feltételeknek. Menjünk tovább. Muzsikatörpe? Te mit láttál?

– Az egyértelműen kiderült, hogy szeretik a muzsikát. Itt van a legutolsó példa, az ezüstcsákány megtalálása, meg a Fuvola Angyal hangjának visszaadása, meg a ragyogó kórustagság. Pedig ők nem is tudták előre a dallamot. Mehetnek a kézfogón táncolni, énekelni, ragyogó tehetségük van ehhez is.

– Akkor jó. De mi van Verskoboldunkkal? Te hogy látod, mint látod? Tudom, te mindig súgysz, ha valaki belesül a mondókájába. Itt nagy szükség lesz rá?

– Csak kicsit kell majd súgnom Kismanónak. Annyira izgulni fog, és annyira meg lesz hatódva, hogy még azt is elfelejti, hogy hívják, de egy szó elég lesz a szövetségi szöveg elmondásához.

– Eddig minden rendben. Főmanó? Te vagy a kötözködős feladatok felügyelője. Nos, mibe tudtál belekötni?

– Bármilyen furcsa, de semmibe. Mindig segítettek egymásnak, mindig ott voltak, ahol lenniük kellett, mindig szívesen dolgoztak, csak valamilyen célt kellett kitűzni. Szerintem elkezdhetjük a szervezést.

– Azért ne szaladjunk ennyire előre. Itt van még Doki Manó. Te megvizsgáltad őket, úgy, ahogy kellett?

– Igen, és nem találtam semmi rossz jelre mutató bajocskát sem. Nincs lúdtalp, nincs rossz fog, minden mehet rendesen, teljesen manóegészségesek. Meg tündéregészségesek.

– Jó, akkor kezdjünk hozzá. Csodabogár, gyere csak ide! Most aztán lehetsz igazán gondúzó.

– Mit kell tennem, Téalapó?

– Ezennel kinevezlek szállítmányozási főnöknek, ehhez az egy programhoz. Te fogod megszervezni, hogy minden szükséges dolog éppen időben érkezzen meg a kézfogóra, meg utána is, az építkezéshez. De nem csalsz, csak azt viszed, amit ők kérnek!

– Igenis, Téalapó. Feladatot megértettem. Nem fogsz bennem csalódni.

A Kézfogó

Reggel vidáman ébredtek a fiatalok, nagy nyújtózkodással ment az ajtó elé Kismanó, szépen, illatosan, frissen pedig Leven Dóra. De ahogy kiléptek, mindjárt meg is lepődtek, de annyira, hogy minden mozgást abbahagytak. Még a nyújtózkodást is, pedig az Kismanónál reggelenként elengedhetetlen volt. Csak álltak és néztek. Ők ilyet még soha, de soha nem láttak.

Meglepetésük oka csak a két ház közötti szép, füves területen látott csoda: egy nagy, terített asztal, sok-sok kicsike székkal, meg két nagyobb, az egyik mellett egy nagy kutyatállal. Az asztal fölött, meg mindenfelé világító léggömbök lebegtek, ahányan csak voltak, annyi színben pompáztak.

A kutyatálról a nagy szék mellett nem volt nehéz kitalálni: oda Bendegúz kerül, a nagy szék pedig a Meseíróé. De mi ez a nagy vendégvárás? Mi ez a nagyünnepélyesség?

– Persze, most nem vagy itt, Főnök, hogy megmagyarázd – zsörtölődött Kismanó. – Vagy ez is egy feladvány lenne? Akkor ez a legnehezebb.

Leven Dóra pityeregni kezdett.

– Én most mit csináljak? Látom, hogy itt valami nagy vendégség készül, de nekem fogalmam nincs a vendéglátásról. Télapó, ha ez is egy feladvány, akkor nagyon nehéz lesz megfejteni, különösen végrehajtani. Nálunk, virágtündéreknél ilyen soha nem volt, nem is tanultam meg semmit ezekből a dolgokból.

Mielőtt teljes lett volna az elkeseredés, kezdtek szállingózni a vendégek. Jött Kisvakond, meg mindenki, akivel a spenótföldön összefogtak, hogy azt a csúnya, gyorsan növő, nagy Gazfát kitepjkék. Aztán jöttek a kismadarak, hozták az ezüstcsákányt. Jött minden egyes barát, olyan, aki nekik segített, meg olyan is, akiknek ők segítettek. Mindenki megtalálta a helyét, már csak egy kis, meg két nagy szék volt üres.

– Fogadjunk, hogy oda Főmanó ül, oda meg a Meseíró – lelkesedett Kismanó.

– Igen, oda meg majd Bendegúz ül, a főfő helyet pedig Télapónak tartják fenn, nagyon, nagyon helyesen – komolykodott Dóra. – De mi hol ülünk majd? Vagy mi állni fogunk végig?

– Nem, nem – érkezett meg Télapó egy zsáknyi baráttal. – Nem végig fogtok állni, az ünnepi közös ebédhez díszhelyet kaptok, ha megérdemlitek.

Dóra elpirult, Kismanónak meg tátva maradt a szája.

– Ezek szerint akkor... meg ízé...

– Ezek szerint, igen, megfeleltetek minden kihívásnak, minden feladatot teljesítettetek, és minden segítóm meg volt veletek elégedve. Pedig higgyétek el, ez nagyon ritkán fordul elő. Úgyhogy kezdjünk hozzá, jöhet az ünnepség. Engedélyezem a kézfogót!

Az asztal sarka felől egy kedves kis vakkantás hallatszott. Valami olyat jelenthetett, hogy „én leszek a tanú”.

Kismanónak a továbbiakban némi fejtörést okozott, mert erre igazán nem számított, hát a betűiből nem rakta össze az esküjük szövegét. Leven Dóra viszont egy mosolyával kisegítette őt. Kismanó kacsintott egyet, tekintetével megkereste Versmanót, és belekezdett.

– Én, Mesemanó, született Kismanó...

– Meg én, Leven Dóra...

– ...közösen fogadjuk, hogy egymást mindig segítjük, egymásért minden áldozatot meghozunk, hogy mindent együtt csinálunk, egymást soha el nem hagyjuk. Ha már igazán házasság leszünk, mert felépül végre a házunk is, az eddigi lakásunkat visszaadjuk Télapónak, hogy

mások is jöhessenek és boldogok legyenek. És a végén a legeslegfontosabb: mindig szeretni fogjuk egymást, és amikor csak lehet, kézen fogva járunk Manó, meg Tündérvilágban.

– Helyes – zárta le az esküt Télapó. – Akkor most fogjátok meg egymás kezét, így, szépen, forduljatok meg, majd ott találtok valamit.

Bizony, találtak! Csodákkal megterített külön asztalt, mellette két ragyogó aranszékkal, az asztalon jobbnál jobb falatokkal és italokkal.

– Ez tényleg Boróka? – kérdezte lelkesedve Kismanó.

– Igen, az. Ő küldte nektek, hogy igazi ünnep legyen ez a nap. Tudjátok, a boróka egy kicsit fűszer, egy kicsit gyógyszer, meg egy kicsit pálinka alapanyag.

– Pálinka? Hiszen az butít!

– Igen, ha az emberek sokat isznak belőle. De mi nem emberek vagyunk, hanem mindenféle csodalények, tehát nálunk a pálinka is alkoholmentes. Nyugodtan ihat belőle mindenki, akit megkínáltak.

– És nincs olyan, aki megszegi a szabályokat?

– Dehogyan. Csak azok egy pillanat alatt visszakerülnek az emberek közé, ráadásul nem is embernek, hanem részeg disznónak.

– Az meg milyen?

– Várjatok, mindjárt megmutatom.

Télapó nyitott egy kis ablakot az emberek világa felé, ahonnan nagyon jól látszottak a részeg disznók. Kismanót is megrázta a hideg, Leven Dóra meg szinte rosszul lett a látványtól.

– Azt látom, Télapó, – hogy a ti asztalotok is roskadásig van finomságokkal – vette át a szót Leven Dóra –, de ha volna kedvetek más-hoz is, gyertek nyugodtan, szívesen adunk ezekből is.

Télapó kacsintott egyet, mire előkerült Muzsikamanó, és húzta a hegedűjét, amire hirtelen mindenki énekelni kezdett. Aztán jött

Fuvola Angyal, akit nem lehetett megszakítani gyönyörű énekében, ezért mindenki enni kezdett. Olyan illetlenül, mint még soha: egyetlen tányérsörrenés nélkül laktak jól a csodálatos ételekkel, öblítették le mesébe illő italokkal.

Aztán egy kicsi tánc, egy kicsi multság után Télapó így szólt:

– Ennyi volt a vígság, most jön a legnehezebb feladat. Tessék indulni, felépíteni a házatokat. Amíg az nem készül el, nincs házasság, de lakhattok a régiben, elvégre lakni csak kell valahol. Az újhoz viszont segítséget nem kaptok. Tessék megtervezni, tessék okosan kitalálni mindent.

– Tényleg semmi segítséget nem kaphatnak?

– Jól van, akkor kapjanak. De csak néhány apró segítséget, azt is csak kérdés formájában, amiben nem lehet mindjárt a válasz is. Úgyhogy a segítőnek is nagy feladata lesz úgy fogalmazni, hogy közben semmi titkot nem árulhat el.

– Nem baj – kiáltotta szinte mindenki az asztal mellől.

Ezek után Télapó szélnek eresztette a víg társaságot, az ifjakat pedig elindította, természetesen kézen fogva, az új életük felé. Meg kell találni a helyet, ahol majd a házuk felépül.

Hol is kezdjük?

A házasodás nem akármilyen feladat! Először meg kell keresni a telket. Elég nagy legyen, elég szép legyen, elég világosságot engedjen be a házba, könnyen lehessen szellőztetni, és az ablakon kinézve is csak szépeket lehessen látni.

- Te ezt, hogy képzelted, Kismanó – érdeklődött félszegen Leven Dóra.
- Szerintem nincs itt semmi gond. Körülnézünk, kiválasztjuk, és sitty-sutty, már építhetünk is.
- De mi alapján, meg miből, meg hogyan, meg... Annyi a kérdés még, hogy ki se látszunk belőle. Nem lehetne inkább úgy, hogy először megtervezzük, kijavítjuk, összehangoljuk, és csak utána sitty-sutty? És legelőször is: hová?
- Ezen már Kismanó is kezdett eltöprengeni. Mert bizony, Télapó azért küldte őket éppen ide, hogy megtalálják a majdani közös életük helyét. Akár tetszik, akár nem, most bizony menni kell, nézni kell, látni kell, és még a házat is bele kell képzelni.
- De milyen házat? – állt le hirtelen a felsorolással Kismanó. – Lehet, hogy először azt kellene kitalálni? Nem, az nem lehet, akkor azt mondta volna a Főnök.
- Idáig jutott gondolataiban, amikor hirtelen megtorpantak. Mindketten, egyszerre. Egyszerre is szólaltak meg.
- Oda nézz! Az pontosan nekünk való lenne!
- Mire ezt kimondták, már körbe is lett kerítve a kiszemelt terület. Igazi Télapóföldi jelzőkerítéssel. A jelzőkarók Leven Dóra földjéről jöttek, szép kardvirág formájában. Körbehúzta a területet Kismanó világából érkezett betűsor. A biztonság kedvéért a kaput Télapó szakállának szálai jelezték.
- Ezek szerint ezt már meg is kaptuk? De jó, akkor indulhatunk is építkezni – lelkesedett Kismanó, már megint korábban a kelleténél.
- Pontosán mit is akarsz itt építeni?
- Hát házat. Nekünk. Meg...
- Meg?

– Hallottam valamit arról, hogy a házas pároknak szokott lenni családjuk. Szóval, én arra gondoltam, hogy nekünk, meg a családuknak.

– Igen, erről én is hallottam, de nem tudom, mi lehet az. Jónak hangzik, talán meg kellene tudni róla többet is.

– Megtudtok a családról is mindent, de csak részletekben – hallatszott Télapó valahonnan, a telkek vége felől.

– És miért csak részletekben – durcáskodott Leven Dóra.

– Azért, mert mindenért meg kell dolgozni. Az első részt, amiből a világon semmit nem fogtok érteni, mindjárt el is mondom, hiszen megtaláltátok a nektek legjobban tetsző telket. Akkor talán csüccs. Csak ide, a fűre, ahogy építkezéskor lehet.

Kellemesen elhelyezkedtek. Kismanóval volt ugyan némi gond, de egy kiadós nevetéssel ez is bocsánatos bűnné változott. Ő ugyanis annyira leült, hogy azt máshol leheveredésnek mondanák, és fektében egyik lábát a másik térdére téve, karjait kényelmes párnaként a feje alá elrendezve várta a mesét. A mese pedig csak nem jött, mire végre észbekapott, és mint egy rendes leendő családfőnek kell, tisztességesen, törökülésben, igencsak elpirosodott arccal várta a magyarázatot arról, mi is az a család.

– A család az, amikor a házas párok már beköltöztek a szépen berendezett házukba. Rendbe teszik az életüket, kicsit össze-sziszolódnak, alkalmazkodnak egymáshoz, nem csak elviselik, ha a másiknak éppen nagyon sok a munkája, de még segítenek is egymásnak, amennyire csak tudnak.

– Jó, de ez még nem család, ez még csak házaspár – okvetetlenkedett Kismanó.

– Most érdekel, de akkor az elejéről kezem, vagy nem érdekel, és akkor neked ilyened soha nem lesz.

– Bocsánat...

– Tehát, ha a pár már nagyon szépen él, akkor kezd nekik hiányozni ez a valami, amiről hallottatok. Mert szép az élet, meg a manószerelem, de valami még hiányzik az életből.

– Tudom már! – örvendezett Leven Dóra – Ilyenkor jön a családtervezés. És ilyenkor jönnek azok a picike kis manócskák, meg tündérek, meg minden Télapóföldi apróságok?

– Na, valahogy így. Kismanó, ne vigyorogj! Én tudom a legjobban, hogy mi mindent láttál, meg hallottál, amikor az emberek között jártál, de nálunk nem így van. Ez itt Télapóföld, ahol minden másképp van. Vagy ezt már elfelejtetted?

– Nem felejtettem el, bocsánat. Csak ilyenről hallottam már. Azt mondták ott, hogy a családnak kell 3 szoba, 3 gyerek, 4 kerék. Állítólag ez a családtervezés, a többi meg a kivitelezés.

– Ha úgy vesszük, igen. De akkor maradjunk egy kicsit a tervezésnél. Mondjuk, a házatok megtervezésénél. Ha azzal elkészültetek, újabb részletet mondok el a családról.

Ezzel, rá nem jellemző módon, köszönés nélkül eltűnt, mint az a bizonyos kicsi csacs a sűrű ködben. Kismanó és Leven Dóra magára maradt a feladattal: meg kell tervezni a házat. Méghozzá úgy, hogy mindkettőjüknek tökéletes legyen, praktikus is, esztétikus is. És be kell tervezni a családot is, amiről még mindig nem tudják, mi is lehet, de ha 3 gyerek, akkor hárommal több szoba!

– Tervezzük meg. Jó. De hol? A levegőbe rajzoljunk az ujjacskáinkkal? Egy pillanat múlva már nem is látszik semmi. Vagy rajzoljuk a homokba? Valaki elkezd sírni, már el is mosta az eső, a legkisebb szomorú sóhajtól meg összekeverednek a porszemek.

– És mit szólnátok hozzám? – szólt valaki a föld alól.

– Te ki vagy? És hol vagy? És miben tudsz segíteni, amit előre is köszönünk?

– Nézzetek a lábatok elé. Na, végre! Itt vagyok, egy szép, kemény, teljesen sima felszínű kőtábla.

– Tényleg! De jó, hogy jöttél, van hova terveznünk a házat! – röpködött örömeiben Dóra.

– De mivel rajzoljunk? Arra még mindig csak az ujjacskáink vannak.

– Kismanó, ne kötözködj, különösen ne akkor, amikor csak figyelmetlen voltál. Nézz csak oda! Ott egy szép bokornyai máriatövis. Szép, színes tüskéivel rajzolhattok, én pedig megőrööm nektek. Még az esőtől is megvédek.

– Jó, de ha valamiről kiderül, hogy mégse úgy lenne jó, akkor az eredeti már kőbe lesz vésve, nem tudjuk kijavítani.

– Dehogynem. Ahhoz csak a közös akarat kell, és már el is tűnt a régi rajzból az, amit ki akartok javítani. Csak aztán tudjatok közösen akarni! Mert ezen a feladaton már sokan elbuktak, és mehettek vissza szinglinek.

Tervek

Nekiült hát Kismanó és Leven Dóra megtervezni a házat. Kismanó nagyon gyorsan mondta ki a végítéletet.

– Kell egy bejárat, egy nagyon nagy szoba, mi ketten vagyunk, tehát 2 szoba... Nem jó! Azt mondta a családtervező, tudod, a Ferdenyakú Liba, hogy 3 szoba. Akkor most melyik?

– Nem is ő mondta, hanem az a másik, a kicsi, de mindegy. Mert azt is mondta, hogy 3 gyerek. Tehát nekünk 2, meg a gyerekeknek 3, az összesen...

Itt elakadt Leven Dóra. Ő ugyanis nem járt iskolába, és nem tanult meg számolni. Kismanó viszont, mint egy igazán szerető pár, kisegítette.

– Majd megtanítlak. Most akkor az a feladat, hogy kettő, meg három, az mennyi is? Na, vedd elő a virágocskáidat.

– Mindet? – ijedt meg Dóra.

– Nem, dehogy is. Csak úgy, ahogy mondom, és óvatosan, hogy minden visszakerüljön a helyére. Szépen, egyesével. Azért tízig el tudsz számolni úgy, hogy egy, kettő, három?

– Úgy igen. Akkor kezdjünk a feladathoz. Először mondtuk, hogy kettő, tehát vegyél le két darab pici virágot.

– Egy, kettő – tette le Dóra a levendula aprócska virágait a terveknek szánt köré.

– Azt mondtuk, hogy kell még három. Tessék letenni azokat is. Igen, köszönöm szépen. És most olvasd össze, hány virágocska is van ott?

– Egy, kettő, három, négy, öt. Akkor kell nekünk 5 szoba? Nem lesz az sok?

– Hát, lehet, hogy sok lesz, de ha már mi tervezzük, legyen a legjobb, a legszebb, a legkényelmesebb. Vagy nem?

– De, igen. Akkor úgy lesz, hogy lesz egy bejárat, egy nagyon nagy szoba, meg öt kicsike szoba? A nagyban jön össze a család, meg mi vigyázunk mindenre. Három szoba a három gyereké, a két szoba meg nekünk dolgozószoba? Nekem virágszirmok, meg illatok összeillesztésére, neked meg a betűkből a meséidre. De azt még nem tudom, hogy mit fogunk enni, és hol?

– Te is éhes vagy? – derült fel Kismanó arca.

– Nem... Illetve igen, hiszen arról jutott eszembe, hogy ott is kell lenni valami kajakészítőnek. Meg le ne maradjon az a pancsolós szoba, ahol minden este lemoszuk magunkról... tudod, na... most mondjam ki?

Persze, hogy nem kellett kimondani. Kismanó ezzel a maga részéről be is fejezte a tervezést. Csakhogy Leven Dórának eszébe jutott valami: a világosság.

– Ablak! Az kell minden szobára. Meg a konyhára, meg a fürdőre, meg mindenre.

– Igen. És kell háztető, meg padlás, meg pince, meg egy olyan raktárféle, ahol addig tartjuk a szerszámainkat, amíg azokat nem kell használni. És kell egy kicsi kert, ahol a gyerekek játszani tudnak. Hű, de mennyi mindenből áll egy ház!

– Akkor kezdjünk is el rajzolni.

– Nem lehetne ebéd után? – nyafogott Kismanó.

– De, lehet, de a vázlatot akkor is le kéne rajzolni. Vagy leírni, hogy miből mennyi kellene.

A kőtábla szíve sincs kőből, egy pillanat alatt felírta, amit eddig kitaláltak.

– Menjete enni, jó étvágyat kívánok! Majd, ha visszajöttetek, folytatjátok a munkát.

Jóllakva minden sokkal könnyebb, és sokkal egyszerűbb. Jóízűen mosolyogva ültek a kőtábla mellé, és rajzolni kezdtek. Először a nagy, a közös szobát, mellette sorjában a szobácskákat. Jobbra Dóra dolgozója, balra Kismanóé. Aztán jobbra egy gyerekszoba meg balra egy gyerekszoba. És a harmadik? Az ott lesz jobbra, a másik mellett. De akkor balra? Hát ott meg a kajakészítő. Fönt meg, a bejárattal szemben lesz a szép, nagy pancsolós.

– Nem lesz ez így jó, Kismanó – ráncolta homlokát Leven Dóra. – A pancsolós legyen a kajakészítő, és fordítva. Egyi-

künk bőven elfér ott megtisztálkodni, de a kajásnál hogy férnénk el egyszerre ennyien? Mert azt te sem akarod, hogy mindenféle kis és nagy ünnepen külön együnk. Oda kell a varázstűzhely, a palacsintasütő, a sok-sok edény, meg egy nagy asztal, ahol mindenki elfér. Hányan is leszünk?

– Tanítotlak számolni, akkor most kezdjük előlről.

– Jó. Tehát mi vagyunk ketten, az két nagyobb szék, meg a gyerekek lesznek hárman, az három kisebb szék, meg néha vendégek is jönnek, az megint legalább két normális méretű szék. Meg Télapó! Neki különleges helyen, különlegesen nagy szék kell. – Télapót most hagyjuk ki, ő akkor is itt van velünk, amikor nem látjuk. Ha meg vendégségbe jön, hát csak tudunk neki is varázsolni egy nagyon szép széket. Meg ne legyen mindenkinek más méretű az ülőalkalmatosság, a kicsiket megmagasítjuk párnákkal, a vendégek meg amúgy is akkorák, mint mi vagyunk. Tehát akkor hány szék is kell, Télapó trónján kívül?

– Hát, akkor kettő, meg három, az öt a családnak, meg kettő a vendégeknek, az hét. Jól számoltam, Kismanó?

Kismanóval madarat lehetett volna fogatni, olyan boldog volt. Leven Dóra megtanult számolni, és erre ő tanította meg. Ekkora büszkeséget alig lehet elbírní, de nagyon, nagyon muszáj. Hol van még a kész ház?

Ez járt Leven Dóra fejecskéjében is. Mert jó, megvannak a szobák, meg minden, de hova kell építeni? És mit kell csinálni, hogy olyan szép legyen, mint az ott, a távolban, és ne dőljön össze, mint itt, a majdnemszomszédban? És egyáltalán, hogy kell olyan szép egyenesen rakni a nem is tudják, mit, hogy ne legyen sánta a ház?

Csámpásan, vagy egyenesen?

– Ezen könnyen segíthetünk – ugrott azonnal Kismanó. – Szépen egyenesre le kell faragni a földet, és akkor mindjárt egyenesre is lehet építeni.

Dóra bólintott, és neki is kezdtek a munkának. Nem volt éppen könnyű, kaptak is hozzá segítséget.

– Legalább ne nektek kelljen elhordani, hoztam valakit – hallották Csodatévő Csodabogár, a legújabb szállítmányozási felelős hangját.

– Mivel tudsz nekünk segíteni? – kérdezte nagyon, de nagy kíváncsian Kismanó.

– Nem sokkal, az biztos, de itt vannak a csigák, akik felajánlották, hogy amit csak tudnak, elszállítanak.

– A csigák? Nem lesz az túl lassú?

– De – jött egy másik, ismerős hang a csigák sora mellől. – Csakhogy mindent meg lehet oldani, ha együtt vagyunk. Vagy már nem emlékszel?

– De igen, emlékszem, de így már semmit nem értek.

– Figyeljetek – vette át az irányítást Csodabogár. – A csigák úgy segítenek, hogy a csigaházukból igazi, amolyan felhúzó csigát csinálnak, és ők nem haladnak, hanem csak az egyik csiga húzza a kötelet, amire rá van akasztva egy nagyobb darab a földből, vagy egy kavicsból. A hangyák meg szorgalmas katonák, ők elhordják az apraját. Vagy az is lehet, hogy csak egyik kézből a másikba adják, mint valami láncszerűségben. Ezt majd ők eldöntik. De a ti időtöket és erőtöket legalább ez nem veszi el. Ami meg így se menne, azt gurítja el Talics.

– Taaliiics? Ő meg kicsoda?

– Ő egy ugyanolyan valami, mint akit ismertek, a Talicska, csak a Talics már jó nagy, őt nem becézgetjük.

Igaz, ami igaz, így könnyebb is volt, gyorsabb is volt az a panírozás, vagy planírozás. Csak az volt az egésszel a baj, hogy hiába igyekeztek egymás után igazítani az alapot, mindig bicegőssre sikerült.

Most aztán kellett Téalapó segítsége!

– Itt is vagyok. Látom, valamiről fogalmatok nincs, hát elmondom. Minden háznak van igazi, tartós, kemény, biztos alapja. Csak arra lehet építkezni, különben hol ide-, hol oda-, hol meg összedől a ház. Ami leginkább azért lenne rátok nézve rossz, mert három próba után száműzés a büntetés. Mehettek vissza oda, ahonnan jöttetek, az Emberek közé. Kismanó, ne vigyorgj, mert ez nem valami kirándulás lenne, hanem ti is Emberré változnátok vissza, mint voltatok Téalapóföldi Csodalények előtt, és újra meg kellene küzdenetek az idejutásért, itt pedig azért, hogy manó, tündér, vagy éppen krampusz legyen belőletek. Tehát tessék figyelni, tessék tanulni. Ha erre rájöttök, a nagy munka előtt folytatom a felvilágosítást.

Kismanó és Leven Dóra nagyon kezdtek gondolkodni, de valahogy semmi okos nem jutott eszükhöz. Tartós, meg külön, meg biztos alap? Egyáltalán mi az az alap?

– Várj csak Kismanó – kezdte Leven Dóra a maga gondolatait átadni. – Ezt az egész megszerzendő tudományt mi csak arra tudjuk alapozni...

– Megvan! Mi, együtt, mit is akarunk? Hát nem azt, hogy együtt lehessünk, mert szeretjük egymást? Meg nagyon tudjuk szeretni a barátainkat, és nem csak most, amikor ők segítenek, hanem akkor is, amikor nekik volt szükségük a mi segítségünkre.

– Igen, és nagyon tudnánk szeretni azt a három apró tündért, vagy manót, vagy legyen bármilyen idevalósi.

– Lehet, hogy Téalapó ilyesmire gondolt? Hogy az adná a mi közös házunk legerősebb alapját, hogy van bennünk sok-sok szeretet?

– Lehet, bizony! Méghozzá őszinte, önzetlen szeretet. Mert nézz csak oda, Kelemen, a Kőműves bácsiék fia hogy járt? Már éppen harmadszor dőlt össze a házuk. Vagyis annyi belőle, hogy szinte észre se lehet venni, mennyit építettek. Mert nem egyenes, mert ingatag az alapja. Bezzeg, ha egy pici áldozatot tudnának hozni egymásért, nekik is menne jól.

Kelemen erre felkapta a fejét. Áldozat? És az asszony? Ki milyen áldozatot tudna hozni a közös élet érdekében?

– Mi lenne, ha nem lennék ennyire önző, ha hagynám szegény asszonyt is szóhoz jutni?

Pillanatokon belül megkapta a választ a fel sem tett kérdésére.

– Gyere, Kelemen, szakítottam egy kis időt, hogy kedved szerint egyél. Nézd csak, mi van itt! Töltött paprika, a javából. Kérsz?

Kelemen csillogó szemmel kezdett enni, de néhány falat után rájött: ez így nem jó. Ketten vannak, két paprika van a tányéron.

– Gyere, kincsem, egyél te is, te is sokat dolgoztál.

Mire betermelték kedvenc ételüket, meglepődve tapasztalták, hogy az a két sor építőkövet biztosan áll az egyáltalán nem imbolygó alapon.

Dóráék pedig boldogok voltak. Nem csak azért, mert segítettek másokon – pedig nem is tudtak arról, hogy most éppen segítenek – hanem azért is, mert már tudták, mi az alap néhány alapanyaga: a szeretet, a lemondás, a megosztás, a figyelmesség.

Alapok és alapismeretek

Kismanóék, ahogy csak tudtak, siettek haza. Azt már tudták, miket kell meghozatni egy jó alap-hoz, csak arra nem jöttek még rá, azt a valamit, hogy is kell odatenni, hogy az jó is legyen.

– Gyertek utánam – szólt Pocakos Pocok. – megmutatom, mi az, ami még kell. De ne engem szidjatok, ha nehéz lesz.

– Ha megmutatod, akkor már nem is lesz nehéz... annyira – bátorította önmagát Kismanó. Ezzel elindultak a saját telkük, az igazi házuk igazi helye felé. Ott Pocakos Pocok fütttyentett egyet, és már el is tűnt a föld alatt.

A fütttyentésre hirtelen előkerült két lapát, meg sok régi, jól ismert barát. A lapátok Kismanó és Leven Dóra kezébe ugrottak, a barátok pedig egymás után sorakozva hirtelen egy mély árkot kezdtek ásni.

– És én akkor most mit csináljak? – hüppögött megint Dóra.

– Hogyhogy mit? Tessék szépen dolgozni. Elvégre a ti házatok épül itt, vagy nem?

– De, a miénk. Csak nem tudom, hogy kell csinálni azt a dolgot.

– Majd én megmutatom – ragyogott fel élete párjának huncut arcocskája. – Ott, ahol a barátaink hatalmas munkával kiásták az árkot, úgy, ahogy mi megterveztük a házat, menni kell, kilapátolni a földet. Ha kilapátoltuk, akkor majd... ezt nem tudom, de majd rájövünk. Szóval, az árokba kell tenni azt a keveréket, aminek az anyagait megrendeljük Csodabogárnál. Nekünk csak össze kell keverni, rendesen, egyenletesen, és be kell tölteni az árokba. Aztán, amíg az jó erősre meg nem köt, jön az édes pihenés néhány órája.

– Gondolod? – dörgött Téalapó hangja. – Szerinted ilyen egyszerű az élet? És a többi tanulni-való?

– Ja, a családtervezésre, meg ilyenekre gondolsz?

– Igen, ilyenekre. Amíg megköt az alapotok, már, ha jól keveritek az anyagokat, elmondom a következő lépést. De először a megrendelés, aztán a keverés, meg az alap végleges elkészítése a feladat.

A fiatalok nem voltak éppen feldobva. Hát ilyen egy házasság? Ilyen nehéz, hogy még egy kiadós pihenésre sincs lehetőség? Egy kis virágszedésre, egy kis új illat megkeresésére, egy picike alvásra sem?

Mit volt mit tenni? Meg kellett rendelni a szeretetet, az összetartozást, az együttlétet, a hűséget. Amikor Csodabogár ezeket leszállította, minden apró szem, minden csepp víz, minden, de minden a lelkükbe került. Egyik szívből a másikba, onnan pedig egy hatalmas ládába, ahol nekik kellett összekeverni, teljesen simára, egyenletesre. Ha valaki nem adja bele teljesen szívét, lelkét, szeretetét, az alap ingatag lesz, úgyhogy jó, ha vigyáznak magukra.

Igyekeztek is mindent úgy csinálni, ahogy kell, az árkokat kitöltötték az alap anyagával, és vártak. Olyan fáradtak lettek, hogy még Téalapóról is megfeledkeztek, pedig nagyon érdekes dolgot fog mesélni megint.

Minden fáradtságuk elszáll egy pillanat alatt, amint meghallották Téalapó lépteit. Jön a várva várt mese folytatása. Mindjárt mindent megtudnak, azt is, hogy pontosan mi is az a családtervezés, meg azt is, hogy miképpen is jönnek azok a picike kis aranyoskák. Téalapón volt tekintetük, fülük, figyelmük és fegyelmük. Még Kismanó is tisztességesen ült, ahogy egy iskolában kell.

– Akkor kezdem a legelején. Itt mindenki az emberek közül való. Ti is, akár hiszitek, akár nem. Mindenkinnek van egy láthatatlan órája, ami ha lejár, elindulnak Téalapó föld felé.

– Mi is ilyenek voltunk? És mi milyenek voltunk? Öregek, vagy gyerekek, vagy férfiak, vagy nők, jók, vagy rosszak, és...

– Elég a kérdésekből! Mindent elmondok, amit csak lehet, de ez államtitok. Nagyon szigorú államtitok, 777 évre titkosítva. Tehát akkor, mindenki onnan indult el. Aztán, attól függően, hogyan is viselkedett, elkanyarodik jobbra, vagy balra. Jobbra a jó emberek, balra a rosszak kerülnek. A jók jönnek egyenesen hozzám, míg a rosszaknak először jóvá kell tenni minden rosszágukat. De ha jóvátették, ők is jönnek hozzám.

Ha már eljutottak Téalapó föld határáig, mindenki nagyon, nagyon picike lesz, de még mindig nem tudni, mivé válik. Lehet, hogy csigává, vagy manóvá, hangyává, vagy tündérré. Ők azok az apróságok, akiket megkapnak a házaspárok, amennyiben igénylik, és amennyit igényelnek. Azt, ugye nem kell mondanom, milyen büntetés jár azért, ha egyáltalán nem is igényelnek.

– Nem kell mondanod, mert mi nagyon szeretnénk három olyan apróságot – vágott közbe Leven Dóra.

– Na tehát, ezek közül az apróságok közül lehet válogatni. Milyet is akartok? Mit is akartok kezdeni velük? Hogy is lesz a továbbiakban? Ezt éppúgy meg kell tervezni, mint a házatokat.

– És mindenkinek jut ilyen csudaság? – érkezett Kismanó kissé aggodalmas kérdése.

– Olyan, sajnos előfordul, hogy valakinek már nem jut, mert elfogyott. De őket nem büntethetjük, mert igényeltek, kértek, csak éppen már nem jutott. Elég baj az nekik, nem szabad még egyet ütni rajtuk.

– És akinek jutott? Az mikor viheti haza? És kap hozzá valami használati utasítást, nehogy elrontson valamit?

– Akkor viheti haza, ha meggyőződünk róla, hogy éppen az a pici való éppen annak a párnak. És nem, nincs semmiféle használati utasítás. Annak bennetek kell lenni, még mielőtt igényeltek, és minden részletre rá kell jönni, amint megkapjátok őket. A többit majd elmesélem legközelebb. Most nézzük meg az alapot, aztán egy pici, de nagyon pici pihenés után jöhet a többi munka.

Az alap, mindenki legnagyobb boldogságára, biztosan és biztonságosan állt a helyén. A teteje is olyan szép egyenes, mintha valaki lesimította volna, míg ők tanultak.

– Mert lesimította – válaszolt a ki nem mondott kérdésre Téalapó.

– Jött egy kis ágacska, egy teljesen sima oldalú, és egyszerűen végiggurult az alapotokon. Ott gurult el mellettetek, de ti észre sem vettétek, úgy el voltatok foglalva a tanulmányokkal. Pedig jól esett volna neki is...

– Igen, tudjuk! Kö-szön-jük szé-pen a se-gít-sé-get! – kiáltották a kis faág után. Téalapó pedig büszke és boldog mosollyal köszönt el tőlük. Ha már a falazásnál tartanak, újra mesél egy kicsit a családról. Ezzel el is tűnt világának másik sarka felé. Ott is falaznak valakik?

Falazunk, falaznak

Egy kiadós alvás után friss erővel indultak mindketten dolgozni. Elvégre az a ház még nem is ház, még csak az alapok vannak meg. Azt már tudták, mi is a következő munka, de falazni? Azt hogy kell?

Kismanó persze nem tagadta meg magát, újra csak kaján vigyor üt ki a képére. Leven Dóra, rosszat sejtve rá is szólt.

– Te már megint elfelejtetted, hogy ez Téalapó föld, nem pedig az emberek világa. Már megint ott jár az eszed, ahol nem kéne.

– Igaz, de még csak megyünk az építkezésünk felé. Itt még járhat máshol. De mindjárt megérted, miért is mosolygok. Elmondjam?

– Persze – szólt már kiengesztelő hangon a tündér. – Tudod jól, hogy minden érdekel, ami veled kapcsolatos.

Kismanóval madarat lehetett volna fogatni, olyan boldog volt, hogy már megint arról beszélhet, amit senki más nem tud. Így aztán egy kicsit az emberek rossz oldaláról is beszélhetett. Elmondta, hogy közöttük is vannak érdekes dolgok, meg titkos dolgok, meg olyan titkos dolgok, amiket csak titokban lehet megcsinálni.

– És ehhez mi köze a házunk falának? – Nem a mi házunk falának, hanem annak, hogy falazunk. Tudod, ott egy szónak néha több jelentése is van. Így aztán kialakult, hogy ha valamit nagyon titokban akar valaki megcsinálni, a többiek falaznak neki. Vagyis kitalálnak mindenféle, néha hihető dolgot, hogy most éppen miért nincs a helyén, meg hasonlók.

– És ez akkor a mi falazásunkhoz is így lesz?

– Nem, mert mi nem csinálunk semmit titokban. Illetve, én még azt se tudom, mit kell csinálni – vakarta meg manófüle hegyét Kismanó. – Az biztos, hogy falakat kell húzni, hogy elválasszuk a világot a mi kicsike világunktól. De ha falat húzunk, akkor hogy megyünk be a házba? És ha bent is falakat húzunk, akkor hogy megyünk be a szobákba, vagy a konyhába? És ha falakat húzunk, akkor hogy jutunk le a pincébe? Márpedig a falak kellene.

Ezen aztán eltöprengtek egy darabig. Dóra volt az első, akinek felvillant az agyában:

– Ajtó! Hát nem ajtókon járunk ki és be otthon is?

– És ablakok, ahol ki meg be lehet szökni – szemtelenkedett Kismanó.

– Vagy inkább friss levegőt, meg fényt, napsütést tudunk beengedni – zsörtölődött már igazi feleségként Leven Dóra.

Igen ám, de itt jöttek az újabb gondok. Mert azok aztán vannak egy ilyen építkezésnél. Az ajtók és ablakok helyét pontosan ki tudták mérni, méghozzá úgy, hogy senki ne ütközzön senkivel. Ezt megoldották a szép, nagy ablakokkal is. De ha majd felérnek a falakkal addig, amíg az ajtók és az ablakok lesznek, hogy kell tovább csinálni?

Dórának volt egy mentőötlete.

– Csináljuk meg addig, amíg tudjuk, közben meg majd kitalálunk valami okosat a folytatásra.

Kismanónak, mint igazi férjnek, nem tetszett, hogy az asszony hoz ötletet, de bizony

neki nem volt semmi okos gondolata, így beleegyezett. Dóra csak a manófül csücskén megjelenő zöld foltocskáról vette észre, hogy urának, ámde soha nem parancsolójának ez bizony sérti férfiúi hiúságát. Ezt a büszkeséget Kismanó vette észre Leven Dóra egyik virágcskájának bordásra színeződéséről. Most vesszenek össze? Az nem jó, akkor száműzés, meg elválasztás, és soha többé nem találkozhatnak. Nem, illet egyik sem engedhet meg magának, úgyhogy szépen indult a munka.

Indult volna, ha tudták volna, mi kell egy falazáshoz, Csakhogy nem tudták. Keservesen ültek le egy lapos, furcsa kőre gondolkodni.

– Naa! – kiáltott a kő alóluk. – Hát agyonnyomnátok a segítőtöket?

– Segítőnket? Hol vagy, merre vagy, miben tudsz segíteni? Minden apró kis jelet megköszönünk – vágta egymás szavába, immár nem könnyes szemmel a fiatalok.

– Nézzetek csak ide, le. Na, ugye, megtaláltatok.

– Ühüm – volt a nem túl értelmes válasz.

– Na, ilyenek, mint én, nagyon sokan vagyunk, csak győzzétek! Viszont nem állunk meg egymás nyakán csak úgy, magunktól, kell hozzá egy jó erős ragasztó.

– És az miből van? Valami csiriz, vagy ilyesmi?

– Jó ragasztó egy csiriz, de nem egy ilyen különleges házhoz. Ide annál sokkal erősebb kell. Szerintem a legerősebb.

– És van ilyen anyag az alapon is? – derengett valami Kismanónak.

– Van bizony, nem is kevés, de ide főleg az kell, éppen csak meg kell keverni mással, nehogy elfogyjon idő előtt.

– Megvan! Itt is a szeretet a ragasztó. De mi a másik?

– Azt nektek kell kitalálni – mondta a kő, és eltűnt, mintha soha ott se lett volna.

Törték a fejüket, nagyon törték. Aztán arra gondoltak, hogy ha megrendelik a köveket, akkor már okosabban lesznek, és megrendelhetik ezt a másik valamit is.

– Akkor először kérünk köveket. Építőköveket. Jó sokat, mert nagy lesz a ház. És rendelünk ajtókat, meg ablakokat. Csodabogár meg majd a második fuvarnál dobja föl azt a valamit, ami nagyon kell a szeretethez.

– Tudod, Kismanó, legyen ezután akárhogy is, én mindig melletted leszek, és mindig szeretni foglak. Mert minket nem lehet száműzni, mi igenis, hogy itt maradunk – hüppögött egy kicsi megint Dóra.

– Ne sírj már, no – vigasztalta őt Kismanó. – Megtaláltam a megoldást, csak ne sírj már. Kiszáradnak a virágaid ennyi szomorúságtól.

– Tényleg megtaláltad? – kérdezte kissé nyugodtabban Leven Dóra.

– Igen, és te mondtad ki.

– Én? Mit mondtam?

– Hát, a hűséget, meg a ragaszkodást. Ezek kellenek még a falazáshoz. Akkor kezdhethük is? Szólunk Csodabogárnak – de még be sem fejezte a mondatot, ott voltak az építőkövek, az ajtók, ablakok, meg a ragasztóhoz való anyagok, egy hatalmas nagy dézsában. Mert egy picike víz is kell ahhoz, hogy ez mind ragasszon is.

– Leven Dóra, éppen eleget sírtál, itt van a házatokhoz a víz. A könnyeid. Ráadásul arany könnyek, amiket később még hasznosíthatunk – szólalt meg végre Csodabogár.

Rakták a falat szorgalmasan. Nézték a tervrajzot, ahol azt látták, hogy van valami, amihez odaírták: lábazat. Körbe, majdnem körbefut az egészen, csak egyetlen helyen van egy kis hiány.

– Nem oda terveztük bejáratot?

– De igen, csak nincs az a szupermanó, aki ilyen magasra fel tud ugrálni, ha haza akar menni. Ide megint hiányzik valami.

– Dehogy hiányzik! Csak itt nem a lábazatot kell építeni, hanem lépcsőt – suttogetta a mélyből egy vékony hangocska. Kiderült, hogy csak az egyik kis veréb jött el kíváncsiskodni, hol is tartanak a barátai. Aztán, úgy ahogy az lenni szokott, majd hazamegy, és mindenfelé azt csicsergi a rokonaival, amit ő látott és hallott. A fontos hírekért pedig egy sűgással igazán segíthetett. Ez még sehol nem számít korrupciónak.

Leven Dóra nagyon megörült, hogy már tudják: ide lépcső kell. Olyan izé, ami mindig egy kicsivel magasabb, mint az előző.

– Meg lehet ezt csinálni azokból a kövekből is? – érdeklődött félszegen.

– Meg lehet, szerintem, de ide is kell olyan kötőanyag, meg ide is kell olyan alap, de meg lehet csinálni.

– Tessék – rakta le Csodabogár a két vödört. – Most mit csodálkoztok? Csak a maradékot raktuk el, hátha jó lesz még valamire, és jó lesz még. Indulás dolgozni!

A munka úgy kezdődött, ahogy még soha. Hiszen a lábazat már megvolt, csak a lépcső hiányzott. Igen ám, de ha a lépcsőt most felépítik, hogy mennek haza? Hiszen arra rálépni holnap reggelig nem szabad. – Kezdjünk kívülről falazni, míg lehet, aztán megcsináljuk a

lépcsőt. Egyszer azért elővehetnénk csodatudományunkat is, és egyszerűen lerepülhetnénk, mielőtt hazamegyünk aludni.

Így is tettek. Felhúztak egy szép, nagy faldarabot, vigyázva, hogy minden szöglet pontosan derékszögű legyen, minden vízszintes pontosan vízszintes legyen a függőlegesség gondját meg egy fűszál oldotta meg: egyszerűen felkucorodott mindig oda, ahol éppen kellett, és a lehető leglazábban lógatta le önmagát.

Ilyen összefogással, meg gondolkodással, meg szorgalommal nem lehet semmi baj, gyorsan és szépen fel fog épülni ez a ház. Mind az öt szobájával. Mert az a valaki nagyon nem tanult meg számolni. De ki törődik ilyenkor a butákkal? Ekkora munka után inkább az alvás lenne a fontos.

Holnap majd újult erővel fognak a munkához. Addigra még arra is rá kell jönni, mit súgott az egyik kő, hogy vigyázzanak a sarkoknál és a bekötéseknél. És az a rajz milyen bonyolult lett! Most akkor azt, hogy kell nézni?

De sok baj van ezzel a házzal!

A gerendák

Másnap amilyen korán csak tudtak, felébredtek. Hiába, Télapó Földjén ez már így van: ha túl vannak a kézfogón, szinte mindent egyszerre és együtt csinálnak.

Gyorsan neki is indultak, hogy azok a falak mielőbb úgy álljanak, ahogy kell. Hiszen álmukban is ezen gondolkodtak, nem lehet, hogy ne jöttek volna rá a legjobb megoldásra. Meg azok az alig néhány szóból álló sűgások is sokat segítettek. Azt is megálmodták, hogy a bekötések azok, amiknél elfordul a fal. Mert eddig így rakták a köveket, de innen már pont keresztbe kell rakni. És össze is kell kapaszkodniuk.

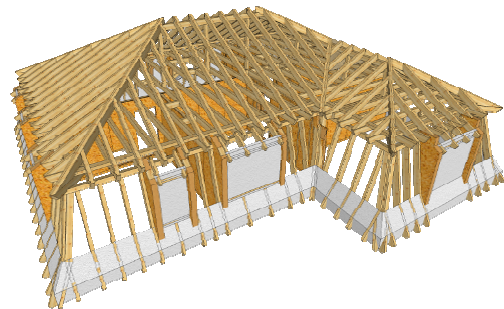
Ennyi mindent megálmodva, nagyon gyorsan készen lettek a falakkal, de az ajtók és ablakok fölötti résszel még mindig nem tudtak mit kezdeni. Kismanó persze nyavalygott egy kicsit úgy ebédidő tájékán.

– Nem mennénk enni? Csak néhány falatot. Tudod, olyankor mindig megoldódik valami, hátha most is kapunk valami jó ötletet. Mivel Leven Dóra is éhes volt, az első pillanatban bele is egyezett, elmentek hát megebédelni.

Jóllakva nehezen kezd az ember a munkához, és mivel Kismanó is ember volt valamikor, hát ő is inkább egy kiadós alvást részesített volna előnyben. Csakhogy akkor soha nem lesz itt kész ez a ház, pedig már nagyon jó lenne beköltözni.

Amint a készülő házhoz értek, azt látták, hogy az egyik ajtó helye fölött van egy gerenda. Nem olyan igazán nagy, egyáltalán nem vastag, de mégis, úgy odaillett. Meg a többi ajtó, meg ablak helye mellett is egy hasonló.

– Lehet, hogy valaki megint jó volt hozzánk? Akárki is voltál, köszönjük szépen a segítséget. Így már minden világos lett.

Nagyon gyorsan beállították az ajtókat, az ablakokat, és föléjük rakták ezeket a kisebb gerendákat. Mindegyik pont olyan hosszú volt, hogy pillérrel szépen átkötötték.

Spekuláltak még, hiszen ezek az ablakok, meg ezek az ajtók így nem a legbiztonságosabbak, de rájöttek a megoldásra: darab kövekkel, meg kövek ragasztójával kell kitölteni a réseket.

Ezekkel hamar el is készültek, de a kicsi gerendákra nem mertek rátenni semmit. Mi lesz, ha lenyomja, vagy kinyomja az ottani valamelyik alkatrészt?

– Tudom, azt hiszed, hogy lusta vagyok, de hidd el, nem így van – mondta Kismanó szégyellősen. – Nem lehetne ezt holnap folytatni? Vagy van valamilyen okos ötleted, mit csinálhatnánk meg még ma?

Dórának sem volt semmi okos ötlete, csak olyan, amit hasznosnak látott: meg kellene tervezni a holnapot. Mert a falak már majdnem egészen állnak, úgyhogy jön a tető. De azt meg hogy lehet feltenni, mint egy sapkát? És a csatorna, meg a víz, meg a fűtés, meg a világítás? Az hol marad?

Amíg látni lehetett, törték a fejüket, megbeszéltek mindent, leírták, lerajzolták, miben is állapotok meg.

– Akkor Csodabogártól kérünk nagyon nagy gerendákat, meg kisebb gerendákat, meg olyan piros kis lapkákat. Meg újra olyan anyagokat, amilyeneket az alaphoz használtunk... illetve azt nekünk kell adni, de van bőven, jut még éppen elég. – Igen... most mehetünk aludni? – szólalt meg Leven Dóránál sokkal kevésbé lelkesen Kismanó. – Igen, menjünk. Reggel korán, vagy egy kicsit később ébredjünk? – Most nem vagyunk elmaradva semmivel, talán elég lesz, ha kicsit később indulunk dolgozni.

Ezzel behúzódtak régi, de már csak ideiglenes házukba, annak is legmélyebb zugában lévő ágyacskájukba, magukra húzták a takarót – és bizony nem kellett nekik altatódal, anélkül is úgy aludtak, mint a bunda.

Pincelépcső, padláslépcső

Reggel frissen ugrottak ki ágyacskájukból, és milyen friss volt az ébredés, olyan friss lett a gondolkodás is. Kismanó a zuhany alatt valami olyasmit énekelt, hogy „készen lesz a mi hááázunk, biztos, hogy ott nem fááázunk”.

Leven Dóra reggeli készítése közben dudorászott. „Piros lesz a teteje, Kismanó meg én-velem költözünk a kicsi hááázba, itt lesz majd a Télapó, meg a sok-sok barátunk, mi meg végre háááázások”. Az nem fért a szövegbe, hogy „leszünk”, de úgyis tudja mindenki, hiszen ez akkora, de akkora esemény, hogy nincs is ennél nagyobb mesevilágban. Csak ezen a tetőn el ne bujjanak.

– Kismanó! – kiáltott át Dóra a szomszéd házba. – Gyere át, itt a kész reggeli. Jó lesz a rántotta? Ebédelni meg majd csak fogunk valahol.

Kismanónak nem kellett kétszer mondani. Örült a reggelinek, örült, hogy Dóra készítette, de főleg annak örült, hogy meg is hívta a maga kis házikójába. Úgy szaladt, hogy még a fogkefe is a szájában maradt.

Leven Dóra jót kacagott ezen a kis tévedésen, Kismanó az első pirulása után együtt nevetett vele.

– Tudod, azon törtem a fejem, hogy miképpen is tudjuk felrakni a házra azt a sapkát – magyarázta Kismanó – Nem, nem ezért maradt a fogkefe a számban, nagyon jól tudod. Szóóóval, arra jöttem rá, hogy azt nem lehet itt lent megcsinálni, és a végén felrakni, hanem bizony ott fönt kell tökéletesre megépíteni. Nem lesz könnyű dolgunk, de megcsináljuk, az biztos!

Törték a fejüket, okoskodtak, de csak addig jutottak, hogy még kell oda valami.

– Emlékszel? – kezdte Leven Dóra. – Amikor a konyha melletti valamiről még nem is tudtuk, hogy micsoda, egyre csak a körül járkáltunk. Aztán megláttuk azt a korlátot, és abban a pillanatban neki is láttunk a lépcső építésének. Nehezebb volt, mint a bejáratnál, mert először azt kellett kitalálni, hogy lehet felülről lefelé menni, de voltak megint barátaink, akik megmutatták, mi a helyes.

– Akkor itt is kell valaminek lenni. Ott a pincének is volt teteje, vagy plafonja, vagy mije. Akkor a padlásnak is kell lenni padlónak. Na, rendelhetünk megint Csodatévő Csodabogártól.

Gondterhelt arccal indultak a házukhoz, de mire odaértek, már mosolyogtak mindketten. Ott volt a rengeteg oszlop, vagy gerenda, ők se tudták, mi az, csak azt, hogy ezekből lesz a padlás padlója.

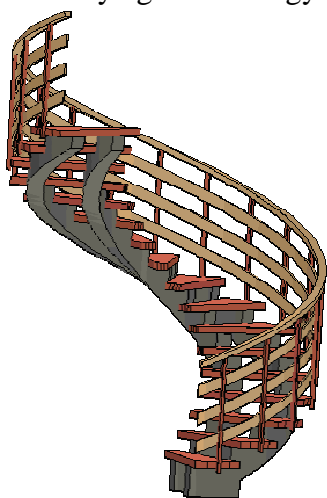
– Nézd, Kismanó – lelkesedett Leven Dóra. – Ott, abban a hatalmas vödörben is van valami. Szerinted mi lehet? Szerintem olyan valami, amit majd erre az egész oszloprengetegre rá kell önteni, hogy minden szép, sima legyen.

– Jó, akkor kezdjünk is hozzá, ezt sitty-sutty, megcsináljuk.

– Kismanó, Kismanó, te már megint kapkodsz. Előbb gondolkozzunk. Hogy kerülnek ezek a hatalmasságok oda föl, ahol majd nekünk kellene? Mert mi nem tudjuk felcipelni, különösen, hogy még lépcső sincs.

– De, az már van – vitatkozott Kismanó, kivételesen joggal. – Hát nem emlékszel, hogy amikor a pincéjét csináltuk, feljöttünk egészen a padlásig?

– Tényleg! Akkor vigyázni kell, nehogy lezárjuk a lépcső útját.

– Az emeléshez mit szólnátok hozzánk? – került elő valahonnan két sikló, és két majmocska.

– Mi mindenkinek örülünk, és minden segítséget megköszönünk, de ti hogy tudnátok ennyi nagy és nehéz anyagot felvinni?

– Na, figyelj csak! – és ebben a pillanatban már lógott is a két majmocska egy kiálló gerendán.

A majmocskák egyszerre fogtak meg egy gerendát. Egyszerre emelték fel, de úgy, hogy fölfelé még nyújtózkodni is tudtak. Így rátették a gerendákat a siklók farkára, akik megemelkedtek kissé, és már a helyére is csúszott a padló első alkatrésze.

– De ügyesek vagytok! És nekünk mit kell csinálnunk? Mert az nem igazság, hogy ti dolgoztok, mi meg csak itt állunk.

– Nem volna igazság, de nektek is van éppen elég munkátok.

Mert mi felrakjuk ugyan a gerendákat, de nektek kell pontosan elhelyezni, még hozzá úgy, hogy a lépcsőre is figyeltek. Nem lesz könnyű feladat, mi meg tudunk hívni még néhány testvérünket, hogy haladjunk is, meg aki nagyon elfáradt, azt legyen, aki leváltja.

Mindenki nagy lendülettel kezdett dolgozni. Tényleg nehéz volt pontosan elhelyezni a gerendákat, hiszen arra is rá kellett jönni, hogy melyik hova, milyen irányba való, de kis gondolkodással, meg összefogással még ez is ment. Aztán már csak annak a vödörben lévő valaminek kellett simára kenődni, és mehetett mindenki aludni.

Leven Dóra csak otthon vette észre, hogy Kismanónak füle töve, meg orra hegye is olyan szürke, mint amit kiöntöttek. Hát meg lehet ezt állni nevetés, na meg vigaszipuszi nélkül?

De nem maradt el a válasz sem. Kismanó ugyanis Dóra levendulasapkájában fedezte fel az apró forgácsdarabokat. Ahogy azokat kezdte kiszedegetni, csuda tudja, miért, neki is olyanja lett, hogy egy nagy pusztit kellett adnia.

Télapó messziről látta, hogy egy kicsit bizony rosszalkodtak a fiatalok, de csak mosolygott. Elvégre ő is volt fiatal – valamikor.

A megkoronázott ház

Kivételesen nyugtalanul aludtak mindketten. Pedig nagyon fáradtak voltak, mégis, mintha féltek volna valamitől. De mitől? Hiszen szépen haladnak, eddig semmiféle büntetést nem rótt rájuk a Főnök. Mégis... Talán csak nem az a két puszi? Nem, azt nem is láthatta, olyan pici puszi volt.

Akárhogy is forgatták gondolataikat, más bűnükre nem emlékeztek. De amikor ez a bűn olyan pici volt, és olyan nagyon jó volt, akkor Télapó már igazán nem száműzheti őket.

Arra persze nem is gondolhattak, hogy Téalapónak ezért a pici bűnért eszébe sem jutott a száműzés. Sokkal inkább valami más. Kiment hát a Nagy Telepre, és amit nem szokott, most szívességet kért.

– Szarufák és könyökfák! Csak nagyon szépen kérlek benneteket, és ha nemet mondotok, minden harag nélkül tudomásul veszem. Ezek a gyerekek olyan szépen dolgoznak, olyan nagyon a legjobbat akarják kihozni mindenből, nem volna kedvetek egy kicsit segíteni nekik?

– Segíteni? Csak úgy? Miért ne? Csak mondd el, mit kellene tennünk.

Téalapó pedig elmondta: fel kell állítani a tető szerkezetét. Mert bárhogy is nézzük, ezek a gyerekek ebbe könnyen belebuknának, ami igazán nem volna szép ettől a mesevilágtól. Pont most, az utolsó előtti lépésben?

Ez juthatott eszébe a telep néhány szerszámának is, mert egy pillanat alatt felsorakoztak a szekercék, az ácskapcsok, a hatalmas nagy szögek, de még a fűrészek is. Elvonultak Kismanóék leendő házához, és mindenki nekilátott a saját feladatának. A mindenféle fák a helyükre álltak, amit kellett, a fűrész pontosan megszabott, a szögek csak úgy pattogtak, hogy összefogják, amit nekik kell, miután az ácskapcsok is elvégezték a feladatukat. Már éppen hajnalodott, amikor elkészült a meglepetés. Téalapó megköszönte az önfeláldozó munkát, és a nagyon fáradt szerszámokkal visszaballagott a nagy telepre.

Ott aztán felébredt, még az is, aki eddig aludt! Minden, a tetőhöz még szükséges dolog ott állt haptákban. Csak Téalapót várták, hogy indulhassanak a helyükre.

– Mi már nem leszünk meglepetés?

– Nem, sajnos mindent nem csinálhatunk meg helyettük, de ne keseregjete, ti kapjátok majd a legszebb simogatást, hiszen ti lesztek ott, amikor az építkezéssel végeznek.

Reggel karikás szemmel ébredt Kismanó is Leven Dóra is. Ugyan, miért nem aludtak nyugodtan? Tán az utolsó naptól féltek?

Akármi is legyen a félelmük oka, neki kellett indulni, meg kellett koronázni a házat. Csakhogy amint odaértek, szinte földbe gyökerezett a lábuk. A korona, majdnem készen, ott volt, a ház legtetőjén.

– Szerinted is? – néztek egymásra. Kimondani nem kellett, úgy is tudták: Téalapóra, meg az ő segítségére gondoltak.

– Na, ha már ő ennyit segített, akkor meg kell mutatnunk, hogy nem vagyunk ám mi sem rosszak. Hopp, ugrás föl, a többire majd ott rájövünk.

Kismanó ugrott, Leven Dóra röppent, és már fent is voltak. Nézték a hosszú léceket, meg a piros kicsike valamiket, de nem jutott eszükbé semmi. Először Leven Dóra kezdett felbátorodni.

– Az, ugye, nem csalás, ha megnézünk egy kész házat? Csak kívülről, de akkor már sejtünk valamit erről a szépnek ígérkező házkoronáról.

– Szerintem nem számít csalásnak – vélekedett Kismanó. – Akkor csináljuk úgy, hogy én gyorsan elugrom, körbefutok egy házat, akár kicsit, akár nagyot, a lényege, hogy ilyen legyen rajta, mint ez a piros. Ugrani én tudok gyorsabban. Te meg gondolkodni tudsz gyorsabban, kérlek, próbáld meg összerakni ezeket a valamiket. Ketten, együtt, sokkal többre megyünk, ha csinálunk is valamit, mintha csak állnánk és mindketten pityeregnénk.

Ebben tökéletesen egyetértettek. A pityergés eddig még semmit nem oldott meg, a gondolkodás viszont szinte mindenre képes. Kismanó ugrott, Dóra pedig rakosgatni kezdte a látszólag összeilleszthetetlen darabokat. Addig-addig mérgeskedett, amíg rájött valamire: azokon a piros valamiken vannak kampók. Csak egy oldalukon, és lehet úgy is forgatni, hogy mindegyik egy irányba nézzen. Ráadásul szépen, egymásba is illeszthetők, ha az irányt megtalálták. De mire jók ezek a kampók?

– Hó-hopp – érkezett kissé hirtelen, kissé talán túl hirtelen Kismanó, mert siettében bele-rúgott véletlenül az egyik piros cserépbe. Az pedig, éppen úgy, mint Kismanó, ráugrott az egyik lécre. Egy olyanra, ami kicsit ferdén, nem egészen egyenesen feküdt a kupac szélén. A cserép pedig, hopp, már bele is kapaszkodott.

– Ide nézz, Dóra! – örült is mindjárt figyelmetlenségének Kismanó. – Megvan a megoldás! Csak rá kell sorakoztatni, és kész is.

Csakhow Leven Dóra már tudta, hogy ennyire azért nem egyszerű a dolog.

– Jó, de hol? És hogyan? És miképpen lesz ebből tető? Látod, látod, most megint hebrencskedsz. És amit én megtaláltam a nagy gondolkodásban, az semmi?

– Nem, dehogy semmi! – szégyellte el magát Kismanó. – Ne haragudj, és igazad is van. Mire jöttél rá?

Leven Dóra pedig elmondta, hogy a léceket először föl kell szögelni a gerendákra, pontosan olyan távolságra, mint a cserép, kivéve a legalsót. Annak közelebb kell lennie. Aztán, ha a lécek már fönt vannak, lehet rakni őket, szépen, egyenesen, egyformán és figyelmesen. Még meg is mutatta, hogyan.

Elővették hát Gyorsanjáró Kalapácsukat, Dóra röptette a szögeket, a lécek pedig csak úgy ugráltak, pontosan a helyükre. Gyorsanjáró Kalapács pedig, hüen nevéhez, nagyon, de nagyon gyorsan a helyére is szögelte mindegyiket.

Mire végeztek, nagyon elfáradtak. Azt hitték, már este van, mehetnek aludni, de kiderült: csak az ebédidő jött el.

– Télapó! Nem lehetne egy picike pihenőt tartani? Délután befejezzük a házat, megígérjük.

Télapó nem tudott erre nemet mondani. Ebéd után alhatnak egy picit, de csak annyit, hogy a házat még estig megkoronázhassák.

Amilyen nehezen jöttek rá a lényegre, olyan gyorsan ment már minden munka. De egy kis alvás néha csodákat tesz, így egyetlen szót se kellett szólniuk. Tudták mindketten, mi a dolguk. Dóra rakta az alsó cserepeket, Kismanó ment fölfelé. Leven Dóra pedig szorgalmasan nyújtotta a cserepeket, amíg elérték egymást, de aztán jött a bökkenő. – Húha, most mi lesz? – kérdezte inkább önmagától Kismanó, mint Dórától. A választ maguk a cserepek piroskodták el: ahova Kismanó nem ért el, oda felröppentek, és gyönyörűen rásimultak a lécekre. Még arra is vigyáztak, hogy Kismanó le is tudjon menni a tetőről a padlásra, hagytak neki egy keskeny csíkot. Oda elugráltak a felső darabok, ahogy lejjebb jutott a Nagy Tetőfedő, rakta ő a házba valókat.

Munkájuk végeztekor már jól benne jártak az estében. Leértek a földszintre – és jaj, de jó lett volna leheveredni! De nincs hová. Még semmi nem készült el a berendezésből.

– Leven Dóra, ehhez te értsz jobban. Holnap elmondod, mit is kell csinálni, meg hogy is kell csinálni, és tényleg befejezzük a munkát.

Szépítkezés

Dórának tetszett a feladat. Nem elsősorban azért, mert kivételesen ő dirigálhat Kismanónak, hanem azért, mert már régen motoszkált a fejében, hogy mit hova is kell rakni, meg milyen színű legyen a függöny, meg...

A nagy révedezéséből Télapó térítette vissza a valóságba, Kismanó mellé.

– Azért csak óvatosan! Itt kaptok segítséget: amit kitaláltok, meglesz, pontosan ott lesz, ahova mondjátok. De amíg nem vagytok biztosak magatokban, ki ne mondjátok, hogy oda kell, mert máris ott lesz, örökre! Onnan el nem mozdíthatjátok.

Érezzék, hogy ez így nem lesz könnyű, de mit lehet tenni? A házuk már áll, igazán lehetnének ház-asok, de amíg nincs berendezve, addig bizony nem lehet itt lakni. Akkor meg nem is igazi ház-asok.

Kivételesen nyugtalanul aludtak. Hiába voltak fáradtak, csak forgolódtak az ágyaikban, ahogy a gondolatok cikáztak a fejükben.

Reggel azért nekiveselkedtek. Még mielőtt a házhoz értek volna, megbeszélték, hol is kellene kezdeni, onnan merre tovább menni. Mégiscsak valami rend legyen az egészben.

– Tudod, mire gondoltam, Leven Dóra?

– Honnan tudnám, nem mondtad, csak gondoltad.

– Arra gondoltam, hogy lehetnénk egy kicsit energiatakarékosak is. Megengeded, hogy ilyen dolgoknál beleszóljak?

– Persze. De beleszólhatsz máskor is, elvégre együtt lakunk majd itt, nem csak én, egyedül. Jó lesz?

Kismanó szaporán bólogatott. A berendezéssel meg úgy indultak, ahogy a házba beléptek: előszoba, nappali. Az előszoba volt a legegyszerűbb. Egy cipős polc, ahol elfér mind a 6 pár cipő, egy szép, kávébarna, vagy másmilyen előszobafal, amire fel lehet akasztani mind a 6 kabátot, egy szőnyeg, ami bevezet a nappaliba, de úgy, hogy közben a papucsról is leszed minden piszkot.

– És milyen színű legyen a fal, meg a kő, meg a szőnyeg? És mi lesz a függönyökkel, a világítással? – kezdett akadékoskodni Kismanó.

– Világítással? Hát nem te mondtad, hogy ezeket megoldod, méghozzá energiatakarékosan?

– De, igen, igazad van. De a többi?

– Én úgy gondoltam, hogy olyan jó középbarna legyen a kő, amire a sötétbarna szőnyeget fektetjük. Meg arra is, hogy mi lenne, ha az ablakok szép fehérek, akkor az előszobafal is legyen inkább fehér, a cipős szekrénnel, meg a polccal együtt. Mit szólsz? Nem lenne így kicsit világosabb az összhatás? És akkor nagyon is szépen menne hozzá egy hófehér egyszerű, sűrű, olyan fátýolszerű függöny.

– Várj csak... Igen! Elképzeltem magam előtt, és nagyon tetszik. Szívesen jövök haza, ha ezt látom először.

– Én a nappaliban is meghagynám a sötét követ, csak a szőnyeg lenne nagyon világos, meg a bútorok – folytatta Dóra. – Nagyon hasonló színűnek kéne lenni az ágyaknak...

– Ágynak! – vitatkozott azonnal a ház leendő ura. – Akkor már csak egy, de nagyon nagy ágy kell. Vagy éjszaka már nem is akarod fogni a kezem?

– Jó, akkor ágnak, meg kellenének kényelmes fotelek, legalább négy, meg egy olyan, amit kanapénak emlegetnek. Szekrények is kellenek, azt majd lerajzolom előbb, hogy minek milyet is, majd oda. Szerinted fenyő legyen, vagy tölgy?

– Ide? Szerintem inkább tölgy. Az se nagyon sötét.

Így ment tovább és tovább. A nappaliba erős vérnarancsszínű függöny kerül, a falak meg szép napsárgán mutatják meg, milyen szoba is ez, kérem szépen. Éppen csak az nem stimmelt, hogy kő legyen a padló. Mire a függönyig jutottak, már valami nagyon nem tetszett a kő, úgyhogy parketta lett a végső határozat, olyan régi típusú, amiből mintát is ki lehet rakni. Mondjuk sakktáblát?

Ez is megfelelt, mehettek tovább a fürdőszobába. Igaz, ez a kisebb, de még így is szép nagy. Könnyebbség, hogy ide nem kell függöny. De kell fürdőkád, meg zuhanyfülke, meg mosdó, meg szekrény, meg mosógép. Elvégre a manók és tündérek is valahogy csak rendben tartják magukat. De milyen színű, és melyik hova kerüljön, és egyáltalán, a fürdőszobába padló, vagy kő való?

– De buta vagy, Kismanó! Hát persze, hogy kő. Azért, hogy könnyebb legyen takarítani.

Kismanónak még a zöld sapkája is elpirult, de vita nem lett, ilyesmiből nem lehet közöttük, csak egy jót nevettek az egészen. A fürdőszobába pedig beleterveztek azt a tengert, amit még soha nem láttak, de olyan csodálatosnak írták le sokan a strandokat, hogy ide muszáj volt homokszínű padlólapot, égbék plafont és tengerzöld falakat tervezni.

– És mi lenne, ha nem is ilyen egyszerűen menne a minta, hanem amikor belépünk, akkor azt a bizonyos horizontot látnánk? Tudod, egy jó, hosszú darabon a tengerzöldet, fölötte meg a kéket – lelkendezett Dóra. – És a Nap süthetné a hátunkat?

– Tényleg! Eddig a világtájról meg is feledkeztünk – szégyenkezett icipicit Kismanó. – Ide tényleg egy napkorong kellene, vagy inkább egy olyan nevetős arcocská. Meglesz, meglátod!

Továbbléptek a konyháig. Ide aztán minden kellett! Sötét kő, amolyan moha zöld, meg világos csempe, meg világos szekrények, meg tűzhely, meg hűtő, meg még mennyi minden! Hiszen ők egy kanalat se hozhatnak át az eddigi házukból. Megegyeztek: homokszínű csempe, fölötte fehér fal és plafon, és minden fehér, meg ezüst, meg barna. Olyan, mint a fák törzse. Hogy a függöny? Az bizony gondolkodóba ejtette őket, de Dóra nem lenne tündér, ha egy ilyen megoldás nehezére esne. Ha konyha, akkor mindenféle jó étel, meg ital, meg gyümölcs. Hát akkor, mi itt a baj? Vannak olyan kis, rövidebb függönyök, ilyen szép, festett mintával, majd azok közül válogatunk.

Jött a két dolgozó. Leven Dóra egyből levendula színűre festetné. Alul a zöld szarak, fölül a legszebb kék korában virító virágok, a padló meg halvány, már kicsit lestrapált levendula színű kő legyen. Meg levendulás függöny kell az ablakra.

Az asztala, mivel munkaasztal, ezüsből legyen, vagy olyan ezüstszerű, nagyon erős anyagból, tetején sok-sok kisebb és nagyobb üveg az illatoknak, természetesen ráírva mindegyikre, hogy az éppen melyik virágé. Kell egy hely a kosarának, amiben hazaviszi a virágokat, meg kell egy olyan présféle, ami kinyomja belőlük, amit adni szeretnének, meg neki kell egy hely, ahol leülhet. Olyan gurulós szék, igen, de az is levendulaszerű.

Kismanónak ez nem nagyon tetszett, végül abban egyeztek meg, hogy jó, az is levendula, de már a barna, fás szára színét kapja a szék.

– És neked, Kismanó? Te hogy képzelted el a sajátodat?

– Hát, az enyém is hasonló lesz, csak nem levendulával, hanem betűkkel. Mondjuk, a függöny legyen olyan papírfehér, tele mindenféle színű betűkkel. Aztán kell egy jó nagy asztal, ahol kiválogatom a szükséges darabokat, és azt egy másik, jóval kisebb asztalon összerakom, értelmes szöveggé. Meg kell egy szekrény, ami mindig tele van tartalékbetűkkel. Meg kell egy olyan nagyon hosszú tolltartó, amibe beszurkáljuk a tollakat, a kéket, a pirosat, a feketét, az aranyat, a kristályt, meg minden. A falat hagyjuk fehérre, a padló meg legyen... nem haragszol meg? Mert arra gondoltam, hogy a padló meg legyen fából. Meg a székem is. Mindegy, milyen fából, csak tartós legyen.

A gyerekek szobáival gondban voltak. Azt tudták, milyen kicsiket akarnak igényelni, de ha éppen az nem lesz?

– De, igenis, hogy lesz! – erősködött Dóra. – Úgyhogy akkor lesz egy manószoba, egy tündérszoba, meg egy törpeszoba. A manócskáé csupa piros, meg zöld, a tündérkéé halványkék meg fehér, a törpicének meg csinálunk egy vicces sárgát. Jó lesz?

– Hát, így, ahogy elképzelem, nagyon jó lesz. De most én jövök ám!

– Ne félj, nem felejtettem el az energiatakarékosságaidat. Soroljad csak!

És Kismanó sorolni kezdte. A nappaliba, meg a fürdőbe kérnek a napocskától néhány korongocskát, amit szépen felraknak a plafonra. A többi helyen meg sok-sok kis csillag fog világítani.

– Dehogy maguktól! – mosolygott Kismanó Dóra meglepődött arcocskáján. – Teszünk bele olyan világító égőket, de ehhez is, meg a meleg vízhez is majd a Napocskát kérem meg, hogy adjon egy kis energiát.

– De hogy lesz víz?

– Az meg úgy lesz, hogy kiássuk a kutat, bevezetjük a ragyogóan tiszta vizet a csapokhoz. Na, így jó lesz?

Leven Dóra tapsikolt örömeiben. Nagyon gyorsan megtervezték még azokat az apróságokat, mik eddig kimaradtak, és üzentek Télapónak. Ő pedig, ahogy szokott, egy pillanat alatt ott termett.

– Na, készen vagytok? Mindent jól meggondoltatok? Akkor tessék, be lehet menni, meg lehet nézni, mit találtatok ki. Néhány nap múlva már itt is lakhattok.

– Csak néhány nap múlva? – keseredett el az ifjú pár.

– Bizony! Ma este még otthon alszotok, reggel elköszöntök a régi lakásotoktól. Őket elköltöztetjük, hogy mások lakhassák, amíg nem találhatnak maguknak párt, vagy másképp

nem fordul az életük. Ti pedig eljöttök velem, a Világ másik végére, egy jó nagy kirándulásra. Elfelejtettétek, hogy még nem volt lakodalom? És nem volt nászút? Pedig ezeknek lenni kell, és ezeket most én állom, én szerveztem meg. Hova mennétek szívesen?

– Nem is tudom, merre mennék – tévovázott Dóra.

– Én tudom, de az biztosan nem lehetséges – mondta Kismanó.

– Már miért ne volna lehetséges? Itt minden megtörténik, tudod jól, rossz is, meg jó is, csak Mesevilág egyik, vagy másik csücskében. Vagy neked úgy jobban tetszik, hogy történetében? Na, kimondod, vagy mondjam én?

– Hát tudod?

– Nem szégyelled magad? Rólam azt feltételezni, hogy éppen a te vágyaidat ne ismerném? A tenger mellé szeretnél eljutni. Oda, amit olyannak képzel, mint a fürdőszobátok lett.

Kismanó hálasan nézett Főnökére, mesterére, a Télapóra. Két könnycsepp is legurult a máskor csibész arcocskáján, de azt hamar letörölte. Elvégre egy manó, főleg, ha ifjú férj, nem sírhat.

– Akkor most mars haza! Tessék pihenni, tessék elköszönni a háztól, ahol mostanáig éltetek. De jót aludni ám, mert holnap annyi és olyan nagy meglepetésekben lesz részetek, hogy csak győzzétek feldolgozni!

Ezzel Télapó komótosan elsétált. Azért neki is legurult egy könnycsepp az arcán, a szakálába, onnan pedig gyémántdarabként pottyant le. Majd, ha valaki megérdemli ezt az áldozatot, megtalálja, megkapja.

Tengerparti esküvő

Reggel, ébredés után mindketten nézegették a szobáicskáikat, elköszöntek kedvenc sarkaiktól, falaiktól. Kismanó töprengett még egy kicsit, aztán úgy döntött: ő bizony magával viszi kedvenc bögréjét is.

Leven Dóra is hasonló gondban volt. Ő a vizespoharát nem akarta ott hagyni. Meg a virágok, a cserepesek! Ki fogja őket gondozni? Mi lesz belük? De ha menni kell, hát menni kell. A poharat meg a bögrét még csak el lehet rejteni, de ennyi virágot? Hova, hogyan? Könnyes szemmel köszönt el tőlük is, mint a szekrénykéjétől, a hófehér asztalkájától, a levendulaszín függönyöktől és terítőktől.

– Na, most már elég lesz az érzékenykedésből – hallották Télapó szigorú hangját. – Dolgunk van, indulni kell.

– De Télapó! – kezdett sírni Leven Dóra. – Azt mondtad, hogy a ruháinkat, meg ilyesmiket vihetünk magunkkal.

– Igen, azt mondtam, hogy a ruháitokat. Ne féljetek, lesz, aki megfelelő helyre szállítsa. És megígérem, vigyázni fog Dóra poharára, meg Kismanó bögréjére is. Mert, ha jól emlékszem, ezek nem voltak az egyezésben. Na, indulás!

Immár utoljára kilépve az ajtóikon, egyszer még visszafordultak. Akkor már azt látták, hogy a házak távolodnak tőlük is, egymástól is. Máshová kerülnek mindketten. Azért mosolyogva integettek, a házikók még annyit mondtak:

– Sok boldogságot, fiatalok! Meglátjátok, milyen szép lesz az élet a saját házatokban. De vigyázzatok rá nagyon, mert másik nem lesz már soha!

Kismanó és Leven Dóra megköszönték a jókívánságot és a baráti figyelmeztetést, és indultak Télapó felé. De csak indultak volna! Ott, ahol eddig Télapó volt, most egy csodaszép, ragyogó, kagylóhéj hajó állt. Ragyogott az magában is, de az a rengeteg színes kis lámpa még ragyogóbbá tette.

– Hajó? Itt? – nincs itt egy csepp víz sem. Egyáltalán, hogy került ide? – csodálkozott Kismanó. A választ maga a hajó adta meg.

– Tudok én gurulni is, repülni is, de igaz, ami igaz, legjobban úszni szeretek. Ezért is küldött éppen engem Télapó, hogy elvigyelek oda, ahol már sokan várnak rátok.

– Csak nem a tengerpartra? – jött hirtelen lázas izgalomba a két, eddig szomorkodó fiatal, és már ugrottak is a csodahajóba.

Utazásuk valóban tele volt meglepetéssel. Először gurultak, mint egy jó kocsi. Körbejárták azt a vidéket, ahol eddig laktak, aztán felszálltak, jó magasra, és fönről integethettek a régi életüknek.

– Tudod, Leven Dóra, én csak azt sajnálom, hogy ezzel együtt elveszítettük a barátainkat is. Integessünk nekik, még utoljára. Biztosan tudják, hogy soha nem felejtjük el őket.

A csodahajó pedig csak mosolygott. Hát vétettek ők bármit is Mesevilág törvényei és Télapóföld szabályai ellen? Jó, igen, hát volt néha egy kis dorgálás, meg egy kis dorgálás nélküli rosszalkodás, de hát okoztak azzal akár szomorúságot is? Ilyen fiatalok pedig megérdemlik, hogy minden szépet és jót megkapjanak.

Ezzel fogta magát az éppen repülő csodahajó, és elröppent abba a világba, ahol majd ezután fognak élni.

– Nézd, Kismanó! Ott a házunk. És milyen közel van a régiekhez! Akár át is... jöhetné... – ízé – szóval, jöhetnének azok, akik erre engedélyt kapnak a Főnöktől.

Mire Dóra ezt kimondta, elérkeztek magához a csodához. Pontosan úgy nézett ki, mint ahogy elképzelték. Tengerzöld hatalmas víz, égszínkék, ragyogó ég, benne csak a vidámság kedvéért néhány fura formájú fehér felhő.

Még magukhoz se tértek, amikor megláttak egy csodálatos, hatalmas házat.

– Oda nézz! Van benne legalább száz szoba! És biztos, hogy van benne egy jó nagy konyha, mert ennyi manóságot...

– Tündérséget! – vetette közbe Dóra a tőle igencsak távol álló udvariatlansággal.

– Igen, meg minden egyéb télapóföldi csodalényt jól tud lakatni. És ott! Látod, ott meg egy hatalmas nagy medence, más színű, mint a tenger, úgyhogy nem tengervízzel van megtöltve.

Amint megkerülték a házat, azt látták kiírva – mert ezt úgy írták, hogy minden aprónép el tudja olvasni – Sportszálló Aprónéphez.

– Na, Télapó jó kis meglepetést tartogat még itt a számunkra. Én azt hittem, hogy a kézfogó után, meg azután, hogy felépítettük a házat, végre igazán házások-nak nyilvánít, de úgy látszik, még lesz egy nagy feladatunk. Én nem bánom, benne vagyok. És te, Leven Dóra?

– Én kicsit félek tőle, de ha másképp nem megy, hát állok elébe.

Ahogy ezt megbeszélték, az éppen repülő csodahajó leszállt a szálloda és a tenger közé.

– Eddig észre se vetem, hogy ilyen közel van a kettő egymáshoz – csodálkozott Dóra.

– Hogy mekkorákat fogunk ebben úszni! – lelkesedett Kismanó.

– Mit fogunk csinálni?

– Mondjuk, azt én sem tudom, csak azt hallottam, hogy a tengerben hatalmasakat lehet úszni. Majd megmondják, mit is kell csinálni, hiszen minden sportnak vannak szabályai. De szerinted ide akart hozni minket Télapó? Mert ha igen, akkor nagyon jó lesz a kedvem, pillanatokon belül.

– Jó lesz a kedved? Amikor azt látod, hogy újabb feladatok várnak ránk, és még azt se tudjuk, azok a valamik mik?

– Bizony, hogy jó lesz a kedvem! De a tied is. Komolyan mondom. Emlékszel, sokat beszélt valamiféle nászútról, ami a fiatal házásoknak jár, ha már Télapó áldását adta a házasságra? – Emlékszem, de mi köze van ennek ahhoz?

– Hát nem látod? Elhozott ez csodabátárral ide, ahova azt hittük, soha nem jutunk el, a tengerpartra. És itt vagyunk, egy csodálatos, hatalmas luxus aprónépszálloda előtt. És sehol senkit nem látsz, mintha mindenki elbűjt volna. Szerinted olyan lehetetlen, hogy most jön életünk legnagyobb napja?

– Juj, de jó lenne! És igen, így, ahogy elmondtad, nagyon is valószínű, hogy ezért volt a sok titkolózás.

– Bizony, ezért – jelent meg Télapó a legünnepibb ruhájában, arany övvel, ezüst csizmában, hímzett kabátjában. – Ha már így rájöttetek, gyertek is beljebb. Nektek készülődötök már napok óta.

– Napok óta? Hiszen akkor még egyáltalán nem voltunk készen az építkezéssel.

– De én tudtam, hogy legyőztök minden akadályt. Onnan tudtam, hogy mindig mindenhova kézen fogva mentetek, hogy mindent együtt csináltatok, hogy mindig mindenben sikerült egyezségre jutnotok, hogy soha nem akartátok megbántani a másikat, még csak egy nagyon picikét sem. Aki ennyi feladatot így végre tudott hajtani, annak egy lakás berendezése, egy tető elkészítése meg se kottyánhat.

Leven Dóra egyik ujjacskáját a szája elé téve kuncogni kezdett, Kismanó arca meg ragyogott a felfedezéstől.

– Na, most ne szólaljatok meg, mert mindjárt vége lesz a varázsnak! Inkább gyertek már be, hiszen annyian várnak türelmetlenül.

Amint izgalomtól kipirulva, egymás kezét szorongatva beléptek a szálloda főbejáratán, egy hatalmas, csupa ragyogás teremben találták magukat. Ott volt minden barátjuk, ismerősük, olyanok is, akikről csak hallottak, meg olyanok is, akik a meséiktől, virágok kellemes illatától jobb kedvre derültek, vagy éppen jobban tudtak aludni: az emberaprónép. És ott voltak a virágok, akik illatukat Dórától kapták, és ott voltak a tollak, minden csodálatos színükben röppent rájuk.

Amíg ők csodálkoztak, egy pillanat alatt másik ruha került rájuk. Kismanó szép, új, barna bocskort kapott, meg fehér zoknit, meg zöld, igazi, csak nagy ünnepeken megkapható manóöltönyt, a fejére meg egy hófehér, bojtos sapka röppent. Leven Dóra Fehér ruháscskáját néhány levendulavirág díszítette, kis cipőcskéje is kék volt, ahogy nevéhez illik, fején pedig egy

hatalmas levendulasüveg igyekezett megtartani egyensúlyát. És nézd csak, mi van a kezében! A megszokott virágcsokor helyett egy icipici kis levendulatündér mosolygott új anyukájára. Ezt bizony ők észre sem vették, csak amikor középre tipegtek.

Középen egy hatalmas nagy szék, egy asztal, az asztalon egy hatalmas nagy könyv várta a folytatást. Kismanó egy pillanatra meglepődött, de megszólalni nem mert. Leven Dórára nézett, aki csak csendben mosolygott. Igen, ez pontosan az a szék, amit ők terveztek a házukba Télapónak. Megszólalni ő sem mert, nehogy eltűnjön a varázs, kezéből meg ez az édes kis apróság.

Télapó leült a székére, körülvette őt néhány jól ismert segítőtje.

– Ezennel megkezdjük a télapóföldi szokások szerinti szertartást. Kismanó? Te mit fogadsz meg a további közös életetekre?

Kismanó megijedt. Hát fogadalom is lesz? Jó, hogy ő a szavak manója, de azért nem egészen így. Ő összerakja, ha kell, kijavítja, aztán az öregcsaj meg szépen leírja. De ilyen hirtelen? Csak úgy, vázlat nélkül?

– Nos? Mit fogadsz meg? Hidd el, okom volt arra, hogy ne tudj szép szavakkal felkészülni. Most őszinte legyél! Mi a fogadalmad?

– Hát, én csak azt tudom megfogadni, hogy Leven Dóra mellett leszek, amikor csak nem kell dolgoznom. És azt, hogy segítek neki, ha kell, illatokat, vagy virágokat gyűjtök, meg azt, hogy soha nem veszekszem vele. Úgy igaziból nem. És mindig fogom a kezét. És mindent megmutatok neki, amit csak tudok.

– Jó, jó, elég lesz már. És te, Leven Dóra? Te mit fogadsz meg?

– Én nem is tudom – kezdett pityeregni a kis tündér. – Én csak azokat tudtam volna elmondani, amiket Kismanó is felsorolt. Hogy mindig együtt leszünk, meg hogy mindig fogom a kezét, meg ilyeneket. Meg azt, hogy megtanulok még manóul is főzni, ha azt szeretné, meg azt, hogy ha meglesznek a gyerekek, a többiek is, rájuk is nagyon fogok vigyázni.

– Azt én is, én is! – kiabált bele nagyon udvariatlanul Kismanó.

– Ejnye! Leven Dóra fogadalmát félbeszakítod?

– Semmi baj, Télapó, én már megszoktam, hogy ha elfelejt valamit, ilyenkor bekiabál. Nem lehet ezért haragudni.

– Jól van, Leven Dóra, akkor vegyük úgy, hogy végig tudtad mondani a fogadalmadat. Azt is, amit nem tudtál felsorolni.

Ezek után segítőihez fordult.

– Mindenkit kérdezek: egyetértetek-e abban, hogy e két ifjút ezek után házaspárnak tekintsük, hogy ezek után házastársakként kezeljük, a munkát is ennek megfelelően adjuk ki? Egyetértetek-e abban, hogy megfelelnek a házasság követelményeinek?

– Igen! – kiabálta egyszerre vagy ezer torok.

– És van-e közöttetek, aki nem ért egyet azzal, hogy bevezessük őket Télapóföld Nagy Könyvébe?

Néma csend következett, még a légy is leült valamelyik sarokban, nehogy az ő zümmögését félreértse valaki.

– Ezek alapján ettől a naptól kezdve házaspár vagytok. Mehettek, ahová csak jólesik. A nászút, éppúgy, mint minden ilyen eseménynél, Télapóföld ajándéka. Tessék, itt ez a nagy sportszálló, minden játékával, minden különlegességével. Éljetek nagyon boldogan – fejezte be Télapó a szertartást. Összecsomagolta a Télapóföld Nagy Könyvét, a terítőt, ami hitelesíti a könyvben lévőket, koppantott hármat – éppúgy, mint annakidején Kismanó – és eltűnt asztal, szék, a díszes ruha pedig visszaváltozott igazi mikulásruhává. A hatalmas terem meg egy hatalmas ebédlővé, ahol csak egyetlen asztalon volt fehér terítő, az összes többi valamilyen színt kapott. Kiderült, hogy a színeket Húsvéti Nyusztól kapták. Nem maradhatott el a nózzipiros sem.

A nászút

A fiatal házaspár csak állt és csodálkozott. Ezt a nagy barátságot mind ők kapják? És az a külön, szépen díszített asztal tényleg nekik, meg az ő tiszteletükre készült? És ott, a terem végében az a sok finomság? Hát ki tud annyi mindent megenni?

– Nyugi! – szólalt meg mellettük egy csupaizom, barna emberember, Bruno, Főszakácsok Főszakácsa. Illik hozzá a neve, tényleg olyan nagy, olyan erős, és olyan barna, mint egy aranyos, nagy mackó.

– Nem kell mind megenni, ezekből válogatni kell. Mindenki azt szed magának, amit akar, és viszi az asztalához. De ti külön pincért kaptok. Tehát, tessék válogatni, a legóriásabb pincérünk pedig asztalhoz szállítja, ami éppen következik. Akkor kezdjük az elején, vagy megnézzük, mik is vannak?

– Nézzük meg, nézzük meg!

– Igen Kismanó, jobb, ha előbb megnézzük. Akkor nem fogjuk megbánni, hogy miért lakunk jól ezekkel a finomságokkal, mikor ott

vannak még azok, amik ráadásul a kedvencünk is lehet.

Elkezdtek hát válogatni. Néhány ételről fogalmuk nem volt, mi is lehet, azt a mindig mellettük szaladó hófehér séftörpe elmagyarázta. Alkalomhoz méltón a séfsapkáján egy levendulakék szalagot aprócska manóbocskor fogott össze.

Végre összeállt, mit is ennének szívesen. Legelőször is töltött paprika főtt krumplival és rizzsel. Csevap, minden csicsa nélkül, ajvárral, sült krumplival, vaddisznósült zöldséggel töltve, fűgés aprósütemény szerepel a manómenüsoron. Természetesen ott van, és kiabál nagyot, hogy „én is itt vagyok, én is itt vagyok!” a burek túróval. Az valami csodás csemege lesz, akár a barackos gyümölcslepény.

A nagy lakoma után jött a hatalmas esküvői torta. Kezdték rémüldözni a vendégek, hogy akkor most mi lesz, hát erre nem is gondoltak, inkább megették a számukra teljesen ismeretlen eperfagyit. Ekkor előkerült megint Télapó.

– Csak semmi riadalom! Tettem én arról, hogy férjen belétek még egy szelet torta. Ebből a tulipánból mindenkinek ennie kell, úgyhogy megfékeztem az étvágyatokat. Pontosan egy tortaszeletnyi fér még mindenkibe, csak előtte picit pihenünk. Mondjuk, mindenki felköszönti az ifjú házaspárt, egy pohár – természetesen alkoholmentes – Télapóföldről származó bor-különlegességgel.

Szó, ami szó, mire az ezredik koccintáson is túl voltak, majdhogynem megéheztek. Leültek az asztalaik mellé és várták a csodát. A csoda pedig meg is érkezett! Az a nagy, fehér tulipán egyszer csak mozogni kezdett. Először kilótt magából sok-sok virágszirmot, ami a legalsó részre hullott, és illatozott csodálatosan. Úgy látszik, köztük is megvolt az összhang, mert soha nem egyszerre, mindig csak egy virág, a rózsa, a viola, a gyöngyvirág, a szegfű, meg az összes többi egymás után adta a szépségét. Az egyik akkor illatozott, amikor a másik már nem.

Az illatvilág után a tulipán újra csak morogni kezdett, és csak úgy potyogtak a második szintre a betűk. Összevissza, minden színben, éppen csak egy mondatot raktak össze önmagukból az arany betűk:

„SOK BOLDOGSÁGOT KÍVÁNUNK KISMANÓNAK ÉS LEVEN DÓRÁNAK!”

Ez már nagyon megható volt. Mert a virág, ugye, esküvőkön természetes dolog, de hogy a kollégák díszsorfalat álljanak, ráadásul egy torta egyik emeletén, igencsak különleges, még Mesevilágban is. A betűk szépen, egyenesen álltak, amikor a fehér tulipán újra megrázta

magát. Akkor minden egyes szíromra kiült egy-egy igazi, régi, jó barát. Az „öregcsaj”, aki leírta a meséket, meg Bendegúz, a kutyája, meg Kisvakond, meg a Rézangyalból visszavarázsolódott Fuvolaangyal, és még nagyon, nagyon sokan, akik csak elfértek a szírmokon. Egyszer csak megszólalt Fuvolaangyal ezüst hangszere. Nagyon szép dallamot játszott, amikor kijött – minden rázkódás nélkül – pontosan a tulipán közepéből Kismanó és Leven Dóra marcipánból elkészített, kicsike mása. Úgy, ahogy éppen most voltak: esküvői díszben. Zavarukban azt se tudták, ilyenkor mit is kell tenni, de jött megint ugyanaz az emberember, aki súgott.

– Megfogjátok egyszerre azt a hatalmas kést. Pontosan úgy van méretezve, hogy ha kell, mind a két-két kezetekkel hozzáférjete. A legelső szeletet ti magatok vágjátok ki, azzal a marcipándísszel együtt, aztán jönnek a többiek. Őket majd hang nélkül irányítom, ne féljete, mindenkinek jut a tortából.

Már a tortaevés közben lehetett hallani, hogy hmmm, meg hogy húúúúú, meg hogy ez igen, meg minden ilyesmit, a végén pedig csak a nagy szuszogásokat, ahogy megtelt bendővel szinte lépni is alig bírtak. Téliapó kellett ide megint.

– Na, akkor most mindenki menjen a szobájába. Aprónép, ti már ismeritek az utat, de Kismanóéknak még meg kell mutatnom. Majd én megyek elől, az ifjú házaspár jön utánam, ti pedig lesztek a díszkíséret. Nos, fiatalok, indulás az új életetek felé! Holnap megkezdődik a nászszabadság, használjátok ki, mert nem lesz túl hosszú. Gyertek utánam. Tessék, itt a szobátok – nyitott ki egy hatalmas ajtót Téliapó. – Ne feledjéte, a nászéjszaka után minden más lesz.

Bizony, az ifjak nagyon is zavarban voltak. Nászéjszaka? Meg minden más lesz? Egyáltalán, mi az, hogy nász? Ők eddig csak az összetartozást ismerték, meg a kézen fogva járást.

– Várj csak, Dóra! Valamit én egyszer kilestem az embereknél – mondta kicsit dicsekedve, kicsit szégyellősen Kismanó.

– Ők ilyenkor levetkőznek, megfürdenek, de nem pancsolnak. Bebújnak a nászágyba és átölelik egymást. Aztán eloltják a villanyt, és nem tudom, mi a folytatás. Eddig jó lesz?

– Eddig jó lesz – pirult el Leven Dóra. – Akkor nézzünk körül ebben a szobában. Hiszen még semmit nem láttunk belőle, csak a nagy ajtót.

Belépve újabb meglepetés érte őket. Azt látták, amit maguknak is berendeztek. A nagy nappalit, a szép fürdőszobát, és természetesen a nagy ágyat. Ja, hát így könnyebb! Mindjárt tudja az apróság, hogy hol mit kell csinálni, elvégre otthon érzik magukat.

Kicsit azért félve, de elkezdtek a Kismanó által felvázolt menetet. Ebből adódóan Kismanó megtámadta a fürdőszobát, és vígan fütyörészve gyorsan lezuhanyozott. Kilépve az ajtón, már siettetette is fiatal feleségét, hogy ő se pancsoljon, jöjjön, ahogy csak tud.

Leven Dóra is igyekezett. Ő nem fütyörészett, bár tud, hanem dúdolgatott. Elvégre neki már van egy kis levendulatündérkéje, aki most, de csak most ki van adva bésziszvetternek, és akinek sokat kell majd énekelnie. Aztán óvatosan kinyitotta az ajtót, és amilyen gyorsan csak tudott, odaszaladt férjéhez. Ő természetesen már az ágyban, betakarózva várta Dórát.

– Akkor én most bújjak be?

– Igen, gyere. Összebújunk, aztán meglátjuk, mi is az a manónász.

Szorosan összebújtak, és ahogy éppen kedvük kívánta – elvégre másra nem hagyatkozhattak – szorosan átölelték egymást. Szinte egyszerre szólaltak meg.

– Ez tényleg nagyon jó. Nem csodálom, hogy az emberek olyan nagyon szeretik, még máskor is, nem csak az esküvő után.

A mondat még talán el se hagyta a szájukat, amikor édesen elaludtak. Álmukban adtak még egymásnak egy-egy puszit, és szuszogtak boldogan.

De rövid is ez a szabadság!

Másnap reggel vidáman ébredtek. Talán azért voltak olyan vidámak, mert még mindig szorosán ölelték egymást? Az is lehet, más is lehet. Azt érezték mindketten, hogy ők is nagyon megváltoztak. Megkomolyodtak. Elvégre önálló élet következik, önálló gondolatokkal, hatalmas felelősséggel, miközben azért ott lesz továbbra is a munka, Télapó műhelyében, vagy ahol éppen mondja.

Leven Dórának talán túlságosan is vidám hangulata támadt, amikor alaposan szemügyre vette Kismanó állát.

– Hát te meg mit keresel? – kérdezte az alapos vizsgálat alatt lévő ifjú férj.

– Azt nézem, kezd-e már nőni a szakállad.

– A szakállam? Miért nőne?

– Mert itt nagyon sok manócskának növeget a szakálla, mintha már mindnyájan felnőttek lennének, pedig nem is igaz, te meg már családapa vagy, hát neked is kijárna. Vagy nem?

– Vagy nem. Tudod, szakálla annak lehet, aki majd, valamikor Télapó is lehet. Elvégre minden télapóság csak 777 évre szól, utána nyugdíjba megy, és egyszerű öreg manóként, vagy aprónépként él az életét. De ehhez nagyon, nagyon sok feltételnek meg kell felelni.

– És te nem felelsz meg?

– Nem, bizony! – kiáltotta szinte boldogan Kismanó. – Nem felelek meg azért sem, mert talán többet csibészkedtem a kelleténél, de a legfőbb ok: nem maradtam egyedül. Tudod, mennyivel jobb ez, mint a télapóság?

– Értem. Nekem biztos, hogy sokkal jobb, de neked is?

– Gondolod, hogy különben lemondtam volna a szakállamról?

De nem figyelmeztette őket, hogy rövid lesz a szabadság? Hát akkor? Induljon a nagy kalandorozat! Először a tenger! Futás, úszni, de gyorsan!

– És a pici?

– Húha! Bocsánatot kérek, mindkettőtöktől, még nem szoktam meg, hogy apa lettem. Pedig nagyon jó érzés, meg nagyon jó erre gondolni, de ilyen gyorsan nem megy. Dóra, kedves, figyelmeztess, ha megint elkövetnék ilyen bűnt!

– Nincs semmi baj. Tudtam, hogy ez lesz az első, amit meg akarsz próbálni, hát megterveztem a levendulák napját. Te nyugodtan szaladj előre, csak vigyázz magadra, nehogy bajod essék. Én meg majd viszem a picit. Ott aztán megmutathatod, mit is tudsz az apai felelősségről!

– Azzal, hogy előreszaladok, és enyém lesz a legelső jó az úszásban?

– Igen, azzal. Te próbálsz ki, mennyire veszélyes. Aztán majd ketten megmutatjuk a picinek is. Na? Így jó lesz?

Kismanó nem nagyon értette, mi is ez az egész, de ahogy a hatalmas tengerre nézett, Dóra szavaitól felbátorodva szaladni kezdett a víz felé. Egy pillanatra megtorpant, majd úgy vetette magát a habokba, mintha soha nem is látott volna vizet. Ahogy mélyülni kezdett, úgy az ő lábai, kezei is mozogni kezdtek. Ettől aztán úszott, úszott, boldogan. Egyszer csak megfordult és kikiabált asszonykájának.

– Gyertek be ti is! Nagyon jó dolog ez az úszás, és nem is olyan nagyon veszélyes!

– És a pici? Őt is vigyem olyan messzire?

– Dehogy! Mindjárt kiérek hozzátok, megmutatom, meg elmondom, amit tanultam. Te meg szépen úszhatsz egyet, a picire meg addig én itt, a parton vigyázok. Nem kell félned, hogy nagyon napra megyünk, itt ez a hatalmas ernyő, mindig alatta maradunk. Télapó, ezt is köszönjük szépen! – Ha meg már mindketten megtanultunk úszni, majd neki is megmutatjuk, csak neki a sekélyke vízben. Meg ott leszünk, ha a kezecskéje, vagy a lábacskája még nem

érezne meg, hogy kellene mozogni, hát tartjuk mi. Eljön annak is az ideje, hidd el. Amit mi tudunk, azt a tudást át kell adnunk, legalább a saját gyerekeinknek.

Minden napra jutott valami izgalmas, és mindenhova vihették a csöppnyi kis levendula-virágot. Mindent megértett, mindent megtanult, mire letelt a nászszabadság ideje, már akár egyedül is elboldogulhatott volna ezekkel a feladatokkal. Aprónép rendesen ellátta őket tananyaggal. Mindjárt az elején jött a nagyon nehéznek látszó fáramászás.

A nagy versengés közben meg is feledkeztek a vendéglátásról, pedig az minden ilyen programnál nagyon fontos. Behívták az új és régi-újbarátaikat egy jó nagy pohár vízre. Következett aztán a fáramászás, természetesen ki-ki a maga méretei és kora szerinti fát kapott. A terepkocogás, úgy látszik, éppen rájuk is fért, hiszen a jóllakottság, minden mozgás nélkül, csak bajt és betegséget okoz. Aztán volt még gyümölcsszedő verseny, burek- és palacsintaevő verseny, tobozgyűjtő akció. Kormi Manónak meg már annyira nyüszíthetnékje volt, hogy őt is bekapcsolták. Volt akkora labdadobálás Kormi Manónak, hogy csak na! És volt vele kötélhúzás, papucs eldugás, pancsolómedence átúszás.

Amilyen rövidnek látszott az összeállított program, annyira nehéz volt az időhatáron, két héten belül végezni vele. Pedig ez kellett, hogy minden szépen, simán mehessen tovább.

A rendkívüli szabadság után el kellett búcsúzniuk egymástól. Kismanóék indultak haza, a saját házukba, a saját életükbe. Egyszer még visszanéztek, integettek, de ahogy léptek volna tovább, lábuk előtt ugrált egy icipici kis manócska. Éppen úgy, olyan fegyelmezetlenül, mint Kismanó volt valaha. Kismanó boldogságában felkapta, és megmutatta barátainak.

– Látjátok? Megvan a második is!

Boldogan haladtak tovább, a Nagy Titkok, a Nagy Élet felé. Már nem látszottak az aprónépek, ahogy az aprónépet se látták ők. De lelkesen integettek, szinte egyfolytában.

Bizony, nagyon lelkesen! Mindketten vitték a maguk mását, kettőjük gyermekét. De hol a harmadik? Az nem lesz? Talán nem érdemelték meg? Vagy elfogytak a picurkák?

Amint az ajtón beléptek, gyereksírást hallottak. De ez nagyon furcsa volt. Ez nem manó, vagy tündér, édes kis krampuszi sírás, hanem valami nagyon más, nagyon keserves, de nagyon reménykedő is.

Kinyitották az ajtót, a hárból a középsőt. Ott feküdt a kiságyban a harmadik gyerek: egy aprócska emberlány, sok-sok tollal kezében. Meglátva a fiatal házaspárt, már abba is hagyta a bömbölést, nagyot kacagott, és boldogan mondta:

– De jó családba születtem! Itt vannak a tesók is, meg fogadni mernék, hogy itt vannak még nagyon sokan, kiket felsorolni se tudnék.

Kismanó és Leven Dóra, mint nagyon fiatal, három gyermekes házaspár elhullatott néhány könnycseppet, de senkiknek nem kellett megkérdezni, miért is sírnak? Mindenki jól tudta: egy igazán boldog családban előfordul, hogy örömeiben, boldogságában hüppög valaki. Vagy mindenki.

Hüppögve és mosolyogva mentek az ajtót bezárni. Immár végleg. Boldogan bújtak össze, először ketten, aztán, ahogy sírni kezdek a kicsik, a végén már öten.

– De jó is ez. Pillanatot várjatok még! Hozok egy nagy, tiszta zsebkendőt. Még integetek nekik, utoljára, utána pedig alszunk egy nagyot. Igazi, családi, nagy alvást képezek el – mondta kivételesen Leven Dóra. Róla elképzelni se lehet, hogy csak lustálkodni akar.

A nagy, fehér zsebkendő még lengett, az aprónép mindenszínű kendője, sapkája és zsebkendője még a távolban látszott. Amikor már eltűntek egymás elől, Dóra visszabújt a családjához, legyezett egy nagyot, hogy jó levendulaillat legyen, és már boldogan is aludtak.

Megkezdődött az új életük. Lehet, hogy Kismanó még mesél erről is?